Psalmi - Comentarii Jean Koechlin

Psalmii (sau „laudele“) sunt supranumiţi şi „inima Scripturilor“, deoarece, sub forma lor poetică, ei exprimă în special sentimente. Vom găsi astfel redate, pe paginile psalmilor, suferinţa, neliniştea, teama, ... dar şi încrederea, bucuria, mulţumirea. Sunt sentimentele israeliţilor credincioşi (pe care aceştia le vor cunoaşte în timpul şi după domnia lui Antihrist); sunt sentimentele şi afecţiunile Domnului Isus (pe care-L putem observa încărcându-Se mai dinainte, din compasiune pentru rămăşiţa credincioasă a iudeilor, cu mâhnirile pe care aceasta le va avea de suportat); sunt şi sentimentele care-i pot încerca, în împrejurările lor, pe credincioşii din toate timpurile.Psalmul 1 se deschide cu trei versete care definesc trăsăturile celor care pot cânta aceşti psalmi (ale fericiţilor, despre care poetic se spune: „ferice de cei...“). Mai presus de toate, Dumnezeu o cere pe cea de pus deoparte, de separat de rău. Câtă aplicabilitate are v. 1 în viaţa de toate zilele! Este condiţia indispensabilă pentru a ne putea apoi bucura de Cuvânt (v. 2) şi pentru a aduce rod (v. 3; Ieremia 17.7,8; Ioan 15.5). Pomul sădit lângă „pâraie de apă“ îl reprezintă pe credinciosul înrădăcinat în Hristos, care-şi primeşte puterea de viaţă din El. Isus, ca Om, a împlinit perfect şi punerea deoparte şi desfătarea în legea Domnului şi plinătatea în rodire, toate spre gloria lui Dumnezeu.

Psalmii 1 şi 2, complementari unul altuia, servesc drept introducere a întregii cărţi. Ei pun în evidenţă cele două mari păcate comise de Israel prin refuzul dublei mărturii date de Dumnezeu poporului: neascultare faţă de legea Sa (Psalmul 1) şi respingerea Fiului Său (Psalmul 2).Psalmul 2 ne ajută să-L descoperim pe Dumnezeu având gândurile îndreptate spre Cel care este „Unsul Său“ (v. 2), „Împăratul Său“ (v. 6), „Fiul Său“ (v. 7,12 citate în Fapte 13.33) şi veghind ca Isus să fie onorat pe acelaşi pământ pe care a fost şi dispreţuit. Odinioară, „Irod şi Ponţiu Pilat, împreună cu naţiunile şi cu popoarele lui Israel“ s-au strâns împotriva Lui (Fapte 4.25-28); crucea Sa a purtat batjocoritoarea inscripţie: „Isus din Nazaret, Regele iudeilor“ (Ioan 19.19), prin care oamenii ar fi vrut să-I transmită lui Dumnezeu: «Iată ce facem din Împăratul Tău». Într-o zi viitoare însă, chiar în timpul revoltei deschise a naţiunilor, va apărea Împăratul cel drept pe care Dumnezeu Îl rezervă pentru acest pământ (Psalmul 89.27,28).De aceea, încă de la începutul cărţii Psalmilor, pentru a-l încuraja pe cel credincios în necazurile sale, Dumnezeu Se prezintă (v. 6) ca dominând întreaga scenă a evenimentelor, dirijând totul spre gloriosul Său ţel final.Să reţinem îndemnul din v. 11: „Slujiţi Domnului cu teamă“. „Cu bucurie“, spune de asemenea Psalmul 100.2. „Din toată inima voastră“, completează 1 Samuel 12.20.

O mare parte dintre psalmi au fost compuşi ca urmare a unor împrejurări speciale care, în parte, le-au inspirat conţinutul. Fuga lui David din faţa lui Absalom a fost ocazia de care Dumnezeu S-a folosit pentru a ni-l oferi pe cel de faţă (2 Samuel 15; 16; 17; 18).În timp ce fiul ticălos urzea comploturi împotriva tatălui său, „cântăreţul plăcut al lui Israel“ (2 Samuel 23.1), în loc să se pregătească de apărare, îşi exprimă printr-o cântare încrederea în Dumnezeul său. Ce conta numărul vrăjmaşilor, din moment ce Domnul Se aşezase ca un „scut“ protector între aceste „zeci de mii“ şi preaiubitul Său! (comp. cu Geneza 15.1; Deuteronom 33.29). David se putea bucura de un somn dulce în mijlocul primejdiilor atât de mari, pentru că-L ştia pe Domnul veghind asupra lui (v. 5).Ce linişte perfectă dă la iveală Domnul Isus în timpul vieţii Sale pământeşti! În timpul furtunii, deşi valurile furioase umpluseră deja corabia, „El era la cârmă, dormind pe căpătâi“ (Marcu 4.37,38; vezi şi exemplul lui Petru în Fapte 12.6). Dumnezeu să ne ajute să experimentăm şi noi o astfel de fericită încredere!Versetul 8 ne ajută să înţelegem că David preţuia mai mult binecuvântarea Domnului acordată poporului decât propria sa siguranţă. Israel rămâne poporul lui Dumnezeu chiar şi atunci când se revoltă împotriva Unsului Său.

În Psalmul 3 L-am putut observa pe Domnul ca fiind protecţia celui credincios. În Psalmul 4, Domnul este partea sa.Omul evlavios are asigurarea că Dumnezeu l-a ales pentru Sine (v. 3), că „l-a introdus în favoarea Sa“ (v. 3, lit.). Dar el încă se află în mijlocul unei lumi în care domnesc deşertăciunea şi minciuna (v. 2) şi deci nu poate decât să sufere aici... „Cine ne va arăta binele?“ este întrebarea care răsună adesea într-o astfel de lume (v. 6). „Binele“ acesta nu-l vom găsi în jurul nostru şi, cu siguranţă, nici în noi înşine! Singurul bine adevărat este cel pe care Dumnezeu îl face. Numai El ne poate da expresia desăvârşită a binelui, prin viaţa Fiului Său, a „Omului evlavios“ prin excelenţă, singurul despre care se poate spune: „Toate le face bine“ (Marcu 7.37).Dumnezeu este izvorul oricărui bine, dar şi al oricărei bucurii adevărate. „Tu mi-ai pus bucurie în inimă“, declară psalmistul (v. 7): este bucuria care nu depinde de abundenţa bunurilor materiale, după cum aflăm şi din sfârşitul versetului (comp. cu Habacuc 3.17,18). Filipeni 4, capitol ce ne îndeamnă să ne bucurăm întotdeauna în Domnul, este totodată şi capitolul care ne aminteşte că un credincios poate fi la fel de fericit în lipsuri, ca şi în belşug (Filipeni 4.4,12). Bucuria divină poate umple sufletul chiar în mijlocul necazului; împrejurările nu o afectează, cu siguranţă, deoarece izvorul ei este în Cel care nu Se schimbă (Evrei 13.8).

La sfârşitul Psalmului 4 l-am văzut pe cel credincios culcându-se şi adormind în pace. Aici îl vom privi când se trezeşte. Evlavia trebuie să ne însoţească în orice moment din viaţă, ceea ce înseamnă că şi în clipele pe care le petrecem singuri în camera noastră. Deuteronom 6.7 ne invită să-I dăm Cuvântului lui Dumnezeu locul său dimineaţa, ca şi seara; în casă, ca şi pe drum (înăuntru, ca şi afară). La ivirea zorilor, primul lucru pe care-l făcea psalmistul era să-şi înalţe rugăciunea către Împăratul său, către Dumnezeul său (Psalmul 63.1). Să-l imităm, iubiţi prieteni creştini, cu tot mai mult zel şi libertate, cu cât Dumnezeul Căruia ne adresăm este, în Isus, Tatăl nostru.În Psalmul 4, rugăciunea avea o notă de urgenţă şi se reducea la un simplu strigăt (v. 1,3): acesta era suficient pentru ca Dumnezeu să asculte. Aici, în Psalmul 5, cererea este pregătită, formulată într-un mod anume, după care credinciosul poate aştepta un posibil răspuns... pe care, de altfel, nu trebuie să încerce să-l obţină.Subiectul încrederii în faţa uneltirilor celor răi continuă. Este remarcabil să găsim citat v. 9, cel care se aplică vrăjmaşilor, în Romani 3.13, care-i califică pe toţi oamenii. Aceasta se explică prin Romani 5.10: noi toţi eram vrăjmaşi lui Dumnezeu în ce priveşte gândirea noastră, în lucrări rele (vezi şi Coloseni 1.21).

Încercările celui credincios vin, uneori, ca o consecinţă directă a propriilor lui greşeli. El intră atunci sub incidenţa guvernării lui Dumnezeu, care îl corectează şi îl pedepseşte (v. 1; comp. Ieremia 31.18).Acesta a fost cazul lui David după cumplita întâmplare cu Urie hetitul şi, de asemeni, după numărarea poporului. În acest caz nu mai poate fi vorba de bucurie şi de pace, ca în Psalmul 4 (v. 7,8). În loc să mediteze în inima sa, în aşternutul său (4.4), cel vinovat îşi înmoaie patul cu lacrimi amare (v. 6). Ştiind că merită ceea ce i se întâmplă, este urmărit de regrete şi de sentimentul că L_a ofensat pe Dumnezeu. Frica de moarte este gata să pună stăpânire peste sufletul său (v. 5). Nu se mai bucură de libertatea fericită ce decurge dintr_o conştiinţă curată.Totuşi, chiar şi în asemenea situaţii, Îl poate găsi pe Dumnezeu, pentru că El îl iubeşte prea mult pe răscumpăratul Său, ca să_l lase să dispere. Domnul îi aude cererea; îi primeşte rugăciunea (v. 9); şi, precum lui Ezechia pe când se chinuia în patul său simţind apropierea morţii, îi adresează un cuvânt de mângâiere: „ţi_am auzit rugăciunea, ţi_am văzut lacrimile... te voi scăpa“ (Isaia 38.5,6; comp. v. 5 cu Isaia 38.18). Da, dintr_o dată, David primeşte asigurarea că rugăciunea îi este ascultată. Împrejurările nu s_au schimbat, dar credinţa lui deja triumfă în speranţă.

Pentru a înţelege Psalmii şi în special pentru a nu fi surprinşi de unele cuvinte severe şi chiar înfricoşătoare cu privire la cei răi, nu trebuie să pierdem niciodată din vedere un fapt: credincioşii care se exprimă astfel nu fac parte din Biserică; din punct de vedere profetic, Psalmii se aplică perioadei de după răpire.Cu siguranţă că putem aplica multe versete la situaţia noastră, de exemplu, pe toate cele care exprimă încrederea (vezi v. 1), suferinţa în faţa nedreptăţii (v. 9), lauda (v. 17) sau alte sentimente; totuşi, în prezent, nu este timpul potrivit să cerem judecata lui Dumnezeu, cum se întâmplă în Psalmi (vezi v. 6). Rugăciunea noastră ca oameni creştini nu este: loveşte_i ca pe nişte vinovaţi, Dumnezeule! (vezi Psalmul 5.10), ci, în şcoala Modelului nostru divin, învăţăm să spunem: „Tată, iartă_i...“ (Luca 23.34). În schimb, după ce timpul harului se va fi sfârşit şi Antihrist va asupri firava rămăşiţă credincioasă, rugăciunea pentru distrugerea celui rău va fi după gândul lui Dumnezeu (Luca 18.7), pentru că numai după judecarea celor păcătoşi va putea fi întemeiată pe pământ împărăţia Fiului Omului, cea despre care ne va vorbi Psalmul 8.

Acest psalm începe prin stabilirea raportului dintre nimicnicia omului şi măreţia creaţiei. Este un raport pe care fiecare dintre noi l_a putut percepe, contemplând, de exemplu, grandoarea impresionantă a unui cer înstelat: „Ce este omul?“ Apoi, readuşi la umilele noastre dimensiuni, înţelegem că Dumnezeu a avut în vedere, cu toate acestea, lucruri măreţe şi glorioase pentru om şi prin om. Dar cum să le realizeze El cu o fiinţă păcătoasă şi muritoare? Imposibil de încununat cu glorie şi cu cinste o creatură adâncită în mizerie şi corupţie! Atunci, ceea ce Dumnezeu n_a putut face nici pentru şi nici prin întâiul Adam, El a împlinit în Hristos, al doilea Om. Da, Creatorul S_a îmbrăcat cu însuşi trupul creat de El. „A fost făcut cu puţin mai prejos decât îngerii“.Evrei 2.6_9, care citează versetele noastre de la 4 la 6, le completează spunând şi motivul: „din pricina morţii pe care a suferit_o“. Şi tocmai în această natură omenească a primit Fiul domnia universală. În El, omul găseşte mai mult decât pierduse Adam (v. 5_8; 1 Corinteni 15.27). Încununat cu glorie şi cu cinste, Hristos, Omul înviat, va introduce pe alţi oameni împreună cu El în cer şi îi va face părtaşi gloriei Sale.

Sub aspect profetic, Psalmii 9 şi 10 sunt strâns legaţi unul de altul. Psalmul 9 îl pune în scenă pe vrăjmaşul din afară: naţiunile coalizate împotriva lui Israel; Psalmul 10 introduce vrăjmaşul dinăuntru: asupritorii necredincioşi persecutând rămăşiţa credincioasă. Uneltirile celor răi nu sunt decât pentru un timp limitat. Numele lor va fi şters pentru totdeauna („în vecii vecilor“ – v. 5); distrugerile lor se vor sfârşi pentru totdeauna (v. 6) „şi speranţa celor întristaţi“ (aşteptarea celor blânzi) nu va pieri pentru totdeauna. În adevăr, tot pentru totdeauna, Domnul S_a aşezat („şade“) pe tron; „Şi_a pregătit tronul Său pentru judecată“ (v. 7; Psalmul 58.11). Atunci El va cere socoteală pentru sângele şi lacrimile celor credincioşi vărsate sub toate dispensaţiile. Îi va răzbuna pe cei asupriţi (v. 9), pe nenorociţii ale căror strigăte nu le_a uitat (v. 12). Dar principalul motiv de acuzare adus împotriva umanităţii este cel sugerat de titlul Psalmului, omorârea Fiului lui Dumnezeu (Mut_laben: – notă – Moartea Fiului): insulta adusă lui Dumnezeu din partea lumii prin crucificarea Preaiubitului Său. O pedeapsă înfiorătoare stă să cadă asupra rasei de ucigaşi.În parabola oilor şi a caprelor (Matei 25.31), Domnul Isus descrie judecata naţiunilor în zorii Împărăţiei Sale şi anunţă că fiecare va fi judecat după ceea ce Îi va fi făcut Lui Însuşi.

„Timpurile de necaz“ descrise în Psalmii 9 şi 10 (9.9; 10.1) vor fi înspăimântătoare. Pofte, mândrie, necredinţă, făţărnicie, violenţă..., aceste tendinţe ale firii care există în lumea de acum vor atinge măsura lor maximă în zilele când „Cel care opreşte“ (Duhul Sfânt) va fi departe: în zilele lui Antihrist, al cărui sinistru portret ni_l fac versetele acestui psalm (vezi şi 2 Tesaloniceni 2.7,8).Contrar gândurilor celui rău, care consideră că Dumnezeu nu Se informează de nimic („nu cercetează“ – v. 4,13), tot ce el face în taină, cu viclenie şi răutate, este dat pe faţă. Şi tot ce el spune „în inima lui“ (v. 6,11,13) este făcut public de către Cel care „cercetează inimile“ (Luca 12.3).„Nu voi fi clătinat“: aici este limbajul nebuniei (v. 6); dar poate fi şi cel al credinţei (Psalmul 62.6). Gândul că Dumnezeu vede totul îl încurajează pe credinciosul aflat în încercare. Cel nenorocit poate să se abandoneze în El (v. 14). Versetul 2 cuprinde un alt adevăr liniştitor: cel rău se va încurca întotdeauna în propriile lui curse (comp. Psalmul 7.15; Psalmul 9.16).Psalmul 9 se încheia cu meditaţia că naţiunile „nu sunt decât oameni“; Psalmul 10 se termină numindu_l pe asupritor: „omul care este din ţărână“. Credincioşi, să nu uităm niciodată că suntem ai cerului şi deci ne aflăm în afara atingerilor lumii şi ale prinţului ei.

Dumnezeu susţine astăzi în lume autorităţile: guverne, magistraţi, poliţie...; ele sunt responsabile să asigure ordinea, dreptatea şi pacea. Dar, în timpul necazului celui mare, tot ceea ce contribuie la protecţia omenirii va fi răsturnat („sunt distruse temeliile“). Întrebarea din v. 3 îi va pune atunci pe cei drepţi la încercare. Vor ceda ei ispitei de a fugi, precum îşi ia zborul o pasăre pentru a scăpa de pericol? Nu! Încrederea lor nu este într_un adăpost pământesc (munţii), ci în Cel Neschimbabil, care Îşi are tronul în ceruri (v. 4). Prieteni, în cine este ancorată credinţa noastră? Dacă Domnul ar trebui să ne ia principalele puncte de sprijin de aici, de jos: familie, prieteni, sănătate, bunuri materiale, s_ar putea vedea în cine ne_am încrezut? Iar când ne gândim la temeliile adevărului, constatăm că acestea sunt clătinate din toate părţile în creştinătate... Ce trebuie să facă cel drept? Să se despartă de tot ce atacă şi caută să distrugă stâlpii adevărului divin!Privirea lui Dumnezeu îi cercetează pe fiii oamenilor (v. 5; Psalmul 7.9; vezi de expl. Luca 7.39,40; 11.17; 22.61). Gând neliniştitor şi insuportabil pentru cel rău! Sentiment de fericire pentru „cel drept“! Este pentru binele lui că este cercetat astfel (Psalmul 139.23,24).

Psalmul 12 redă suferinţa unui suflet copleşit de sentimentul nedreptăţii care_l împresoară. David, cel care l_a compus, a avut nenumărate ocazii să o probeze personal. Duplicitatea şi ura geloziei lui Saul (1 Samuel 18.17...), intenţiile laşe ale locuitorilor Cheilei (1 Samuel 23.12), dubla trădare a zifiţilor (1 Samuel 23.19; 26.1), precum şi cea a lui Doeg edomitul (22.9_10), cea mai mârşavă dintre ele, dispreţuitoarea nerecunoştinţă a lui Nabal (1 Samuel 25.10_11), toate acestea nu_l puteau lăsa pe David indiferent. Cu siguranţă, de fiecare dată a putut experimenta şi preţiosul răspuns divin: „voi pune în siguranţă pe cel împotriva căruia se suflă“ (v. 5; comp. Psalmul 10.5).Însă, în timp ce propria măsură de adevăr, în ce_l privea pe David, nu era deloc perfectă (vezi 1 Samuel 20.6; 21.2), sfinţenia Domnului Isus Îi conferea în totalitate abilitatea de a percepe viclenia şi falsitatea vrăjmaşilor Săi (despre care Luca 20.20 ne dă un exemplu).Cu cât un creştin va sta mai drept în lumină, cu atât va simţi mai mult atmosfera coruptă a acestei lumi. Tot aşa se va întâmpla şi la contactul cu limba mincinoasă, ipocrită şi orgolioasă a oamenilor (v. 2,3), iar aceasta îl va ajuta să aprecieze mai bine curăţia şi valoarea practică a cuvintelor Dumnezeului său (v. 6): „Cuvântul Tău este adevărul“ (Ioan 17.17; Psalmul 119.140).

Despre necazul pe care_l va traversa rămăşiţa lui Iuda în timpurile apocaliptice, Domnul Isus declară că nu a mai fost altul asemenea lui de la începutul creaţiei... şi nici nu va mai fi vreodată. Putem deci înţelege acest strigăt al neliniştii: „Până când?“, repetat de patru ori la începutul acestui psalm şi, de asemenea, în mulţi alţii. Ca răspuns, Domnul va face o scurtare a acelor zile pe pământ (acţiunea va avea loc în grabă: Marcu 13.20; Romani 9.28).Deşi niciodată nu poate cunoaşte vreun asemenea necaz, potrivit promisiunii Domnului (Apocalipsa 3.10), un creştin s_ar putea afla pentru un timp, mai lung sau mai scurt, în descurajare şi s_ar putea gândi că Dumnezeu l_a uitat sau că Îşi ascunde intenţionat faţa de el (v. 1). Aceasta ni se poate întâmpla şi nouă. Cum să ieşim atunci dintr_un astfel de tunel întunecos? Mai întâi, să încetăm să ne mai frământăm şi să ne mai consultăm cu mâhnire propria inimă (v. 2), pentru că aceasta nu ne va aduce niciun răspuns, ci doar oboseală şi nelinişte (1 Samuel 27.1). Mai curând să ne amintim de acest strigăt de biruinţă: „Cine ne va despărţi pe noi de dragostea lui

Hristos? Necaz, sau strâmtorare, sau persecuţie...?“ (Romani 8.35...). Amintirea de bunătatea şi de mântuirea Sa, iată secretul pentru a ne recăpăta încrederea şi bucuria (v. 5)!

Psalmii 14 şi 15

Cu adevărat nebun este cel care, în faţa tuturor mărturiilor pe care Dumnezeu i le dă cu privire la puterea şi dragostea Lui, îşi închide ochii, îşi împietreşte inima şi declară: „Nu este Dumnezeu“ (14.1; Psalmul 10.4; Ieremia 5.12); şi chiar dacă nu toţi oamenii sunt atei, tuturor, fără excepţie, le lipseşte adevărata pricepere: pentru că niciunul nu_L caută pe acest Dumnezeu (a Cărui existenţă totuşi l_o recunosc), până nu lucrează El la inimă.Ce îngrozitor este acest tablou al umanităţii, aşa cum îl poate contempla Dumnezeu din ceruri! Dar să nu uităm că această rasă rebelă şi coruptă prin natura ei este cea din care facem parte şi noi, tu şi eu.După trista constatare din Psalmul 14, „nu este niciunul care să facă binele“, Psalmul 15 poate să pună întrebarea: „Cine va locui în cortul Tău...?“ Romani 3, care citează v. 1_3 din Psalmul 14, descoperă gloriosul adevăr care ne priveşte şi pe noi: dintre aceşti oameni – dovediţi păcătoşi – Dumnezeu îi îndreptăţeşte pe gratis, fără plată, pe cei care cred (Romani 3.10_12, 22_26).Trăsăturile israelitului credincios sunt şi cele pe care harul trebuie să le producă într_un creştin: dreptate şi adevăr, în umblare, în fapte şi_n cuvinte; bunăvoinţă faţă de aproapele nostru; aprecierea binelui şi a răului potrivit măsurii divine (citiţi Isaia 33.15,16).

Aşa cum arată şi cartea Faptele Apostolilor, citând în ea din Psalmul 16 (Fapte 2.25 şi 13.35), acest psalm se aplică direct Omului Hristos Isus. De altfel, cine altul decât El ar îndrăzni să declare: „Am pus întotdeauna pe Domnul înaintea Mea“ (v. 8)? Îl contemplăm aici nu ca pe Mântuitorul (aceasta va fi în Psalmul 22), ci ca pe Modelul; nu ca pe Fiul lui Dumnezeu, ci ca pe Omul credinţei. În calitate de Fiu, El nu ar avea nevoie să fie păzit (v. 1), iar bunătatea Lui s_ar contopi cu cea a lui Dumnezeu Însuşi (v. 2; vezi Marcu 10.18). Însă încrederea, dependenţa, răbdarea, credinţa – pe scurt, toate sentimentele pe care le vedem în Psalmul 16 strălucind în acest Dumnezeu cunoscut şi onorat – sunt sentimente umane. Pentru a le manifesta în perfecţiune, Hristos a venit să locuiască pe pământ (şi în ce condiţii!), trăind viaţa unui om (însă a unui om fără păcat!). El ni S_a prezentat supus lui Dumnezeu, Domnul (v. 2: „Tu eşti Domnul Meu“); găsindu_Şi plăcerea în cei credincioşi (v. 3), în partea pe care Tatăl i_a rezervat_o (v. 5 şi Evrei 12.2), în Domnul Însuşi (v. 8, 9 şi 11); iar v. 10 ne ajută să_L privim încrezător până şi la moarte. Ce drum minunat, care L_a încântat pe Dumnezeul Său! Este drumul pe care ni l_a deschis şi nouă, ca să mergem pe el, păşind pe urmele Sale! (1 Petru 2.21).

În Psalmul 16 am admirat încrederea Omului desăvârşit. În Psalmul 17 avem înaintea noastră dreptatea Lui.Ca şi încrederea Lui, şi dreptatea Lui se află – şi aceasta în primul rând – înaintea lui Dumnezeu, care găseşte în ea o satisfacţie deplină. Oamenii nu pot vedea decât umblarea cuiva; dar Dumnezeu merge şi mai în profunzime şi ia în considerare motivele care dirijează această umblare. Psalmul 11.5 ne_a învăţat că „Domnul cercetează pe cel drept...“. Şi iată rezultatul examinării atente a inimii Domnului Isus: „... Tu n_ai găsit nimic; gândul Meu nu este altfel decât cuvântul Meu“ (v. 3; comp. cu Ioan 8.25). Ce model incomparabil! Să veghem asupra gândurilor noastre, astfel încât ele să fie întotdeauna în perfect acord cu cuvintele noastre; şi invers. Pe de altă parte, să învăţăm să cunoaştem şi să folosim Cuvântul lui Dumnezeu aşa cum a făcut_o El: S_a folosit de Cuvânt pentru a Se apăra de omul violent, de Satan însuşi (v. 4; Matei 4.4,7,10).Versetele 14 şi 15 accentuează contrastul dintre oamenii lumii acesteia, care „au partea lor în această viaţă“, şi cel drept (Hristos, dar şi cel credincios), a cărui parte este cerească (Psalmul 16.5). Suferind acum în totul pentru dreptate, el se gândeşte la înviere şi la subiectul afecţiunilor sale: „mă voi sătura de chipul Tău“ (v. 15; comp. cu Psalmul 16.11).

Psalmul 18 (un psalm mesianic) cuprinde măreaţa profeţie cu privire la moartea, învierea, înălţarea, victoria finală şi domnia lui Mesia.Primele trei versete enunţă tema – iar următoarele o vor expune pe larg – referitor la cum a fost eliberat „Slujitorul Domnului“ (nume al Domnului Isus despre care aflăm încă din titlul psalmului). Ca Unul care a experimentat El Însuşi puterea lui Dumnezeu, Domnul Isus ne învaţă, din propria Lui experienţă, ce este Dumnezeu pentru cel care se încrede în El. „Nemărginita mărime a puterii Lui faţă de noi, care credem“, a fost demonstrată în învierea lui Hristos, în înălţarea Sa, în aşezarea Sa (în locul care Îi este dat) deasupra tuturor vrăjmaşilor Săi (citiţi Efeseni 1.19_21).Ceea ce a fost Dumnezeu pentru Domnul Isus în ceasul strâmtorării Sale (v. 6), al necazului Său (v. 18), este şi pentru noi; iar încercările prin care trecem constituie tot atâtea ocazii de a_L cunoaşte pe acest Dumnezeu într_un fel nou. Sunt obosit, istovit? El este tăria mea. Şovăie credinţa mea? El este Stânca mea. Se arată un pericol? El este cetăţuia mea, turnul cel înalt unde găsesc un adăpost sigur (Psalmul 9.9). Sunt în luptă cu duşmanul? El este scutul care mă apără de loviturile lui.Pentru Isus, eliberarea Sa a fost o consecinţă a dreptăţii Sale (v. 19,24); pentru noi, eliberarea noastră este asigurată în baza relaţiei pe care o avem cu El.

Domnul Isus găseşte plăcere în a ni_L face cunoscut pe Dumnezeul Său, pe Cel a Cărui cale este desăvârşită şi al Cărui Cuvânt este încercat (v. 30; Proverbe 30.5). În prima parte a psalmului, El ne_a învăţat, dându_ne propriul Său exemplu, cum să Îl chemăm pe Dumnezeu în întristările noastre. Acum ne va învăţa cum să ne sprijinim pe Dumnezeu atât pentru umblare (v. 33,36), cât şi pentru luptă (v. 34,35,39).Cunoaştem noi din experienţă ce înseamnă ca El să ne facă să stăm pe înălţimile noastre? (comp. cu Habacuc 3.19: să umblăm pe înălţimile noastre). De pe o culme înaltă ne bucurăm de o perspectivă largă şi cu bătaie lungă (vezi Isaia 33.17). Să o privim pe cea care ni se oferă la încheierea acestui psalm. Privirile ne sunt îndreptate spre viitor, asupra momentului când Dumnezeu va nimici pe vrăjmaşii Fiului Său. La orizont vedem mijind zorii împărăţiei Lui. Isus va fi rânduit Prinţ peste poporul Său, Israel, dar şi Conducător al naţiunilor. «Să_L contemplăm pe Măreţul Împărat al împăraţilor domnind în putere peste întreg universul şi, prin prezenţa Lui, rupând orice lanţ» este invitaţia cuprinsă într_un imn creştin. Era necesar, pentru gloria lui Dumnezeu, ca naţiunile să_L laude; şi toate o vor face în timpul împărăţiei. Dar noi, cei care am fost scoşi din mijlocul naţiunilor, avem un privilegiu deosebit, acela de a cânta psalmi încă de acum, spre gloria Numelui Său (v. 49 citat în Romani 15.9). Să nu_L privăm de aceasta!

Dumnezeu S_a descoperit succesiv printr_o dublă mărturie: Prima este cea a creaţiei Sale (v. 1_6), al cărei limbaj tăcut, dar foarte convingător, face cunoscut până la marginile lumii puterea şi înţelepciunea Lui (Fapte 14.17). Acţiunea regulată şi binefăcătoare a soarelui, vărsând peste tot pământul lumina şi căldura sa, este dovada constantă a bunătăţii lui Dumnezeu faţă de toate creaturile Sale (Psalmul 136.8; Matei 5.45).A doua mărturie este cea a cuvântului (v. 7_11). Dacă acesta era sfânt, drept, bun, spiritual, chiar şi atunci când cuprindea numai legea dată către Israel (Romani 7.12,14), cât de nepreţuit este el acum, când este complet! Acest Cuvânt minunat îl învaţă pe cel care slujeşte (v. 11) şi îi atinge conştiinţa.Conştiinţa constituie, am putea spune, cea de_a treia mărturie şi se află în interiorul fiecărui om; ea pune în lumină atât greşelile comise fără voie, ascunse (v. 12), cât şi păcatele comise cu voie (cu propria voinţă, rod al mândriei sau al orgoliului); distincţia între cu voie şi fără voie se poate observa în Numeri 15.27_30.Şi la începutul epistolei către Romani putem vedea aceeaşi triplă mărturie, a creaţiei (Romani 1.20), a conştiinţei (Romani 2.15) şi a legii (Romani 2.17...), aşezată înaintea omului cu scopul de a scoate în evidenţă starea acestuia şi de a_l conduce la mântuire.

Dumnezeu a dat lumii mai mult decât mărturii (cele amintite în Psalmul 19): El a dat un Martor viu, pe Isus Hristos. Psalmul 16 ni L_a arătat pe Omul desăvârşit găsindu_Şi întreaga desfătare în cei credincioşi, „sfinţii“, „aleşii“ de pe pământ. În Psalmul 20 Îl vom vedea pe Domnul Hristos ca fiind centrul preocupărilor şi al afecţiunilor alor Săi. Celui care, pe cruce, era nevoit să strige: „Strig ziua, şi nu_Mi răspunzi“ (Psalmul 22.2), ei Îi spun: „Domnul să_Ţi răspundă...! Domnul să împlinească toate cererile Tale!“ (v. 1,5). Apoi vine siguranţa credinţei: „Îi va răspunde“ (v. 6), căreia îi corespunde strigătul de eliberare din Psalmul 22.21: „Mi_ai răspuns...“Numai după aceea, credincioşii mijlocesc pentru ei înşişi: „Să ne răspundă Împăratul...“ (v. 9). Ce bine ar fi să înţelegem şi noi mai profund ce au însemnat pentru Isus părăsirea Sa şi apoi eliberarea Sa, precum şi care sunt rezultatele glorioase ale acestora pentru noi!„Aceştia se încred în care şi aceia în cai, dar noi ne încredem în Numele Domnului Dumnezeului nostru“ (v. 7). Omul modern se mândreşte mai mult ca oricând cu mijloacele sale de transport puternice şi rapide, precum şi cu multe alte lucruri. Dar gloria creştinului este de a aparţine lui Hristos şi de a purta frumosul Său Nume (Iacov 2.7).

În Psalmul 20 i-am putut observa pe credincioşi adresându-se direct Împăratului lor. Acum ei Îi vorbesc Domnului despre acest Împărat (v. 1-7). Ce subiect încântător pentru inima lui Dumnezeu! Să nu uităm că principalul act al închinării creştine este de a-L prezenta Tatălui pe Cel care Îi este infinit de plăcut: pe Fiul Său Isus Hristos.„Binecuvântările bunătăţii“, care sunt acum ale Sale, prind întregul lor contur când sunt privite în contrast cu suferinţele şi insultele care au fost atunci partea Sa: astfel, coroanei de spini îi corespunde o coroană de aur curat; împărţirea veşmintelor Lui are drept corespondent înveşmântarea Sa cu strălucire şi cu măreţie de către Însuşi Dumnezeu (Psalmul 45.6-8); ruşinii crucii îi succedă gloria învierii (v. 4). Da, Cel care a fost făcut blestem pentru noi este rânduit ca binecuvântare pentru totdeauna. Şi Cel Căruia Dumnezeu, pentru o clipă, I-a întors spatele este din nou umplut de bucurie văzându-I faţa (v. 6). Am putea atunci să ne întrebăm de ce Duhul n-a inversat între ei Psalmul 21 şi 22. Nu a făcut aceasta cu siguranţă pentru că Dumnezeu L-a preîntâmpinat pe Fiul Său cu aceste binecuvântări pregătite dinainte pentru El (comp. cu Ioan 17.4,5). Şi, de asemeni, pentru că nu vrea să ne lase să abordăm subiectul abandonării Preaiubitului Său (Psalmul 22) fără să avem făcute cunoscut mai dinainte gloriile Sale (Psalmul 21).

Poate mai mult ca de oricare altă parte din Scriptură, de Psalmul 22 trebuie să ne apropiem cu „picioarele descălţate“, deoarece el conţine tema cea mai profundă: sentimentele şi rugăciunile Domnului Hristos în ceasurile de la cruce. După ce a fost expus răutăţii oamenilor, suferind pentru dreptate, El cunoaşte în timpul celor trei ore de întuneric profund abandonarea de către Dumnezeul Său puternic. Complet singur, Omul desăvârşit traversează această încercare fără seamăn având numai sprijinul lăuntric al iubirii Sale fără egal. El nu încetează nicio clipă să Se încreadă în Cel care, pentru moment, nu-I putea răspunde. Îşi afirmă public slăbiciunea şi ruşinea (v. 1,2,6) şi nu manifestă nicio stare care să semene cu nerăbdarea, cu disperarea sau cu încercarea de a Se apăra.La cruce, omul a dat la iveală măsura sa întreagă: a arătat până unde este capabil să meargă cu ura sa, cu violenţa sa, cu sfidarea sa, cu josnicia sa morală (v. 6-8,12,13,16-18). Dar, în acelaşi timp, şi Dumnezeu a dezvăluit măsura totală a ceea ce este El: a arătat până unde poate merge şi în dreptatea Sa perfectă împotriva păcatului, şi în dragostea Sa desăvârşită pentru păcătos. Crucea a proiectat totul la adevărata scară. Ah, fie ca această contemplare a Domnului Isus murind pentru noi să producă tot mai mult în sufletul nostru umilinţă şi recunoştinţă, respect şi adorare!

Pentru Cel aflat „între coarnele bivolilor“ (comp. v. 2 cu v. 21) soseşte răspunsul. Este învierea şi, în acelaşi timp, bucuria comuniunii regăsite! În dragostea Sa, Domnul Hristos S-a grăbit ca această bucurie să fie împărţită. Primul Său gând a fost să le facă cunoscut „fraţilor Săi“ noua relaţie în care i-a aşezat lucrarea Sa şi să le vorbească acestora despre Tatăl Său care devine Tatăl lor, despre Dumnezeul Său care devine Dumnezeul lor (v. 22; Ioan 20.17). Spre deosebire de alţi psalmi care tratează tot suferinţele lui Hristos, în acesta nu se pune problema judecăţii. Domnul Isus poartă aici păcatele şi, ca urmare, nu găsim decât har şi binecuvântare: binecuvântare pentru Adunare (alcătuită la început din ucenici iudei: v. 22 citat în Evrei 2.12); binecuvântare pentru Israelul restaurat, numit în v. 25 „adunarea cea mare“; binecuvântare pentru „toate familiile naţiunilor“ sub Împărăţia de o mie de ani (v. 27,28); binecuvântare pentru toţi cei care se nasc în timpul acestei domnii glorioase. Aşa cum se lărgesc undele în jurul centrului de unde au fost produse, tot aşa se extind consecinţele minunate şi multiple ale lucrării de la cruce asupra întregii creaţii. Şi înţelegem astfel de ce a fost Isus abandonat (comp. cu v. 1).

Bunul Păstor Şi-a dat viaţa pentru oile Sale (am văzut în Psalmul 22 şi la fel putem vedea în Ioan 10.11). Acum, în Psalmul 23, El merge înaintea lor; le paşte cu tandreţe şi ele nu duc lipsă de nimic, pentru că El este acolo, răspunzând de ele. Oile, aceste creaturi slabe şi dependente, care ne reprezintă, fac zilnic experienţa grijii păstorului (Isaia 40.11; 49.10). Simpla recunoştinţă constată: nu am dus lipsă de nimic (Luca 22.35), iar credinţa afirmă chiar mai mult: „nu voi duce lipsă de nimic“ (de nimic cel puţin din cele necesare sufletului: acesta îmi este înviorat – v. 3). Domnul Isus mă duce la ape liniştite şi totodată mă conduce pe cărări ale dreptăţii, aşa cum se cuvine propriului Său Nume pe care eu Îl port.Începând cu v. 4, oaia I se adresează direct: „Tu eşti cu mine...“ Cu această însoţire, nici chiar valea umbrei morţii nu mai este de temut. Toiagul şi nuiaua acestui bun Păstor mă mângâie şi totodată mă protejează de însemi rătăcirile mele. Şi astfel, fără să fiu înfricoşat de prezenţa potrivnicilor puternici, pot să mă aşez la masa împărătească, în locul care mi-a fost pregătit – nu doar pentru o invitaţie ocazională, ci pentru „toate zilele vieţii mele“ (comp. cu 2 Samuel 9.13): da, în casa Dumnezeului bunătăţii şi al harului, a Tatălui meu, în care acum locuiesc prin credinţă, aşteptând să rămân în ea, într-adevăr, pentru totdeauna.

În Psalmul 22 L-am putut observa pe Salvatorul: acest psalm cuprinde trecutul, cu momentul său de har, crucea, de la care pornesc toate; Psalmul 23 l-am văzut corespunzând prezentului, în care se experimentează prezenţa unui Păstor; este rândul Psalmul 24 să ne deschidă viitorul: acolo Îl admirăm pe Împăratul gloriei. Toţi aceşti psalmi sunt ai lui David, omul care nu numai că a cunoscut respingerea şi suferinţa (Psalmul 22), dar care a fost şi păstor (Psalmul 23) al lui Israel (2 Samuel 5.2), şi împărat glorios (Psalmul 24) în Sion.Psalmul 24 începe cu afirmarea drepturilor Domnului asupra pământului: pe pământ a fost înălţată crucea (Psalmul 22); pe pământ, în prezent, se înfăţişează această vale întunecoasă (Psalmul 23); pe pământ, în curând, Îşi va aşeza Domnul tronul Său de domnie (Psalmul 24). „Lumea şi cei care o locuiesc“ vor fi nevoiţi atunci să-L recunoască pe Cel căruia Îi aparţin şi să se supună dominaţiei Sale. Unii se vor supune doar sub efectul constrângerii, „linguşind“ (sau „prefăcându-se“), cum anunţă Psalmul 18.44. În ceea ce ne priveşte, noi putem să-I aducem de pe acum Domnului Isus ascultarea dragostei. Pentru a avea parte de Împărăţie, cetăţenii trebuie să aibă caracterele ei (v. 3-6), iar pe acestea, Isus le-a vestit încă de la începutul slujbei Sale (comp. v. 4 cu Matei 5.8). El era Împăratul, Mesia al lui Israel; poporul Său însă L-a respins: şi aşa a ieşit El, ducându-Şi crucea (Ioan 19.5,17). Să-L contemplăm acum intrând ca Însuşi Domnul, Împăratul gloriei, în împărăţia binecuvântării Sale.

Psalmii 16-24 s-au ocupat în special cu Hristos, Mesia. Odată cu Psalmul 25 se deschide o altă serie (Psalmii 25-39), în care privirea ne este îndreptată mai ales înspre „rămăşiţa“ credincioasă şi înspre credincioşi în general.În timpul citirii psalmilor trebuie să luăm seama la simbolurile ce marchează începutul unei serii de psalmi (în unele versiuni Psalmul 25 şi Psalmul 40 au un asterisc „ în titlu); şi, de asemenea, să luăm seama la simbolurile din text ce separă ideile principale. Ele ne ajută să remarcăm în Psalmul 25 două rugăciuni: una de la v. 4 la 7 şi alta de la v. 16 la 22 (în unele versiuni v. 4, 8 şi 16 sunt marcate printr-un simbol „“).Cererile din v. 4 şi 5 trebuie luate ca fiind cu totul

speciale pentru noi: „...Condu-mă în adevărul Tău“ (comp. cu Psalmul 43.3). Era un subiect de nespusă bucurie pentru apostolul Ioan să găsească, în familia „alesei doamne“ (2 Ioan 1), copii umblând în adevăr (2 Ioan 4).Dar cum ar fi posibil mersul, fără a cunoaşte calea şi potecile? Dumnezeu le arată; şi observaţi cum sufletul face progrese (v. 8-10,12). Totuşi, este impusă o condiţie: „Domnul Se destăinuie (notă: comunică intim) celor care se tem de El“ (v. 12 şi 14). Altfel spus, Dumnezeu nu-Şi descoperă gândurile şi nu-Şi face înţeles Cuvântul Său decât acelora care sunt dispuşi să I se supună. Iată de ce domneşte atâta ignoranţă în creştinătate... şi iată de ce, atât de des, aceasta e în chiar sufletele noastre.

În Psalmul 25, credinciosul avea de mărturisit păcate (v.7, 11 şi 18), iar rugăciunea lui era: „Condu-mă în adevărul Tău“. În Psalmul 26, tonul se schimbă; credinciosul stă înaintea Domnului cu o conştiinţă curată (v. 1,2) şi poate declara: „Am umblat în adevărul Tău“ (v. 3). El este unul dintre acei fericiţi care, potrivit Psalmului 1.1, nu s-a asociat cu cei care fac răul (v. 4,5). Toate gândurile îi sunt absorbite de o preocupare sfântă, cea ilustrată în v. 6 şi 7. Cu mâinile spălate în ligheanul de aramă, altfel spus, după ce s-a judecat pe sine, el înconjoară altarul, privind sub toate aspectele lucrarea de la cruce şi pe Cel care a fost Jertfa desăvârşită. Gura i se deschide pentru a lăuda şi a istorisi „toate minunile“ făcute prin har (v. 7).Viaţa creştină nu constă numai în scoaterea din nelegiuire. Odată curăţit de „vasele de ocară“, copilul lui Dumnezeu îi caută şi îi găseşte pe aceia care, împreună cu el, „cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată“ (2 Timotei 2.21-22). Aici, credinciosul care a urât „adunarea celor care fac răul“ (v. 5) se bucură de locuirea gloriei Dumnezeului său şi-L binecuvântează pe Domnul „în adunări“ (v. 12). Constituie o bucurie pentru inima noastră prezenţa Domnului Isus în adunarea a doi sau trei strânşi în Numele Lui (Matei 18.20)?

În acest Psalm străluceşte încrederea totală a celui credincios în Cel care este Lumina, Mântuirea şi Tăria vieţii sale (v. 1; Psalmul 18.27,28,29). Epistola către Efeseni va confirma acest adevăr, că Domnul este în acelaşi timp şi Lumina şi Tăria puterii creştinului (Efeseni 5.14; 6.10). Dar cine Altul a arătat această încredere totală în Dumnezeu decât Domnul Isus?Dacă Psalmul 22 ar putea fi numit „psalmul crucii“, atunci acestuia (Psalmului 27) va trebui să-i dăm titlul de „psalmul Ghetsimani-ului“. Într-adevăr, v. 2 evocă într-un mod izbitor mulţimea înarmată cu săbii şi cu bâte care înaintează sub îndrumarea lui Iuda pentru a-L prinde pe Domnul gloriei. Însă la singura Sa rostire, „Eu sunt“, ei dau înapoi şi cad la pământ (Ioan 18.6).„Casa Domnului“ – acesta este locul în care îşi caută refugiul psalmistul (v. 3-5; comp. cu 2 Împăraţi 19.1,14): ce frumoasă imagine a comuniunii, a acestui „un lucru“ (v. 4) pe care se cuvine să-l cerem şi să-l urmărim înainte de orice altceva. Iar această comuniune nu este numai pentru ceasul încercării, ci pentru „toate zilele vieţii mele“. Comuniunea este şi «climatul» necesar pentru a distinge frumuseţea Domnului şi pentru a progresa în cunoaşterea acestei frumuseţi. Ultimul verset vine ca un răspuns de sus care opreşte toată alarmarea credinciosului: „Da, aşteaptă-L pe Domnul!“

Implorările pe care le auzim răzbătând prin acest psalm nu seamănă deloc cu rugăciunile pline de încredere pe care un creştin le poate adresa astăzi Dumnezeului şi Tatălui său. Teama de a nu rămâne fără răspuns, groaza din faţa morţii, frica de a nu fi luat odată cu cei răi, precum şi apelul către judecarea celor răi redau aici sentimentele israelitului credincios din zilele de la urmă. Această mare strâmtorare nu va putea face altceva decât să scoată încă o dată în evidenţă răspunsul pe care îl primeşte cel credincios şi bucuria pe care i-o prilejuieşte acestuia primirea unui răspuns (v. 6-9).„Domnul este tăria mea“, declară în v. 7, iar în v. 8: „Domnul este tăria lor“. Experienţa este mai întâi individuală şi apoi colectivă. Să ne amintim de un episod din istoria lui David, autorul psalmului nostru. La întoarcerea la Ţiclag, el găseşte cetatea incendiată şi pe toţi locuitorii ei duşi în captivitate; însoţitorii săi vorbesc să-l ucidă cu pietre; se află într-o mare strâmtorare. Şi atunci se întăreşte în Domnul Dumnezeul său (1 Samuel 30.6). Asemeni lui David, experimentarea întregii noastre slăbiciuni este uneori necesară pentru a conştientiza că toată puterea noastră este în Domnul (2 Corinteni 12.10). Remarcăm, de asemeni, că răspunsul lui Dumnezeu aduce lauda în inima celui credincios. În ce ne priveşte, să nu uităm vreodată să I-o exprimăm Domnului (Isaia 25.1)!

Din punct de vedere profetic, acest psalm vorbeşte despre momentul când cei puternici ai pământului vor trebui să se supună Domnului. Gloria şi tăria, pe care omul şi le atribuie cu atâta plăcere, aparţin, de fapt, numai lui Dumnezeu. Şi acestea Îi vor fi recunoscute doar atunci când El va considera potrivit să-Şi înalţe glasul, pentru a-Şi revendica drepturile (glasul Domnului este amintit de şapte ori în acest psalm). Dominaţia naţiunilor (numite: „fii ai celor puternici“ – v. 1) asupra lui Israel va lua atunci sfârşit, pentru că poporul căruia îi va da Domnul puterea când va fi să şadă ca Împărat pentru totdeauna (v. 10-11) va fi chiar poporul Său.Ce puternic şi impunător este acest glas al Creatorului, pe care toţi oamenii au ocazia să-l audă! Dumnezeu le vorbeşte cu tot dinadinsul («de-a curmezişul») prin fenomene ale naturii: vânt, tunete, avalanşe, cutremure de pământ... care umplu sufletele cu un sentiment de măreţie şi de groază... în general foarte trecător! Dar, mai presus de toate, Dumnezeu a vorbit lumii prin Isus Hristos, Cuvântul devenit trup (Ioan 1.14; 18.37). Acesta a fost şi glas al puterii divine „pe ape mari“ (v. 3), şi glas al unui singur cuvânt, rostit pe când El potolea furtuna (Marcu 4.39), precum şi glasul „blând, în şoaptă“ (1 Împăraţi 19.12), al dragostei: glasul bunului Păstor. Acesta se face auzit şi astăzi în Cuvântul Său. Să învăţăm să-l ascultăm!

Chiar dacă sunt scrise în dreptul rămăşiţei lui Israel, v. 1-5 sunt o încurajare pentru toţi răscumpăraţii, amintindu-le că, dacă trebuie să treacă printr-o „întristare uşoară de o clipă“, aceasta lucrează pentru ei o „greutate eternă de glorie“ (2 Corinteni 4.17). Lacrimilor – care sunt partea celor mai mulţi în noaptea întunecoasă a acestei lumi – le vor urma curând cântările de bucurie, în dimineaţa zilei fără apus. Dar chiar şi noaptea, în mijlocul încercărilor, cel care Îl cunoaşte pe Domnul are o bucurie interioară care îl face în stare şi totodată îl îndeamnă să cânte (Psalmul 42.8; Iov 35.10). El le dă în felul acesta celor din jur cea mai puternică mărturie (Fapte 16.24-25).Descurajarea în încercare este un lucru periculos! Pe de altă parte, un credincios prosper riscă să se sprijine pe prosperitatea lui („muntele meu“ – spune psalmistul), obligându-L pe Dumnezeu să-i zdruncine aceste temelii, pentru a-l determina să-L caute pe El (v. 6-8). Prosperitatea în lume devine pe nesimţite un obstacol care împiedică comuniunea cu Domnul; de aceea, este spre folosul nostru să fim lipsiţi de ea. Care este mijlocul de a scăpa de astfel de pericole? Privind mai departe de noaptea de acum şi mai sus de „muntele nostru“, cântărind toate lucrurile în perspectiva preafericitei eternităţi.

„În Tine, Doamne, mi-am pus încrederea“ – în felul acesta răsună, de astă dată, declaraţia fermă a celui credincios (v. 1). Apoi, în v. 6: „Cât despre mine, mă încred în Domnul“. Şi, din nou, la sfârşitul pasajului nostru: „Dar eu mă încred în Tine“ (v. 14). În mijlocul furtunii dezlănţuite de oameni, el se agaţă de această certitudine. Adăpostul şi l-a aşezat nu pe propriul munte (Psalmul 30.7), ci în Domnul, Stânca lui (v. 3) de neclintit. „Fii pentru mine o stâncă...“, cere el în v. 2, iar în v. 3 confirmă: „Tu eşti stânca mea“. Nimic niciodată nu va putea răsturna o credinţă aşezată pe o astfel de temelie (Matei 7.25). Drag prieten, ai construit tu pe această stâncă?Există un moment în viaţă când această încredere este mai necesară ca oricând. Este vorba de ultimul moment, când totul trebuie părăsit, pentru a trece prin moarte. În această traversare întunecoasă, niciun sprijin pentru suflet nu poate dăinui, decât Dumnezeul în care, acum şi pentru totdeauna, ne-am pus toată încrederea (Proverbe 14.32).Să ne gândim la Modelul nostru incomparabil: În momentul morţii Sale, Hristos Îşi exprimă această încredere absolută prin ultimele Sale cuvinte de pe cruce, despre care ne vorbeşte v. 5: „Tată, în mâinile Tale Îmi încredinţez duhul“ (Luca 23.46; vezi şi

v. 15).

„Este un timp pentru orice ocupaţie: ... un timp pentru a se naşte şi un timp pentru a muri, ... un timp pentru a jeli şi un timp pentru a sări de bucurie...“ (Eclesiastul 3.1-8). Dar întreg timpul nostru (toate aceste momente pentru...) se află în mâna Dumnezeului nostru. El a hotărât mai dinainte şi succesiunea (şirul de evenimente), şi durata, în special în ce priveşte timpul încercării. Să nu uităm niciodată v. 15, ori de câte ori ne întocmim proiecte!Pe lângă ocrotire şi eliberare, sufletul găseşte alături de Domnul ceva mai de preţ: o bunătate mare (v. 19), minunată (v. 21), păstrată (v. 19) pentru cei ce se tem de Dumnezeu şi care se încred în El (v. 19; Psalmul 34.9). Să nu ne temem că se va epuiza vreodată această rezervă divină (bunătate păstrată, rezervată).Dar cum am putea noi oare să răspundem la o astfel de bunătate? Versetul 23 ne învaţă: „Iubiţi pe Domnul, toţi sfinţii Săi!“ Aceasta este „porunca cea mare şi cea dintâi“ a legii (Matei 22.37,38). Şi nu este greu de împlinit (vezi 1 Ioan 5.2,3), pentru că „a înţelege bunătatea Domnului“ înseamnă chiar „a-L iubi pe Domnul“. Pentru ca iubirea înspre El să fie produsă şi întreţinută în inimile noastre, trebuie să ne preocupăm mai mult cu iubirea dinspre El înspre noi (1 Ioan 4.19). «Prin însăşi dragostea Ta va trăi dragostea mea» – ne aminteşte o cântare.

Cu cât sufletul a gemut mai mult la început sub povara păcatelor, cu atât poate el gusta mai plăcut binecuvântarea despre care ne vorbesc v. 1 şi 2. Sunteţi printre aceşti fericiţi? Dacă nu, v. 5 vă arată drumul pentru a deveni fericiţi (comp. cu Luca 15.18): „Nu mi-am acoperit...“ (v. 5); altfel spus, «mărturisirea în întregime este mijlocul indispensabil pentru ca Dumnezeu să acopere păcatul meu» (v. 1). Dacă încerc să-l ascund, Dumnezeu va trebui, mai devreme sau mai târziu, să-l pună în lumină (Matei 10.26), pentru că cea dintâi lucrare pe care o face Dumnezeu într-un om este trezirea conştiinţei acestuia. Apoi apasă cu mâna Sa până când păcătosul este adus la pocăinţă. După pocăinţă, imediat urmează iertarea (şi iertarea ni se prezintă aici sub trei aspecte: eliberarea de povară, curăţirea de întinare şi anularea datoriei). Apoi vine umblarea. Să nu fim precum animalele care, fiind fără pricepere, trebuie conduse prin constrângere din exterior! Frâul şi zăbala sunt imagini ale mijloacelor dureroase pe care Dumnezeu este nevoit să le folosească atunci când nu vrem să ne apropiem de El (v. 9; comp. cu Proverbe 26.3). Cu mult mai bine este să ne lăsăm instruiţi, învăţaţi (titlul Psalmul 32: „maschil“, învăţătură) şi sfătuiţi direct de Cuvânt şi în comuniune cu Domnul!

Primul verset al Psalmului 33 reia gândul din finalul Psalmului 32. Cel îndreptăţit prin iertarea păcatelor este invitat să se bucure şi să-L laude pe Domnul: este partea şi datoria fiecărui credincios.În acelaşi timp, acest psalm se aplică direct Israelului viitor, când păcatul respingerii lui Mesia al lui îi va fi iertat. Lauda sa va avea trei mari subiecte:• Credincioşia lui Dumnezeu (v. 4-9): El este Creatorul tuturor lucrurilor;• Înţelepciunea lui Dumnezeu (v. 10-17): El cunoaşte totul şi guvernează naţiunile;• Bunătatea lui Dumnezeu (v. 18-22): această bunătate se manifestă faţă de toţi cei care se încred în El.Cântarea nouă (v. 3) este aici în legătură cu un pământ nou, căruia Dumnezeu îi va şterge nedreptatea şi pe care îl va umple de bunătatea Sa. Sfaturile naţiunilor (intenţiile popoarelor) vor fi fost nimicite, pentru a putea fi împlinite planurile eterne ale lui Dumnezeu şi intenţiile inimii Sale (v. 10-11). Acelaşi Cuvânt al Său, care a creat cerurile (comp. v. 6 cu Evrei 11.3), acum ne dă o viaţă nouă şi lucrează în noi, aşteptând să şi desăvârşească lucrarea într-o lume restaurată. Dumnezeu priveşte din ceruri şi ia aminte la toţi locuitorii pământului (v. 13,14). Dar, potrivit promisiunii din Psalmul 32.8, sunt urmăriţi de ochiul Său veghetor în special cei care Îl ascultă şi gustă iubirea Sa (v. 18; Psalmul 34.15).

Pentru a ne arăta că toate circumstanţele, inclusiv cele mai umilitoare, ne pot conduce, în final, la a-L binecuvânta pe Dumnezeu, Duhul S-a folosit de un episod neplăcut din istoria lui David (când şi-a schimbat purtarea înaintea lui Abimelec), pentru a-i dicta apoi cuvintele acestui psalm. Să-l imităm pe „acest întristat“. Să învăţăm, asemeni lui, să preamărim oricând şi oriunde Numele Dumnezeului nostru.În v. 11 Îl vedem pe Domnul cum, cu tandreţe, ne strânge în jurul Său, spunându-ne: „Veniţi, fiilor, ascultaţi-Mă...“ El are un cuvânt de încurajare pentru fiecare dintre noi. Pe cel aflat în pericol îl linişteşte prin v. 7, 15 şi 17 (vezi Isaia 63.9). Un altul cunoaşte lipsuri materiale? El răspunde la îngrijorarea lui prin v. 9 şi 10. Cineva trece prin doliu sau prin durere? El îi arată la Cine se găseşte mângâierea (v. 18). Dorinţa Lui este să ne întărească încrederea în Tatăl Său, astfel încât să-L lăudăm împreună cu El (v. 3). Gustaţi – ne spune El – cât de bun este Domnul (comp. cu 1 Petru 2.3).Dar Domnul ştie că avem nevoie şi de îndemnarea Sa, de aceea ne îndeamnă: „Păzeşte-ţi limba de rău, ... depărtează-te de rău şi fă binele, ... caută pacea şi urmăreşte-o“ (v. 13,14; vezi 1 Petru 3.10-12). Petru, citând în epistola sa din Psalmul 34, nu preia şi partea cu care se încheie acest pasaj (v. 21), pentru că astăzi este ziua harului. Judecata anunţată în finalul psalmului urmează să vină.

Îngerul Domnului, Cel pe care L-am văzut în Psalmul 34 cum „Îşi aşază tabăra în jurul acelora care se tem de El şi-i scapă“ (Psalmul 34.7), este chemat în Psalmul 35 să-i alunge şi să-i urmărească pe vrăjmaşii celui drept (v. 5-6). «După un timp de răbdare şi de har, care a rămas fără niciun rezultat, rămăşiţa, în loc să se răzbune singură, se va bizui pe Dumnezeu pentru a obţine eliberarea» (J.N.D.).Această eliberare a credincioşilor evrei va fi însoţită, negreşit, de judecarea celor răi. În ce-i priveşte pe creştini, ştim că nu prin nimicirea celor răi se va împlini eliberarea lor, ci prin însăşi răpirea lor, pentru a-L întâmpina pe Domnul. Credincioşii nu vor rămâne pentru totdeauna împreună cu necredincioşii. Când Domnul va veni pe nor, cei credincioşi vor fi luaţi de pe pământ, iar ceilalţi vor fi lăsaţi acolo pentru teribilul „ceas al încercării“... (Apocalipsa 3.10); în momentul arătării Sale în glorie însă va fi invers: credincioşii din acel timp vor fi lăsaţi pentru a împărăţi, iar cei răi vor fi înlăturaţi (Luca 17.34-36).Ce nerecunoştinţă din partea omului firesc! David vorbeşte din experienţă, ca unul căruia i-a fost dat atât de des să o sufere din partea acelora de lângă el (v. 12-15). Dar Hristos a cunoscut şi a resimţit această nerecunoştinţă într-un mod cu mult mai profund: „Îmi întorc rău pentru bine şi ură pentru dragostea mea“ (v. 12; Psalmul 109.5).

Chiar dacă nu avem câtuşi de puţin de-a face cu răutatea oamenilor în felul credinciosului din acest psalm, să nu uităm că persecuţia a fost şi este încă partea celor mai mulţi dintre creştini. Cât de recunoscători ar trebui să fim pentru libertatea conştiinţei şi a strângerilor ca adunare care continuă să ne fie acordate în ţara noastră! Celebrarea Domnului (prin laudă şi mulţumire) în mijlocul poporului Său de răscumpăraţi este dorinţa dreaptă a celui credincios (v. 18). Apreciem noi acest privilegiu, cei care încă îl mai avem?În Ioan 15.25, Domnul Isus (citând v. 19 din psalmul nostru) Se referă la această ură fără temei căreia El i-a fost ţinta (obiect al urii). Fără temei...! Deşi a fost în felul acesta, ura lumii împotriva lui Hristos şi împotriva alor Săi nu trebuie să ne mire (1 Ioan 3.13). Este cea pe care Satan o inspiră oamenilor împotriva Aceluia care l-a învins pe el. Ne putem imagina sentimente mai îngrozitoare decât cele din v. 21, 25 şi 26? Puţine expresii sunt atât de izbutite pentru a da pe faţă, în toată grozăvia lor, hăţişurile răutăţii inimii omeneşti: bucuria perversă de a vedea suferind un nevinovat ... care era Fiul lui Dumnezeu venit pentru salvarea oamenilor. „Ha, ha! Ochiul nostru a văzut“ – strigă batjocoritorii (v. 21). „Orice ochi Îl va vedea, şi cei care L-au străpuns“, anunţă Apocalipsa 1.7. Şi nu pe cruce, ci în toată gloria Lui de Judecător!

Să comparăm sfârşitul v. 4 cu îndemnul din Romani 12.9: „Fie-vă groază de rău“. Nu numai că omul din lume este indiferent faţă de păcat (pentru că, dacă l-ar judeca, ar însemna să se condamne pe sine), dar se şi distrează cu el, făcându-l tema preferată a literaturii şi a spectacolelor sale. În acelaşi timp, această insensibilitate faţă de rău îl aduce în starea de a se lăuda şi de a se „măguli în ochii lui“, chiar în prezenţa celor mai strigătoare nelegiuiri (v. 2; Romani 3.18; Deuteronom 29.19).Pentru că suntem obligaţi să trăim într-o asemenea atmosferă, conştiinţa noastră de creştini, cu timpul, riscă să se tocească; dar ne va fi întotdeauna scârbă de păcat dacă ne amintim de cruce şi de preţul nespus care a trebuit să fie plătit acolo pentru înlăturarea lui.Bunătatea lui Dumnezeu este în ceruri, în afara atingerilor intenţiilor celor răi (v. 5,7) şi, în acelaşi timp, se întinde ca o aripă ocrotitoare pentru a-i adăposti pe fiii oamenilor (Psalmul 17.8). Vai, ca şi locuitorii Ierusalimului din timpul Domnului, mulţi resping adăpostul astfel oferit (Matei 23.37)!Izvorul vieţii şi lumina divină, privite împreună în v. 9, ne readuc la Hristos, Cuvântul, despre care este scris: „În El (Cuvântul) era viaţa şi viaţa era lumina oamenilor“ (Ioan 1.4).

Psalmul 37 nu mai este, ca cea mai mare parte a psalmilor anteriori, o rugăciune a credinciosului cu privire la cei răi care-l chinuie. Este, dimpotrivă, răspunsul care îi soseşte de sus.Acest răspuns nu îi aduce încă eliberarea aşteptată, ci, mai degrabă, resursele şi învăţămintele necesare pentru a face faţă răului care-l înconjoară. Şi de câte ori nu experimentăm aceasta! În loc să ne fie ridicată încercarea, ca răspuns la rugăciunea noastră, Domnul ne dă ceea ce ne trebuie pentru a o putea traversa. Potrivit promisiunii din Psalmul 32.8: „Te voi instrui şi te voi învăţa; ... te voi sfătui...“, noi recunoaştem glasul Stăpânului iubitor. El Însuşi a pus în practică învăţăturile pe care ni le dă aici. Şi, cunoscând sărmanele noastre inimi, ştie bine că vederea răului în preajma noastră poate produce în noi două sentimente chinuitoare: mânia şi gelozia (v. 1,7,8; Proverbe 24.1,19). De aici rezultă aceste îndemnuri pe care trebuie să le citim adesea: „nu te mânia“ (repetat de trei ori), „încrede-te“, „fă binele“, „încredinţează Domnului calea ta“, „rămâi liniştit“...; dar şi bogatele promisiuni care sunt legate de acestea: „El îţi va împlini cererile inimii tale...“, „El va lucra“. Ce bine ar fi dacă L-am lăsa să lucreze! În curând, Dumnezeul păcii îl va zdrobi pe Satan sub picioarele noastre (comp. v. 10,17,20 cu Romani 16.20).

„De Domnul sunt întăriţi paşii omului“ (v. 23). Din firea noastră, suntem independenţi. A recunoaşte că avem nevoie de Dumnezeu pentru fiecare pas al vieţii noastre zilnice este un lucru evident, dar pe care nu-l admitem întotdeauna. Să nu aşteptăm să avem de-a face cu multe căderi, pentru a fi convinşi de aceasta şi pentru a accepta ajutorul Domnului!În acest psalm îl întâlnim pe cel drept (sau: cei drepţi). Este numele dat rămăşiţei credincioase dintre iudei; aceasta va stăpâni ţara (lucru menţionat de cinci ori: v. 9,11,22,29,34), după înlăturarea celor răi (înlăturare menţionată tot de cinci ori: v. 9,22,28,34,38).Astăzi, copilul lui Dumnezeu are dreptul să poarte acelaşi titlu (Romani 5.19). Cum se poate face recunoscut cel drept? El „se îndură“ şi „dă“ (v. 21); gura lui „rosteşte înţelepciune“; „limba lui vorbeşte dreptate“; „legea Dumnezeului său este în inima lui“ (v. 30,31). Dragoste, înţelepciune, adevăr, alipire faţă de Cuvânt, toate aceste etape de drum se pot ele remarca în mersul nostru de zi cu zi? Pentru aceasta, să contăm pe tăria, pe ajutorul şi pe scăparea lui Dumnezeu (v. 39,40).Abandonarea celui drept este un fapt ce poate fi considerat, în adevăr, de neconceput (v. 25; 2 Corinteni 4.9). Şi totuşi, aceasta a trebuit să îndure „Cel Întrutotuldrept“ (Iov 34.17; Psalmul 22.1).

Îndemnurile din Psalmul 37 par să fi fost înţelese. Credinciosul nu mai cere înlăturarea celor răi, care, de altfel, i-a fost promisă lămurit. În loc să se mânie din cauza celor care fac răul, este pătruns de propriul său păcat (v. 3-5). În acelaşi timp realizează că se află în mâna lui Dumnezeu care îl disciplinează şi-l pedepseşte (v. 1); şi pe El Îl aşteaptă (v. 15). Nu-i treaba lui să le răspundă personal celor care îl persecută; cu atât mai puţin, să se răzbune. „Tu vei răspunde, Doamne, Dumnezeul meu!“ (v. 15).Recunoaştem aici învăţăturile Noului Testament: „neîntorcând nimănui rău pentru rău..., nu vă răzbunaţi singuri, preaiubiţilor; ... Eu voi răsplăti, zice Domnul“ (Romani 12.17,19). Singurul răspuns pe care suntem îndreptăţiţi să-l dăm în faţa răului care ni se face este binele, şi aceasta spre deosebire de aceşti „vrăjmaşi“ (v. 19) sau „adversari“ care „răsplătesc cu rău pentru bine“ (v. 20).Şi tot aici ne este dezvăluit şi meschinul lor sentiment: gelozia. Dorinţa perversă de a elimina ceea ce, prin contrast („...pentru că eu urmăresc ce este bine“), subliniază propria lor răutate – iată îngrozitorul mobil care i-a condus pe oameni la a-L da la moarte pe Cel Sfânt şi Drept (Ioan 10.32; citiţi şi 1 Ioan 3.12)!

Pentru a înfrâna voinţa proprie a unui credincios, Dumnezeu este uneori nevoit să recurgă la frâu şi la zăbală (Psalmul 32.9). Duhul impune tăcere firii noastre vechi, pentru a face să rodească şi să vorbească viaţa cea nouă (v. 1).Când ni se face o nedreptate şi ne este poate cel mai greu să tăcem, să ne gândim la exemplul desăvârşit al Mielului care nu Şi-a deschis gura (v. 9; Psalmul 38.13; Isaia 53.7; 1 Petru 2.23).„Tu mi-ai dat zile cât un lat de mână...“ (v. 5): scurtă este existenţa noastră şi, cu toate acestea, ea este risipită atât de prosteşte, de către atâtea persoane, în febrila agitaţie de a acumula bunuri pământeşti! (v. 6; Eclesiastul 2.21-23). Să fim atenţi la cele patru certitudini („în adevăr...“) exprimate în v. 5, 6 şi 11! Omul este „doar o suflare“ (v. 5 şi 11) şi, în plus, „umblă ca o umbră...“ (v. 6). De pe scena acestei lumi, curând, când drama umană va ajunge la final, personajele şi decorul vor fi puse deoparte. „Chipul lumii acesteia trece“ (1 Corinteni 7.31). Ceea ce este adevărat, sigur şi nepieritor aparţine doar domeniului ceresc, invizibil (1 Petru 1.4). Înţelegând că nu poate aştepta nimic de la o astfel de lume, credinciosul îşi pune întrebarea: „ce aştept eu, Doamne?“ şi îşi dă el însuşi răspunsul: „Aşteptarea (speranţa) mea este în Tine“ (v. 7).

Psalmul 40 este unul glorios. Hristos, Omul înviat, ia cuvântul pentru a dezvălui „lucrările minunate“ şi „gândurile“ lui Dumnezeu îndreptate înspre noi (El Se asociază cu ai Săi: v. 5). Acest lucru îl putem vedea în patru tablouri succesive.Primul tablou ne poartă în eternitatea trecută (v. 6 şi 7, citate în Evrei 10.5-9). Fiul, singurul vrednic să reglementeze chestiunea păcatului, Se prezintă pentru a fi Robul ascultător: „Iată, vin...“ – „şi a venit...“, confirmă Efeseni 2.17.Următorul tablou ni-L arată pe Isus pe pământ: El vesteşte şi împlineşte „toată dreptatea“ (Matei 3.15), dă mărturie despre Dumnezeul bunătăţii şi al adevărului, vorbeşte despre credincioşia Sa şi despre salvarea Sa. Întreaga viaţă a lui Hristos este rezumată în v. 8-10.În cel de-al treilea tablou, Salvatorul este înaintea noastră în ceasul solemn, când trebuie să strige: „Nelegiuirile Mele M-au ajuns...“ (v. 12). Nelegiuirile Mele...? O, El Se încarcă cu nelegiuirile noastre, ale mele şi ale tale, şi acestea sunt şi prea numeroase, după ce, în Psalmul 38.4, le-am văzut ca fiind şi prea apăsătoare.Ultimul tablou ne readuce la v. 1-3, unde „groapa pieirii“ şi „noroiul mocirlei“ fac loc Stâncii învierii. Hristos, eliberat din moarte prin puterea lui Dumnezeu, pe care a aşteptat-o cu răbdare, Îşi cântă lauda şi îi invită şi pe oameni să I se alăture, pentru a-L celebra în acelaşi fel (v. 3).

Prin Duhul profetic, Hristos declarase la sfârşitul Psalmului 40: „Sunt întristat şi sărac“: sărăcie de bunăvoie, destinată îmbogăţirii noastre! (2 Corinteni 8.9). Ferice de acela care-L înţelege pe acest Sărac! Ferice şi de acela care ştie să se pună în locul celor săraci, al celor umiliţi, al celor care sufăr...! Şi tot ferice şi de acela care, măcar în duh, dacă nu în realitatea văzută, ia această poziţie de sărac, ca şi Învăţătorul său! (Matei 5.3).Versetul 3 aduce preţioase încurajări credincioşilor bolnavi. În primul rând avem promisiunea ajutorului divin. Chiar dacă „omul din afară trece“, omul dinăuntru este reînnoit zi de zi, sub grija marelui Doctor al sufletelor (2 Corinteni 4.16). Ba, mai mult! „Orice pat“ de boală va fi transformat în chip miraculos, pentru că prezenţa Domnului la căpătâiul lui are putere să-i schimbe suferinţa în bucurie. Ce plăcută companie, bună să-l facă să uite faptul că nu a fost înţeles, precum şi indiferenţa căreia i-a fost, poate, obiectul (v. 8)!Noi ştim în ce moment s-a împlinit v. 9. Cu câtă tristeţe a trebuit Domnul să-l citeze înainte de a-i da trădătorului Iuda „bucăţica“ care avea să-l facă cunoscut... (Ioan

13.18,26)Cea dintâi carte a Psalmilor se încheie aici, cu o laudă eternă, căreia, prieteni credincioşi, îi putem alătura şi amin-ul nostru!

Odată cu acest început de an deschidem şi noi cea de-a doua carte a Psalmilor. Din punct de vedere profetic, ea se aplică perioadei când rămăşiţa credincioasă dintre iudei, persecutată de Antihrist, va fugi din Ierusalim. Versetele 2, 4 şi 6 din Psalmul 42 exprimă în special durerea pricinuită de acest exil. În acelaşi timp, multe dintre cuvintele ei, ca şi cele din prima Carte a Psalmilor, pot fi puse în gura Domnului Isus, a Celui care a suferit mai mult ca oricine din cauza răutăţii poporului Său (de exemplu, v. 7 şi 10).Putem găsi vreun tablou care să sugereze mai expresiv suspinele sufletului însetat după prezenţa lui Dumnezeu, aşa cum o face versetul 1? Ce bine ar fi să însetăm şi noi după această prezenţă a lui Dumnezeu ori de câte ori vreun păcat întrerupe comuniunea noastră cu Domnul! Şi să-L putem cunoaşte personal pe Domnul sub acest Nume scump: „Dumnezeul vieţii mele“ (v. 8)! Aceasta corespunde şi devizei apostolului, după cum ne mărturiseşte el însuşi: „Pentru mine, a trăi este Hristos“ (Filipeni 1.21). Hristos este Acela care, an de an, doreşte să ne conducă viaţa şi să ne-o umple cu acest conţinut preţios inimii.„Unde este Dumnezeul tău?“ întreabă cu ironie necredincioşii (v. 3 şi 10; comp. cu Matei 27.43). Chiar dacă ei nu-L văd, partea mea să fie aceasta, de a şti întotdeauna, zi şi noapte, unde să-L găsesc, pentru a-mi înălţa spre El, cu preţuire, cântarea mea şi rugăciunea mea (v. 8).

Acest psalm se leagă mult de cel dinaintea lui, după cum ne ajută să înţelegem şi finalul său, care conţine repetarea ultimului verset din Psalmul 42 (Psalmii 42 şi 43 au aceeaşi încheiere). Sufletul meu are adesea nevoie să fie îndemnat să nu se mâhnească, să-şi pună speranţa în Dumnezeu şi să-L preamărească din nou şi pentru totdeauna. El este nu numai mântuirea mea, ci Însuşi „Dumnezeul meu“, Cel de care eu depind fără încetare, sursa „tăriei mele“ (v. 2).Lumina Sa şi adevărul Său mă vor conduce spre o închinare înţeleaptă, dacă eu Îi cer aceasta, aşa cum psalmistul ne oferă aici un exemplu personal (v. 3 şi 4).Expresia subliniată ieri, „Dumnezeul vieţii mele“ (Psalmul 42.8), este completată acum, prin versetul 4, de una la fel de preţioasă: „Dumnezeu, bucuria veseliei mele“. Iubiţi credincioşi, nu ne este Dumnezeu deplin suficient pentru a ne face fericiţi? Îl simţim noi ca pe Izvorul bucuriei noastre, aşa cum era El pentru Domnul Isus? (Luca 10.21). Dacă da, dacă un astfel de Dumnezeu este Cel pe care Îl cunoaştem noi, ne va mai putea fi oare inima mâhnită sau agitată? „Să nu vi se tulbure inima“, le-a spus Domnul ucenicilor Săi, „voi credeţi în Dumnezeu, credeţi şi în Mine“ (Ioan 14.1). Şi în alt loc: „Aveţi credinţă în Dumnezeu“ (Marcu 11.22). Credinţa! – iată măreţul zid protector în faţa oricărei tristeţi sau tulburări pe care ni le poate provoca această lume. Ea este astăzi singura noastră resursă, aşa cum va fi, în timpul necazului, şi pentru rămăşiţa credincioasă.

În timp ce psalmii din cea dintâi carte erau aproape toţi ai lui David, cei de care ne ocupăm acum (Psalmii de la 42 la 49) au fost compuşi de fiii lui Core, acele obiecte ale harului care fuseseră cruţate de pedeapsa care-l urmărise pe tatăl lor (vezi Numeri 26.11). Iată de ce este atât de minunat să-i auzim pe aceşti oameni amintind de minunile împlinite de Dumnezeu „în zilele de demult“ (v. 1). Ei sunt în măsură să aprecieze şi să celebreze îndurarea divină mai bine decât oricare altul. Nu, nu sabia copiilor lui Israel a fost aceea care i-a putut salva, dându-le în stăpânire ţara (pentru a înţelege aceasta este suficient să ne gândim la trecerea Mării Roşii şi la luarea Ierihonului). Evocarea marilor izbăviri din trecut este întotdeauna o preţioasă lecţie pentru credincioşi. Ca şi părinţii lor, nici ei nu se pot încrede în propriile arme, pentru a ieşi învingători (v. 6). „Prin Tine“ şi „prin Numele Tău“, iată singurele resurse ale celui credincios (v. 5: Osea 1.7)!O altă trăsătură care o face să fie diferită de cea dintâi carte a Psalmilor este folosirea aici a numelui comun pentru Dumnezeire, Elohim, în timp ce, până la Psalmul 41 inclusiv, Dumnezeu era redat cu numele Său propriu special, Iahve. Este trista dovadă că acum cei credincioşi nu mai sunt în legătură cu închinarea oficială, devenită apostată. Legământul garantat prin numele lui Iahve este rupt (Exod 6.3,6-8), însă credinciosul face din nou apel la Dumnezeul suprem.

Începând cu versetul 9, tonul psalmului se schimbă. În loc să continue să privească la Dumnezeu, la lumina feţei Sale şi la puterea Numelui Său (v. 3 şi 5), cei credincioşi măsoară încercările care se abat asupra lor. Sufletul celui răscumpărat nu este întotdeauna într-o stare înaltă – ştim aceasta din experienţă. Cu toate acestea, credinţa celor credincioşi nu este descumpănită; ei ştiu să pună în seama lui Dumnezeu tot ceea ce întâmpină şi primesc loviturile ca venind din mâna Lui (Iov 1.21). Au conştiinţa dreaptă şi nu numai că paşii nu li s-au „abătut din calea“ ascultării, dar nici inima lor „nu s-a întors înapoi“ (v. 18). Şi martor la aceasta este Dumnezeu, Cel care „cunoaşte tainele inimii“. Să nu dăm niciodată uitării acest verset, 21!Cum ar trebui înţeleasă expresia din versetul 22 – care ne sună atât de străină – „daţi morţii toată ziua“? Citarea ei în Romani 8.36 ne ajută să înţelegem motivul, anume că, prin intermediul încercărilor, ne este împrospătat sau rememorat sentimentul nimicniciei şi al totalei noastre incapacităţi. Acelaşi pasaj însă ne invită să urcăm triumfători şi celălalt versant: „Dar, în toate acestea, suntem mai mult decât învingători prin Acela care ne-a iubit“ (Romani 8.37).

Sub acţiunea Duhului Sfânt, „scriitor iscusit“ (v. 1), acest psalm ne invită să-L lăudăm pe Hristos, Preaiubitul, Cel care-i întrece în frumuseţe şi în har pe toţi fiii oamenilor. Înainte însă de a ţâşni de pe buze, lauda a fost pregătită, contemplată într-o inimă care clocoteşte (comparaţi cu Matei 12.34); ea celebrează Persoana lui Hristos, cuvintele Sale, lucrările Sale.Cineva a spus că închinarea de duminică este cântarea care îngemănează toate strofele pe care Duhul le-a insuflat răscumpăraţilor în timpul zilelor săptămânii, având ca temă inepuizabilă gloriile şi harurile Domnului Isus. El este „Împăratul“, însă versetele 6 şi 7, citate în Evrei 1.8,9, Îl numesc „Dumnezeu“. Când apare în măreţia şi în splendoarea Sa, El este obiectul unei admiraţii universale. Puterea Lui se afirmă în judecata înfricoşătoare pe care o înfăptuieşte (v. 3-5). Veşmintele Sale sunt pline de parfumuri: smirna aminteşte de suferinţele Sale, aloea, de moartea Sa (Ioan 19.39), iar casia, de înălţarea Sa. Dar ce va preţui cel mai mult pentru Hristos dintre toate gloriile Sale va fi frumuseţea Miresei care Îi va fi dăruită (aici Ierusalimul) şi dragostea pe care ea I-o va arăta. Drag prieten creştin, este privilegiul tău de a-ţi exprima încă de acum această dragoste născută din recunoştinţă. „Este Domnul tău: adoră-L“ (v. 11)!

Cât de mulţi credincioşi aflaţi în necaz au făcut preţioasa experienţă din versetul 1! În ceasul încercării, şi mai ales în clipa ispitirii, tânărul creştin nu trebuie nicidecum să uite că are la dispoziţia sa acest adăpost, această putere, acest ajutor întotdeauna uşor de găsit. Astfel de resurse nu se găsesc nicidecum în el însuşi, nici în hotărârile înţelepte pe care el le-a luat, ci în Dumnezeu, în comuniunea cu El.În timp ce Core fusese înghiţit de viu într-o răsturnare de pământ acţionată de Însuşi Dumnezeu, de felul celei sugerate în versetul 2, fiii săi au fost scăpaţi în acelaşi fel în care vor fi salvaţi şi credincioşii rămăşiţei iudaice. Ei vor fi în siguranţă, pentru că adăpostul lor va fi Însuşi Iahve (Psalmul 91.9,10). Ce mare va fi contrastul între această rămăşiţă credincioasă şi ceilalţi oameni de pe pământ care vor traversa aceeaşi perioadă apocaliptică (comp. cu Luca 21.26 şi cu Apocalipsa 6.14-17)! În faţa acestor ape spumegânde şi care vuiesc, ape ale judecăţii (v. 3), Dumnezeu aminteşte că este un râu al harului răspândindu-se în pâraie generoase – sugerând multiplele sale manifestări – care „înveselesc cetatea lui Dumnezeu“, precum şi pe cei care şi-au găsit acolo adăpostul (v. 4).Finalul psalmului ne ajută să-i privim pe cei credincioşi cum urmăresc liniştiţi, din „turnul lor înalt“, împlinirea celor din urmă judecăţi ale lui Dumnezeu.

Acest psalm exprimă bucuria care va umple inima credincioşilor atunci când, după judecăţile menţionate în Psalmul 46, Hristos Îşi va stabili Împărăţia. Israel va avea atunci o poziţie de întâietate faţă de toate celelalte popoare şi le va învăţa să-L laude în cântare pe Dumnezeu, să

celebreze gloriile Sale, supremaţia Sa (v. 3,6; comp. cu Isaia 2.2,3). (Relaţiile poporului cu Dumnezeu fiind restabilite, remarcăm că reapare numele propriu, special, absolut, al lui Dumnezeu, Iahve; vezi deja Psalmul 46.7,11). Sunt gloriile Domnului Hristos care, în sfârşit recunoscut, Îşi ia titlul de „Împărat peste tot pământul“ (Zaharia 14.9). Şi astfel înţelegem de ce noi, creştinii, nu-L numim pe Domnul Isus Împăratul nostru. Noi suntem cetăţeni ai cerului, nu supuşi ai împărăţiei de pe pământ! Domnul Hristos nu va domni asupra Bisericii, ci împreună cu ea; ea va avea aceeaşi poziţie pe care o are o regină alături de rege, soţul ei.Oare vor putea cântările noastre să cuprindă atâta mărire, de vreme ce vom avea de celebrat nu numai un Împărat, ci şi un Mântuitor divin, un Domn înviat şi un Mire ceresc, care-Şi iubeşte Biserica şi care vine să o caute? Câte glorii sunt reunite în aceeaşi Persoană, glorii minunate care ar trebui să ne umple încă de pe acum gurile şi inimile cu cântecul etern al adevăraţilor adoratori!

Odată cu Psalmul 48 se încheie viziunea profetică începută în Psalmul 42. Asistăm pe scurt la atacul final al împăraţilor pământului împotriva Ierusalimului şi la totala lor derută (v. 4-7). Iudeii evlavioşi vor constata atunci că ceea ce au auzit şi au aşteptat se împlineşte în favoarea lor (v. 8; Psalmul 44.1). Cu siguranţă, nu în zadar şi-au pus ei încrederea în Dumnezeu. După ce au cunoscut atâta suferinţă în exil, ce valoare capătă pentru ei fiecare piatră a cetăţii iubite! Umpluţi toţi de sentimentul bunătăţii Dumnezeului lor (v. 9), ei se regăsesc în mijlocul acestui templu după care au suspinat atât de mult (Psalmul 42.4; 43.3,4) şi toţi sunt pătrunşi de sentimentul bunătăţii Dumnezeului lor (v. 9). Oare nu aceasta este deopotrivă şi preocuparea noastră sfântă atunci când ne aflăm acolo unde Domnul ne-a promis prezenţa Sa şi când meditäm la marea Lui iubire?Dar atunci lauda va umple nu numai inima credincioşilor risipiţi ici şi colo, cum se întâmplă astăzi; ea se va întinde până la marginile pământului şi va fi într-adevăr demnă de gloriosul Dumnezeu pe care-L vor celebra (v. 10).Drag prieten, este acest Dumnezeu care conduce destinele lumii, şi care va împlini tot ceea ce gura Sa a rostit, şi Dumnezeul tău pentru totdeauna, călăuza ta până la cel din urmă ceas al călătoriei tale pe pământ (v. 14)?

În continuarea viziunii profetice pe care tocmai au schiţat-o psalmii anteriori, Duhul lui Dumnezeu Se adresează acum tuturor locuitorilor lumii, indiferent de poziţia pe care ei o au în societate (v. 1 şi 2). La ce folosesc bogăţiile cu care ei se mândresc şi în care îşi pun încrederea, dacă cea mai mare comoară din lume nu poate răscumpăra nici măcar un singur suflet? (v. 7 şi 8). Este necesară o răscumpărare inestimabilă, astfel că trebuie să renunţăm la gândul că am putea-o plăti noi înşine vreodată! Dar „Dumnezeu va răscumpăra sufletul meu...“, declară versetul 15 şi cunoaştem ce preţ a trebuit plătit pentru aceasta (1 Petru 1.18,19).Dacă cineva caută onorurile acestei lumi, să mediteze asupra versetul 12, completat de versetul 20! Unde duce oare această goană după onoruri, această cale a nebuniei (v. 13) pe care se întrec concurenţi fără număr, săraci sau bogaţi, oameni de rând sau fii ai celor mari? La moarte, unde nimic nu mai are valoare (v. 17)! Moartea spulberă toate planurile omului, ameninţă hotărârile cele mai prudente, umbreşte orice bucurie şi pune toate proiectele sub semnul unei teribile incertitudini (Luca 12.20). Astfel, oamenii îşi închid ochii, pentru că se tem s-o privească în faţă. Dar, pentru cel răscumpărat, moartea nu este decât cel din urmă pas spre casa Tatălui, ... pentru că El îl va primi (v. 15).

Psalmul 49 le aducea aminte tuturor locuitorilor lumii de nesiguranţa şi de deşertăciunea bogăţiilor şi a onorurilor, a acestor doi poli de atracţie pentru oamenii din toate timpurile. Acum, în Psalmul 50, Dumnezeu i Se adresează lui Israel, poporului Său (v. 7), pentru a-i arăta inutilitatea jertfelor. Acestea nu pot răscumpăra sufletul şi nici nu pot „să-i desăvârşească pe aceia care se apropie“. Dumnezeu a consfinţit legământul Său cu Israel printr-o singură jertfă (v. 5; Evrei 10.1-10). În schimb, tot ce aşteaptă El acum de la toţi ai Săi este lauda (v. 14 şi 23; Evrei 13.15).Scurtul verset 15 rezumă istoria eliberărilor noastre: întâi rugăciunea, apoi răspunsul divin care ne este asigurat, iar în final acţiunea harului („tu Mă vei glorifica“), de care, regretabil, uităm adesea. Să ne punem în Dumnezeu încrederea noastră; să-L chemăm şi El Îşi va ţine promisiunea!Versetele 16-22 cuprind o avertizare pe care Dumnezeu o face celui rău. Acesta, deşi are buzele încărcate de cuvinte evlavioase, le tăgăduieşte prin purtarea sa şi urăşte mustrarea. Să ne păzim să nu ajungem aşa!Să remarcăm din nou măreţia versetelor cu care se deschide psalmul (v. 1 şi 2) şi care ne oferă, ca de obicei, tema întregului psalm: Dumnezeu vorbeşte pământului, pentru a-i descoperi acestuia splendoarea Sa în Persoana Domnului Hristos, judecător suveran şi împărat glorios în Sion.

Psalmul 51 a fost scris de David în împrejurări deosebit de umilitoare (2 Samuel 12). Găsim aici dezvăluite sentimentele pe care le stârneşte în suflet o convingere reală a păcatului şi totodată drumul pe care-l trasează Duhul Sfânt pentru refacerea comuniunii. Să urmărim dureroasele sale etape: mărturisirea păcatului comis (v. 3); conştientizarea faptului că Dumnezeu a fost Cel lezat, nu numai cutare sau cutare persoană (v. 4); păstrarea vie a adevărului că firea noastră este rea (v. 5); gândul îndreptat spre ce aşteaptă Dumnezeu, ca „adevărul să fie în omul dinăuntru“ (să nu uităm niciodată versetul 6!); dorinţa de a avea o conştiinţă curată şi dreaptă (v. 10); în sfârşit, nevoia de a reveni la sfinţenia practică (v. 11), la bucuria şi la slujirea devotată (v. 8 şi 12). Odată restaurat, credinciosul va fi pregătit să le spună şi altora despre harul prin care el a fost iertat (v. 13; comp. cu Luca 22.32).Toată această lucrare nu implică nici aducerea vreunei jertfe (v. 16), nici vreun act de «penitenţă». Un duh zdrobit, o inimă smerită cu adevărat – iată ce poate primi Dumnezeu prin eficacitatea lucrării Domnului Isus (v. 16 şi 17)!Prieteni, dacă şi pe noi ne ia prin surprindere căderea în vreun păcat, să recitim acest psalm în prezenţa lui Dumnezeu, dar nu ca o mărturisire făcută de David, ci ca fiind propria noastră rugăciune.

Până la sfârşitul acestei a doua cărţi a psalmilor, adică până la Psalmul 72 inclusiv, vom întâlni mai mulţi psalmi scrişi de David, dintre care unii, ca şi Psalmul 51, compuşi în împrejurări deosebite. 1 Samuel 22.9 ... ne istoriseşte, de pildă, despre Doeg edomitul, cel care i-a dat de ştire lui Saul cu privire la trecerea lui David pe la preotul Ahimelec, precum şi despre masacrul care a urmat. Acest Doeg este o imagine a lui Antihrist, personaj profetic care va fi o întrupare a răului şi care chiar îşi va face un titlu de glorie din aceasta (v. 1). Ce deosebire între versetul 7 din Psalmul 45, adresat Domnului Isus, şi versetele 1-3 din psalmul nostru, în care este interpelat acest „om puternic“ (v. 1)! Dar ce mângâietor este pentru cei credincioşi să ştie că profeţia din versetul 5 se va împlini (în Apocalipsa 19.20)!Confruntându-se cu această putere a răului, psalmistul îşi găseşte refugiul în Dumnezeu (v. 8) şi în acelaşi timp Îi aduce laudă (v. 9). Duhul Sfânt ştie însă să Se folosească chiar de cele mai grele încercări pentru a da tonul laudei în inima celor răscumpăraţi. Cât despre cel necredincios, el nu are niciodată pace, iar lucrurile precare pe care el se bizuie nu merită nicidecum încrederea pe care şi-o pune în ele (v. 7). Nu, acest om puternic nu-L ia pe Dumnezeu ca putere a sa, ci se întăreşte în lăcomia lui (v. 7). Dar bogăţiile sale au putrezit..., aurul lui şi argintul lui sunt ruginite, aşa cum declară Iacov (cap. 5.2,3).

Cu excepţia versetului 5 şi a substituirii numelui de Iahve, Psalmul 53 reproduce aproape textual conţinutul Psalmului 14 (în Psalmul 14 era folosit numele propriu, Iahve, în timp ce acum, în Psalmul 53, este folosit numele comun, Elohim, pentru aceeaşi Persoană a lui Dumnezeu). Primele trei versete sunt citate în Romani 3.10-12, demonstrând falimentul general al întregii rase umane, fapt pe care nimeni nu l-a putut infirma vreodată. „Nu este niciunul care să facă binele“ (v. 1); „niciunul măcar“, adaugă versetul 3. Totuşi, noi ştim că a fost un Om, Acela care a venit din cer, sfântă excepţie între fiii oamenilor, pe care Dumnezeu L-a putut privi din ceruri (v. 2, comp. cu Matei 3.16,17).„Nu este Dumnezeu!“, pretinde nebunul în inima sa, deşi conştiinţa îi spune tocmai contrariul şi deşi el se mişcă prin voinţa lui Dumnezeu, trăieşte din

binefacerile Sale şi respiră prin suflarea Sa (Fapte 17.28). Şi, pentru că Dumnezeu îl încurcă, el caută să se amăgească cu ideea că nu există Dumnezeu, punând în locul Său ştiinţa şi şubredele ei ipoteze. Iar când este silit să admită că există o cauză a tuturor lucrurilor care-l depăşesc, necredinciosul vorbeşte vag despre Natură sau despre Providenţă, evitând să rostească numele care-l face să tremure ... deoarece Dumnezeu este Lumină. Şi El îi va face de ruşine pe toţi „lucrătorii nelegiuirii“.

După Doeg edomitul, zifiţii au fost aceia care, tot mişeleşte, au urzit un complot împotriva lui David. Ei l-au informat pe Saul despre acţiunile şi gesturile rivalului său, ajutându-l să-i dea de urmă. Avem această istorisire relatată în 1 Samuel 23.19 ..., însă un detaliu semnificativ nu este menţionat acolo. Este această rugăciune încrezătoare, pe care împăratul respins a înălţat-o către Dumnezeul său în ceasul primejdiei.În acelaşi fel, în viaţa creştinului, în împrejurările de fiecare zi, trebuie „urzită“ în taină o ţesătură de rugăciuni înspre Dumnezeu. Este ceea ce găsim, de pildă, pe tot parcursul cărţii Neemia (Neemia 1.11; 2.4; 4.4; 5.19; 6.14...). Lumea, care nu-L pune pe Dumnezeu înaintea ei (v. 3), şi care nu poate înţelege nimic din puterea rugăciunii, va atribui unor întâmplări favorabile, unui «hazard de succes» felul în care scapă cel credincios din primejdiile care-l ameninţă (un exemplu concludent îl avem în 1 Samuel 23.26, unde putem vedea cum Saul îl caută pe David întotdeauna pe latura muntelui pe care acesta nu se mai află). Cel răscumpărat cunoaşte însă numele Celui care îl scapă din toate necazurile şi preamăreşte acest nume (v. 1,6,7). Dumnezeu este ajutorul său şi, mai mult decât atât, în tot timpul încercării, El susţine sufletul care ar putea fi descurajat (v. 4).

Apăsat de cei răi care-l urmăresc cu patimă („cu mânie“), cuprins de nelinişte şi de „spaime de moarte“ (v. 3,4), credinciosul nu răspunde el însuşi la „glasul vrăjmaşului“, ci se îndreaptă către Dumnezeu. Aceasta este ceea ce avem şi noi de făcut întotdeauna, în loc să ripostăm la cuvinte veninoase, ... dar nu pentru a cere răzbunare, aşa cum a făcut David în aceste versete. Sub aspect profetic, psalmii ne poartă dincolo de timpul prezent al harului, în zilele când împărăţia nu va putea fi instaurată decât prin judecarea celor nelegiuiţi. Răutatea lumii încă nu a atins astăzi intensitatea pe care o va cunoaşte în acea perioadă cumplită. Ea este încă domolită, frânată, prin prezenţa Duhului Sfânt pe pământ (2 Tesaloniceni 2.6,7). Totuşi, în acest timp, ea se manifestă deja sub formele descrise aici: violenţă şi certuri (v. 9), nelegiuire şi răutate (v. 10), stricăciune, asuprire şi înşelăciune (v. 11). Cel răscumpărat nu se poate simţi în elementul lui într-o asemenea lume. Ca şi rămăşiţa credincioasă, el suspină după locul liniştit de odihnă (v. 6), după Casa Tatălui, care este deopotrivă speranţa lui şi tema cântării lui:

Curând vă spun adio, lucruri moarte,Îmi voi lua zborul de la voi departe,Spre veşnicul sălaş de sus,Spre Hristos Isus!

Cel despre care vorbeşte David în versetele 12-14 era probabil Ahitofel ghilonitul, căruia cartea 2 Samuel îi rezervă trei capitole (15, 16 şi 17), în care ne relatează trădarea şi sinuciderea sa. În sens profetic însă, aceste cuvinte se referă la nefericitul Iuda. Există oare vreo expresie cu o mai mare putere de sugestie a legăturilor de afecţiune decât cea din versetul 13, care îl numeşte „sfătuitorul meu şi prietenul meu“? Iată o dovadă că cele mai mari semne de dragoste şi de încredere nu pot câştiga inima omului firesc, în care se dă război împotriva lui Dumnezeu (v. 21; comp. cu Marcu 14.45). Să ne gândim apoi la sentimentele Domnului în timpul călătoriei Sale pe pământ. El nu Se putea bizui pe nimeni, nu Se putea încrede în nimic (Ioan 2.24). Dar, în faţa unei asemenea desfăşurări a răului, psalmistul ne invită: „Aruncă asupra Domnului povara ta...“ (v. 22). Pentru că o povară îl încurcă pe om în alergare, iată de ce în Evrei 12.1 se face din nou auzit îndemnul: „dând la o parte orice greutate, ... să alergăm cu răbdare“. Aceasta nu înseamnă că vom fi imediat cruţaţi de încercare, ci doar că încercarea încetează a ne mai fi o povară din momentul în care am aruncat-o asupra lui Dumnezeu, lăsându-I Lui grija să Se ocupe de ceea ce ne nelinişteşte.

Ca şi Psalmul 34, şi acesta corespunde momentului de tristă experienţă a lui David la Gat (1 Samuel 21.11-15).Versetele 5 şi 6 Îl evocă pe Domnul în relaţiile Sale cu cei care se strângeau ca să-L pândească pentru a-L lua apoi prin surprindere şi a-I răstălmăci cuvintele (Matei 22.34,41; Luca 11.53; 20.20). La răutatea lor, Domnul Isus răspundea prin încrederea Sa în Tatăl Său. Să facem şi noi după exemplul Domnului nostru! Pentru a se încrede însă cineva în Dumnezeu, trebuie mai întâi să-L cunoască. Un copil mic nu acceptă în general să meargă de mână cu un străin. Dar avem Cuvântul şi el ni-L descoperă pe Cel în palma Căruia ne putem încrede! Iată de ce, în două rânduri, cel credincios strigă: „În Dumnezeu voi lăuda Cuvântul Său; în Dumnezeu mă încred“ (în v. 4 şi în v. 10,11). Cei răi pândesc paşii credinciosului (v. 6), dar Dumnezeu numără toţi aceşti paşi; ştim că El ne cunoaşte până şi numărul firelor de păr de pe cap (Matei 10.30). Iar aici vedem cum El Se preocupă de orice lacrimă a copiilor Săi, chiar şi de cele mai tainice. Astfel deci, dacă în plecările şi în sosirile mele („în rătăcirile mele“ – v. 8) va trebui să întâlnesc o cursă întinsă de vrăjmaş, am asigurarea că Cel care mi-a salvat sufletul de la moarte veşnică îmi va păzi şi picioarele de cădere (v. 13; Psalmul 94.18; 116.8; Iuda 24).

Ca şi Psalmii 51 şi 56, şi acesta începe cu cuvintele: „Îndură-Te de mine, Dumnezeule! ...“ – deoarece harul divin este resursa mea atât împotriva răului care mă înconjoară, cât şi împotriva păcatului care se află în mine (Psalmul 51). Fie că vrăjmaşii poartă numele de Absalom, de filisteni, de Saul, ... de Satan sau de lume, refugiul pentru adăpostirea sufletului meu este „în Tine“, Doamne Isuse, „sub umbra aripilor Tale“ (v. 1). Într-un astfel de adăpost nu mă tem nici de ceea ce iese din gura oamenilor, nici de laţul întins sub paşii mei (v. 4,6; comp. cu Psalmul 91.3,4). „Dumnezeu ... împlineşte [toate] pentru mine“ (v. 2). Acelaşi răsunet îl au şi cuvintele din Romani 8.28: „Ştim – afirmă apostolul – că toate lucrurile lucrează împreună spre bine pentru cei care Îl iubesc pe Dumnezeu“. Prin credinţă ajungem să credem şi tot prin credinţă experimentăm apoi că „toate lucrurile“, chiar şi cele care contrazic total gândurile noastre, sunt dirijate de Dumnezeu spre binecuvântarea noastră.Îl găsim apoi pe cel credincios făcându-şi griji mai mult pentru gloria lui Dumnezeu decât pentru propria eliberare (v. 5, repetat în v. 11 şi în Psalmul 108.5). Aceasta a fost rugăciunea Domnului în legătură cu crucea care-I stătea înainte: „Tată, glorifică Numele Tău!“ (Ioan 12.28) şi aceasta trebuie să fie şi cea dintâi dorinţă a noastră în orice împrejurare din viaţă.

Versetele de la 1 la 5 ne spulberă şi cea din urmă iluzie pe care ne-am mai fi făcut-o cu privire la justiţia omenească; iar dacă acest tablou ne pare prea exagerat, este suficient să evocăm crucea. Relaţiile dintre oameni sunt prea adesea guvernate de legea celui mai tare, iar minciuna şi veninul calomniei sunt arme folosite la tot pasul (v. 3,4; Psalmul 140.3). Într-adevăr, lumea din jurul nostru este tot atât de plină de nedreptate cum era şi pe vremea lui David. Atitudinea noastră de creştini trebuie să fie însă cu totul diferită de cea a israelitului evlavios, aşa cum reiese ea din versetele 6-10. În ceasul necazului celui mare, israelitul credincios nu va putea să se adreseze decât Dumnezeului răzbunărilor, pentru a grăbi venirea zilei când dreptatea va împărăţi pe pământ. Această zi va veni, cu adevărat, dar, în aşteptarea ei, acum este încă „ziua mântuirii“ (2 Corinteni 6.2). Iar partea noastră, a celor care am primit har, este să mijlocim pentru oameni nu înaintea Dumnezeului răzbunărilor, ci înaintea Dumnezeului Mântuitor. Nedreptatea din jurul nostru este pentru noi o ocazie de a face bine şi de a semăna „rodul dreptăţii“ (Iacov 3.8). Nu-i misiunea noastră să încercăm să ameliorăm lumea, care nu poate fi altfel decât este, ci să manifestăm în ea caracterele Mântuitorului.

Dintre psalmii care ne relatează împrejurări din viaţa lui David, acesta surprinde evenimentul cel mai îndepărtat (vezi 1 Samuel 19.11-18). A fost compus în cursul acelei nopţi dramatice în care, în trei rânduri, Saul şi-a trimis emisarii criminali pentru a-l prinde (v. 11), a-l prinde (v. 14) şi a-l ucide pe cel pe care-l ura (v. 15; în psalmul de faţă se poate vedea perseverenţa lor în a face rău: v. 6 şi 14). În timpul acestei nopţi de neliniște, cel asuprit se îndreaptă către Dumnezeul lui: „Trezește-Te să mă întâmpini și privește! … Dumnezeul lui Israel, ridică-Te …“ (v. 4,5; comp. cu Psalmul 44.23 şi cu Marcu 4.38). El Îl cunoaşte în puterea Sa, ştie că Dumnezeu poate să-l scape, dacă doreşte; dar nu-L cunoaşte în credincioşia Sa, în atenţia Sa, în tandreţea cu care El Se îndreaptă spre ai Săi (comp. cu Matei 8.2,3). Psalmul 121.3-8 vine în întâmpinarea neliniștii celui credincios: „Cel care te păzește nu va dormita …“. Iar versetul 17 din psalmul nostru ne dezvăluie că David a experimentat nu numai puterea, ci şi bunătatea Dumnezeului său; şi psalmistul Îi celebrează aceste două trăsături ale Sale.Planul lui Saul cu privire la vrăjmaşul său era „să-l pândească şi să-l omoare dimineaţa“ (1 Samuel 19.11). Dar, pentru David, ca şi pentru noi, acest moment al dimineţii poartă steagul eliberării, al bucuriei şi al laudei (v. 16; 2 Samuel 23.4).

Citind paginile glorioase din 2 Samuel 8 şi din 1 Cronici 18, care relatează victoriile lui David asupra sirienilor şi edomiţilor, cine oare s-ar putea gândi la faptul că Israel şi împăratul lui trecuseră printr-un asemenea necaz ca cel pe care ni-l zugrăvesc versetele 1-3 şi versetele 10 şi 11 din acest psalm? Victoria creştinului este adesea precedată de lupte lăuntrice apăsătoare, pe care singur Domnul le cunoaşte. Iar o parte din prada cucerită în urma acestor lupte o constituie lecţiile pe care, în acelaşi timp, Dumnezeu ni le dă în taina inimii noastre. Aceasta este ceea ce se poate înţelege prin expresia din Romani 8.37 – deja ilustrată prin victoriile lui David – „mai mult decât biruitori“. După cum ne ajută să înţelegem chiar titlul acestui psalm, el a fost scris special „spre învăţătură“. David a învăţat – şi ne aminteşte şi nouă – că „zadarnic este ajutorul omului“ (v. 11, comp. cu Psalmul 146.3) şi, de asemenea, ne mai spune: „cu Dumnezeu vom face fapte mari“ (v. 12).„Ai dat un steag celor care se tem de Tine, ca să-l înalţe pentru adevăr“ (v. 4). Să-l înălţăm şi noi foarte sus şi să ţinem cu hotărâre la acest steag al adevărului!Psalmii anteriori ne înfăţişau experienţe individuale ale sufletului cu Dumnezeu; aici vom găsi experienţe comune, ale întregului popor. Să nu pierdem niciodată din vedere unitatea răscumpăraţilor Domnului, caracterul lor de „preaiubiţi“ (v. 5), precum şi mărturia colectivă pe care sunt chemaţi să o dea.

Când cel credincios întâmpină răutatea, sub toate formele ei, când este urmărit de oameni şi inima îi este copleşită înăuntrul său, el îşi are adăpostul în Dumnezeu (v. 2,3). Aceasta a fost experienţa lui David atunci când a fost urmărit, pentru început de Saul şi mai târziu de Absalom, şi tot aceeaşi experienţă va fi şi a rămăşiţei care va fugi pentru a scăpa de dominaţia lui Antihrist.„Mă vei conduce pe o stâncă prea înaltă pentru mine“ (v. 2). Duhul Sfânt conduce credinţa pe înălţimi pe care inteligenţa firească nu le poate atinge şi faţă de care se simte nevrednică. Şi, de pe înălţimea stâncii, cel credincios Îl proslăveşte pe Dumnezeu pentru tot ceea ce Persoana Sa este pentru el, pentru toate aspectele sub care găseşte la El ajutor şi ocrotire. Astfel, Dumnezeu îi este „un turn tare împotriva vrăjmaşului“ (v. 3; comp. cu Proverbe 18.10), un „cort“, ca adăpost de furtună sau de dogoarea soarelui (v. 4) şi un „ascunziș al aripilor (Sale)“, care vorbeşte despre îngrijire şi siguranţă (v. 4).Ca şi în Psalmul 56.12, cel credincios îşi aminteşte de jurămintele pe care le-a făcut, de angajamentele pe care şi le-a luat faţă de Dumnezeu (v. 5 şi 8). Pentru noi, creştinii, echivalentul acestor jurăminte este o conştiinţă pătrunsă de sentimentul că Domnul are drepturi asupra noastră, că acum suntem daţi lui Dumnezeu şi deci nu ne mai aparţinem deloc nouă înşine, ci Aceluia care ne-a răscumpărat (2 Corinteni 5.15; citiţi şi Romani 12.1).

Acest frumos psalm compus de David nu s-a «născut» în urma unei împrejurări deosebite din viaţa sa, ceea ce pentru noi confirmă faptul că, „în toate timpurile“ (v. 8), sufletul trebuie să se lase liniştit în grija lui Dumnezeu (numit aici de şapte ori) şi numai în El! Ce preţioase expresii ale încrederii găsim în versetele 1 şi 2 şi în versetele 5-8, dar, mai presus de toate, ce Obiect de nepreţuit al încrederii mele: Hristos, Stânca veacurilor, pe care se întemeiază deopotrivă mântuirea mea şi gloria mea (v. 7)! Dacă eu sunt pătruns de acest adevăr, atunci sunt în măsură să-i invit şi pe alţii să se încreadă în El (v. 8) şi, în acelaşi timp, să-i avertizez cu privire la faptul că orice alt sprijin este amăgitor. Într-adevăr, fie că sunt jos pe scara socială, fie că sunt sus, oamenii se fălesc cu aroganţa lor şi cu pretenţiile lor mincinoase. Puşi în cumpăna divină însă, ei vor fi găsiţi fără greutate: „mai puţin decât o suflare“ (v. 9; comp. cu Daniel 5.27).În ce ne priveşte pe noi, creştinii, să avem grijă să nu uităm cuvintele cu care se încheie versetul 10: „Când creşte bogăţia, nu vă lipiţi inima de ea“. Mulţi copii ai lui Dumnezeu, care au rămas credincioşi atât timp cât nu se puteau bizui decât pe Dumnezeu (v. 1), n-au rezistat la proba … îmbogăţirii (comp. cu Psalmul 69.22). „Înşelăciunea bogăţiilor“ a înăbuşit Cuvântul viu, făcându-l astfel să rămână fără rod (Matei 13.22).

Ce putea să caute David, în zorii zilei, în pustiul lui Iuda, un loc arid, dezolant, imagine a lumii? Nimic altceva decât pe Dumnezeu, pe Dumnezeul lui personal. Avem noi cu Domnul nostru astfel de întâlniri matinale, în care să aducem înaintea Lui slăbiciunea noastră, temerile noastre – căci cel credincios nu este nicidecum unul insensibil – dar în care să şi ascultăm învăţăturile Lui, să-I cerem ajutor şi călăuzire? Numai El poate împlini cerinţa sufletului, prin propria Lui prezenţă: „Sufletul meu însetează după Tine“ (v. 1), iar la această nevoie, Dumnezeu răspunde întotdeauna (Ieremia 31.25). Versetul 5 confirmă aceasta: „Sufletul meu se va sătura…“ Oare a transformat Dumnezeu pustiul într-un loc roditor? Cam în direcţia aceasta îndreptăm noi deseori rugăciunile noastre. Cerem împrejurări mai favorabile, cu convingerea – greşită – că starea noastră spirituală ar depinde de împrejurări. Nu! Aici pustiul rămâne pustiu, însă ceea ce s-a schimbat este numai modul în care este străbătut. Pentru că sufletul îşi regăseşte rădăcinile în interiorul templului, de aceea este mereu capabil să cânte de bucurie (v. 3,5,7). Dumnezeu doreşte întotdeauna să mi Se arate ca fiindu-mi de ajuns, iar dacă pustiul este necesar pentru această demonstraţie, şi cântările mele spun acelaşi lucru, pentru că ele mărturisesc faptul că Însuşi Domnul este fericirea mea.

Credinciosul nu suferă numai din pricina uscăciunii unei lumi în care nu-şi poate potoli setea sufletului, ca în Psalmul 63, ci el resimte şi vrăjmăşia oamenilor. Aceştia îşi ascut limba împotriva lui ca o sabie (comp. cu Psalmii 55.21 şi 57.4). Credinţa a stârnit întotdeauna antipatia din partea necredincioşilor, iar acest lucru nu trebuie să ne mire, ci să ne determine să veghem ca purtarea noastră să nu le dea niciodată ocazia unor acuzaţii îndreptăţite. Împotriva acestei săbii şi a acestor săgeţi să îmbrăcăm „platoşa neprihănirii“ (adică o comportare ireproşabilă – Efeseni 6.14; citiţi şi 1 Petru 2.12) şi să opunem tuturor acestor manifestări ale răutăţii „blândeţea înţelepciunii“ (Iacov 3.13). Atunci Dumnezeu va lua în mâinile Sale cauza noastră (Romani 12.17-19).„Cine va vedea?“ se întrebau vrăjmaşii celui drept (v. 5; vezi şi Psalmii 10.11 şi 59.7). Ei bine, Dumnezeu îi vede! Privirea Lui discerne în cele mai mari profunzimi ale inimii răutatea şi uneltirile acesteia (v. 6). Şi, ca răspuns la săgeata ţintită şi lansată pe neaşteptate (acest cuvânt „amar“) împotriva omului integru (v. 4), El pregăteşte propria Lui săgeată, care-l va scăpa pe răscumpăratul Său într-un mod la fel de neaşteptat, când va veni momentul potrivit (v. 7).

Înainte ca lauda să devină universală, în zorii zilei mileniale (Psalmul 66), ea este pregătită în liniște în inima celor răscumpăraţi. Trebuie să ne fie familiară această adorare care se înalţă în tăcere spre Dumnezeu într-un mod cu atât mai real, cu cât cuvintele nu pot s-o exprime. Să experimentăm această închinare şi când suntem pe drum, şi în timpul pauzelor la lucru, şi în patul nostru în „vegherile nopţii“ … (Psalmul 63.6). Ea va fi întotdeauna ascultată şi înţeleasă de Cel care ascultă rugăciunea (v. 2).După ce, în versetul 3, a conştientizat iertarea

păcatelor, Israel (şi în aceeaşi măsură creştinul) se va putea bucura de prezenţa lui Dumnezeu (v. 4).Psalmul se încheie printr-un măreţ tablou al viitoarelor binecuvântări pământeşti, imagini ale bogăţiilor spirituale pe care credinciosul le-a luat în posesie încă de acum. Dacă aici tânjeşte „într-un pământ sec şi uscat, fără apă“ (Psalmul 63.1), el trebuie să-şi amintească de faptul că „râul lui Dumnezeu este plin de apă“ (v. 9). Dragi prieteni, nu este atunci vina noastră, dacă uneori sufletul nostru suferă de uscăciune? (vezi Ioan 4.14,15).„Tu faci să cânte de bucurie venirea dimineţii şi a serii“, spune din nou versetul 8. Fie ca şi zilele noastre să înceapă, să se desfăşoare şi să se încheie printr-un cânt al fericirii şi al dragostei.

În timpurile fericite despre care vorbeşte Psalmul 65, lui Israel îi va reveni misiunea de a invita naţiunile la a se bucura şi la a-L lăuda pe Dumnezeu, întâi pentru lucrările Lui înfricoşătoare (v. 3,5), apoi pentru bunătatea Sa îndreptată spre poporul Său. Ieşirea din Egipt şi intrarea în Canaan (v. 6) sunt cele dintâi acte ale măreţiei puterii şi ele trebuie întotdeauna preamărite. Creştini, să nu încetăm niciodată să celebrăm crucea Domnului nostru Isus Hristos! El ne-a eliberat de sub jugul prinţului acestei lumi (Egiptul) şi ne-a făcut să intrăm în binecuvântările cereşti.Sunt apoi reamintite lungile suferinţe ale lui Israel (v. 10-12). Iudeii au fost (şi sunt încă) încercaţi în toate felurile, asupriţi şi călcaţi în picioare de naţiunile în mijlocul cărora au fost risipiţi. În curând însă Îl vor putea binecuvânta pe Dumnezeul care le-a scăpat sufletul şi care i-a curăţit în cuptorul încercării. În ce ne priveşte, noi suntem cu mult mai responsabili dacă vom uita vreodată acest obiectiv divin atât de preţios! Versetul 18 ne reaminteşte un adevăr deosebit de important: Dumnezeu nu poate asculta rugăciunile noastre atât timp cât avem pe conştiinţă un păcat nejudecat; de aceea, să ne grăbim să I-l mărturisim, pentru a ne putea bucura din nou de comuniunea cu El (Isaia 1.15; Psalmul 32.5,6)!

Israel cere pentru el să fie binecuvântat, pentru ca, în felul acesta, voia lui Dumnezeu şi mântuirea Lui să fie cunoscute de tot pământul (v. 1,2). Nu suntem oare şi noi, în mod obişnuit, preocupaţi prea mult cu noi înşine în rugăciunile noastre? Să cerem însă ca harul, căruia noi îi suntem obiecte, şi binecuvântările, de care noi ne bucurăm atât de mult, să poată fi cele remarcate de aceia din jurul nostru, astfel ca ei să fie atraşi spre Domnul Isus.Epistola către Romani (capitolele 9–11) ne explică cum Israel a fost dat deoparte, astfel încât Dumnezeu să-Şi poată extinde de atunci harul Său şi asupra naţiunilor. Aceste capitole ne mai arată cum trebuia această participare a naţiunilor la promisiunile făcute lui Avraam să-i stârnească pe iudei la gelozie (citiţi Romani 11.11,12). Sub autoritatea absolută a lui Mesia însă, îşi vor găsi loc şi unii şi alţii (Psalmul 22.27). Toate naţiunile lumii vor fi binecuvântate împreună cu poporul evreu. Atunci nu va mai fi problema geloziei, nici a orgoliului naţional; Israel nu va avea decât o dorinţă: să vadă toate popoarele bucurându-se în Dumnezeu şi celebrând Numele Său (v. 3,5). Atunci Mielul va fi proslăvit în ceruri şi pe pământ, aşa cum I se cuvine. „Ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice seminţie şi limbă şi popor şi naţiune …“ (Apocalipsa 5.9).

Dumnezeul cel înfricoşător în judecăţile Sale când este vorba să le aplice împotriva celor necredincioşi Se arată atât de plin de duioşie faţă de cei care-l aparţin şi pe care-i numeşte „cei drepţi“ (v. 3). El Însuşi Îşi ia frumosul nume de „Tatăl orfanilor“ şi de „Apărătorul văduvelor“ (v. 5; Psalmul 146.9; Ieremia 49.11), arătând astfel că Se ocupă într-un mod cu totul special de aceia care şi-au pierdut sprijinul natural. Şi cei însinguraţi se bucură de o grijă deosebită din partea Lui: „Dumnezeu îi face pe cei singuri să locuiască într-o familie“ (v. 6). Şi cât de mulţi sunt aceia care au făcut această preţioasă experienţă! Odată cu întoarcerea lor la Dumnezeu, porţile li s-au închis: anumiţi membri ai familiei lor n-au mai vrut să-i primească. Din dragoste pentru Domnul, ei au trebuit să părăsească „casă sau fraţi sau surori…“. „Tatăl orfanilor“ însă i-a strâns în propria Lui familie, unde au găsit alţi fraţi şi alte surori (citiţi Marcu 10.29,30).Până la versetul 14 inclusiv ne este reamintită grija lui Dumnezeu îndreptată spre poporul Său, în timpul drumului prin pustie (comp. v. 1 şi 7 cu Numeri 10.33-36), şi El n-a încetat să vegheze asupra „turmei“ Sale, Israel (v. 10). Dar astăzi Domnul are „alte oi, care nu sunt din staulul acesta“ iudeu (Ioan 10.16). Sunteţi voi una dintre acestea? Puteţi voi să vorbiţi despre dragostea acestui bun Păstor?

Va veni un moment când toate pretenţiile oamenilor puternici (ale acestor munţi cu multe piscuri din v. 16) vor trebui să cedeze, făcând loc unei singure puteri, puterea divină. Aceasta şi-a dat proba cea mai măreaţă nu prin victoriile câştigate asupra vrăjmaşilor lui Israel, ci prin biruinţa lui Hristos obţinută asupra lui Satan (asupra omului puternic care ne ţinea în robie) şi prin învierea Sa triumfătoare (v. 18; Romani 1.4). Înălţat „mai presus de toate cerurile“, El este Cel care aici, în Psalmul 68, primeşte daruri „în om“ (în calitate de om, ca om), în timp ce, în citatul din Efeseni 4.8-10, El va fi Cel care va împărţi daruri. Biserica Lui are astăzi la dispoziţie pentru zidirea Sa aceste daruri împărţite prin Duhul Sfânt (Fapte 2.33). Astfel că, în toate privinţele, noi putem spune împreună cu versetul 19: „Binecuvântat fie Domnul, care zilnic ne copleşeşte cu darurile Sale, Dumnezeu, mântuirea noastră“. Într-adevăr, Dumnezeul nostru este un Dumnezeu al salvării. Lui Îi revine atât să salveze din moarte (deşi v. 20 se aplică în primul rând învierii naţionale a lui Israel), cât şi să dea celor care au fost reţinuţi prin puterea ei o parte cerească şi eternă împreună cu Întâiul-născut dintre cei morţi, cu Omul înviat.

Versetele cu care se încheie acest psalm ne prezintă o altă latură a întemeierii Împărăţiei. „Umblarea“ lui Dumnezeu împreună cu poporul Său, care începuse în pustiu (v. 7), ia sfârşit odată cu intrarea în „locaşul sfânt“, simbol al unei odihne glorioase (v. 24; comp. cu 2 Samuel 6.17 şi 7.6). Seminţiile lui Israel, strânse laolaltă, au, în sfârşit, parte de această odihnă. Versetul 27 îl menţionează pe Iuda reunit acum cu Zabulon şi cu Neftali, dar şi cu „Beniamin, cel mic“. Această seminţie (Beniamin) a fost odinioară aproape în totalitate nimicită prin judecată (Judecători 21), devenind astfel o imagine a poporului Israel întregit care urmează să treacă prin necaz. În prezent însă, seminţia lui Beniamin este cea care stăpâneşte, pentru că „Dumnezeul tău a poruncit puterea ta“ (v. 28). Şi o lume întreagă i se supune: împăraţii (v. 29), cei mari (v. 31), împărăţiile (v. 32), toţi sunt chemaţi să recunoască puterea şi măreţia lui Dumnezeu care sunt arătate în Israel.„Ei au văzut umbletele Tale, Dumnezeule!“ (v. 24). Acest verset ne îndreaptă gândurile spre ce au făcut ucenicii lui Ioan Botezătorul: privind la umbletele lui Isus (Ioan 1.36: „privind la Isus care umbla“), ei L-au urmat pe Isus. Citind Cuvântul, să meditǎm şi noi la această umblare perfectă a Domnului în pustiul acestei lumi, aşteptând clipa când Îl vom putea contempla faţă-n faţă, în odihnă şi în glorie.

Psalmul 68 ni L-a prezentat pe Hristos înălţat la cer ca învingător şi primind daruri glorioase (Psalmul 68.18); Psalmul 69 ni-L va prezenta coborât, în ruşine şi într-o durere de nedescris, dând înapoi ceea ce n-a furat (v. 4). În aceeaşi ordine am mai găsit dispuşi şi Psalmii 21 şi 22: Psalmul 21 (în care L-am văzut pe Domnul Isus preîntâmpinat de binecuvântările bunătăţii) îl precedă pe 22, astfel ca nimeni să nu se înşele cu privire la Persoana prezentată apoi, abandonată în mijlocul unor suferinţe atât de grele. Aşa cum chivotul a croit poporului un drum pentru traversarea râului Iordan (râul morţii), Hristos a păşit cel dintâi în râul morţii, luând asupra Sa povara păcatelor, „nebunia“ poporului Său (v. 5). S-a cufundat în noroiul adânc al păcatului, în adâncimile apelor judecăţii (v. 2); a văzut abisul îngrozitor al morţii ameninţând să-L înghită (v. 15), însă nu a încetat, în ciuda tuturor acestora, să înalţe rugăciuni către Dumnezeul Său (v. 13).Citarea versetului 9 în Romani 15.3 este o provocare pentru noi de a imita acest mare Model care niciodată n-a căutat să-Şi placă Lui Însuşi, nici să Se sustragă de la insultele care se îndreptau spre Tatăl Său (Matei 27.43). El cere, de asemenea, ca încercarea Lui să nu fie o poticnire pentru creştini atunci când vor vedea un astfel de Credincios cufundat într-un asemenea necaz (v. 6).

Psalmii 22 şi 69, care se aseamănă prin faptul că şi unul şi altul ne zugrăvesc suferinţele Domnului, prezintă totuşi o deosebire esenţială: în Psalmul 22, Hristos este văzut ca făcând ispăşire pentru păcatele noastre, este prezentat ca fiind Cel pe care Dumnezeu L-a lovit în locul nostru, în timp ce aici, în Psalmul 69, dimpotrivă, Îl vedem pe Isus suferind din partea oamenilor; şi câte mijloace au găsit ei pentru a-L chinui...! Un cuvânt revine în acest psalm de patru ori: ocara (sau dispreţul), altfel spus, dezonoarea publică (v. 7,10,19,20), arătând că inima infinit de sensibilă a Domnului a fost zdrobită de această ocară (v. 20). În El, gloria lui Dumnezeu, dragostea Sa şi sfinţenia Sa au fost călcate în picioare în faţa tuturor oamenilor nelegiuiţi. Iar cât despre versetul 21, acesta s-a împlinit ad-litteram în ceasul crucii (Matei 27.34,48).O altă cauză de profundă durere pentru Mântuitorul a fost stârnită de ucenicii Săi. El nu a găsit la ei niciun strop de compătimire, ci numai indiferenţă: „Am aşteptat compătimire, dar degeaba, şi mângâietori, dar n-am găsit niciunul“ (v. 20).Pe drept cuvânt, reprezentanţii rasei umane vinovate de o astfel de nelegiuire vor suferi – dacă nu s-au pocăit – mânia şi urgia invocate în versetul 24 de rămăşiţa credincioasă. Domnul să ne ajute – pe fiecare dintre cititorii acestor rânduri – să fim găsiţi printre „cei care iubesc Numele Său“ (v. 36)!

Prea adesea rămânem insensibili în faţa suferinţelor altora (comp. cu Psalmul 69.20), şi aceasta într-un mod cu mult mai pronunţat când şi noi înşine trecem prin încercare. În general, în asemenea momente nu ne gândim la nimic altceva decât la greutăţile noastre şi chiar simţim o oarecare uşurare când aflăm că nu suntem singurii care suferă. Nu tot aşa a fost însă cu Domnul Isus; deşi El Însuşi era „Cel întristat şi sărac“ (v. 5), rugăciunea Sa a fost ca toţi cei care-L caută pe Dumnezeu să se veselească şi să se bucure în El ... (v. 4). Deja în Psalmul 69.6, El făcuse mijlocirea: „Să nu se ruşineze din cauza Mea cei care Te caută pe Tine, Dumnezeul lui Israel!“ Focul inimii Sale era ca Dumnezeu să fie preamărit şi ca ai Săi să se bucure în El (v. 4). Ruşinea şi deruta vor veni, în schimb, peste cei care au căutat să-I ia viaţa şi care au găsit o plăcere răutăcioasă în nenorocirea Lui (v. 2). Noi ştim însă că nicio dorinţă de răzbunare de felul celor din versetele 2 şi 3 nu se ridică din inima cea plină de dragoste a Mântuitorului. Dimpotrivă, în cele mai mari dureri, El Se ocupă, prin har, de cei care Îl chinuie şi Îi cere lui Dumnezeu să-i ierte (Luca 23.34).

„Tu eşti ... încrederea mea din tinereţea mea“, spune psalmistul în versetul 5, apoi în versetul 17 adaugă: „Dumnezeule, Tu m-ai învăţat din tinereţea mea; şi până acum am vestit lucrările Tale minunate“. Ferice de credinciosul care intră foarte devreme în şcoala lui Dumnezeu şi care învaţă acolo să se încreadă în El! „Pe Tine m-am sprijinit“, ne mai spune psalmistul (v. 6). Domnul era adăpostul lui tare (v. 7), stânca lui de locuit, cetăţuia lui (v. 3) – expresii pe care le întâlnim deseori în psalmi (de exemplu, în Psalmul 31.2,3). În ce ne priveşte, în general, în ţara noastră, nu suntem expuşi persecuţiilor, dar să nu ne amăgim, să nu vorbim prea aprins despre aceasta, pentru că duşmanii care „pândesc“ sufletele noastre nu sunt mai puţin de temut decât cei din versetul 10 şi din versetul 13! Petru ne pune în gardă cu privire la poftele firii pământeşti, care „se războiesc împotriva sufletului“ (1 Petru 2.11). Atunci când ţâşnesc aceste pofte, să ne grăbim să ne găsim adăpostul în Dumnezeu, unde sigur vom găsi o eliberare deplină. Totuşi, Domnul este mai mult decât un loc tare pentru cel răscumpărat. „Pe Tine Te voi lăuda întotdeauna ... Gura mea este plină de lauda Ta, de gloria Ta, toată ziua“ (v. 6,8,14,22,23). Deşi numai Isus putea spune aceste cuvinte (comp. v. 6,11 şi 12 respectiv cu Psalmul 22.9,11 şi 8), totuşi este şi partea noastră, dragi prieteni credincioşi, să trăim ceva din aceasta!

Probabil că acest psalm a fost compus de David pe când fugea dinaintea fiului său, Absalom. De acum bătrân (v. 9,18), omul lui Dumnezeu este nevoit să treacă din nou prin „necazuri multe şi grele“ (v. 20). El I se adresează lui Iahve: „Şi chiar până la bătrâneţe şi păr cărunt, Dumnezeule, nu mă părăsi...“ (v. 18). Isaia 46.4 aduce un răspuns divin la această rugăciune: „Până la bătrâneţe, Eu sunt acelaşi (sau: Eu sunt „EL“ – nume al lui Dumnezeu) şi până veţi încărunţi, eu vă voi purta...“. Nu, Dumnezeu nu l-a părăsit pe slujitorul Său şi nu va părăsi niciodată pe niciunul dintre cei cărora le-a răscumpărat sufletul (v. 23; citiţi şi Psalmul 37.25), şi aceasta pentru că L-a abandonat pe Fiul Său pe cruce tocmai când El înfăptuia această răscumpărare. Dacă El este Dumnezeul tinereţii noastre – şi dorim ca acesta să fie şi cazul vostru, al tuturor, iubiţi tineri cititori – atunci să ne încredem în El, contând că El va fi Acelaşi pentru noi toată viaţa noastră.Observaţi de câte ori autorul psalmului aminteşte şi preamăreşte dreptatea lui Dumnezeu (v. 2,15,16,19,24). Locuind într-o lume în care guverna un împărat al nedreptăţii (Absalom), lume care nu s-a schimbat nicidecum de atunci încoace, psalmistul, prin contrast, estimează întregul preţ al acestei dreptăţi a lui Dumnezeu. Ea va triumfa pe pământ atunci când împărăţia va fi dată Împăratului glorios – Celui despre care ne va vorbi Psalmul 72 (v. 1).

Acest psalm îl are ca autor pe Solomon (vezi titlul), imagine a lui Hristos, Împărat al dreptăţii şi al păcii. Vremurile de suferinţe şi de lupte, despre care ne-au vorbit psalmii precedenţi, sunt succedate de domnia dreaptă şi binecuvântată a lui Mesia, Fiul lui David. La El, Cel sărac şi lovit, vor găsi mângâiere şi ajutor toţi cei nemângâiaţi de pe pământ. Violenţa şi asuprirea, exploatarea celor slabi de către cei puternici, toate aceste nedreptăţi îşi vor găsi sfârşitul şi, odată cu ele, şi mizeria materială şi subnutriţia care lovesc astăzi cel puţin jumătate din populaţia globului. „Va fi belşug de grâne pe pământ, pe vârful munţilor“ (v. 16). „Belşug de pace“ (v. 7) şi „belşug de grâne“ (v. 16) – oare nu acestea sunt bunurile cele mai râvnite de omenire? Şi aceste binecuvântări, în întregime, vor deştepta în sfârşit un ecou de recunoştinţă în inimile acestor oameni atât de nerecunoscători astăzi faţă de binefacerile lui Dumnezeu. Aşa răsună şi versurile unei cântări: «Cerurile binecuvânta-vor pământul / Iar pământul va răspunde cerurilor» (comp. cu Osea 2.21,22). Atunci gloria Domnului va acoperi tot pământul (v. 19; Numeri 14.21). Iar în acordurile acestei laude şi contemplându-L pe Adevăratul Solomon, cea de-a doua carte a Psalmilor ajunge la sfârşitul ei.

Cea de-a treia carte a Psalmilor se deschide cu o succesiune de 11 psalmi ai lui Asaf – ai aceluia care, pe vremea lui David, dirija cântarea şi o acompania cu chimvale (1 Cronici 16.5). Psalmul 73 ne relatează aspra lui experienţă. Comparându-şi soarta cu cea a oamenilor păcătoşi, Asaf cade pradă descurajării. I se părea că Dumnezeu rezervă dureri şi chinuri (sub forma disciplinei) celor care se tem de El, în timp ce îi cruţă pe cei aroganţi şi răi, al căror portret odios îl găsim schiţat în versetul 3 şi în următoarele. Dezgustat şi chinuit (v. 21), cel credincios nu este departe de a-L acuza pe Dumnezeu de nedreptate şi de indiferenţă. Dacă aşa stau lucrurile – gândeşte el – atunci pentru ce să-mi curăţ inima?Într-o manieră generală, fiecare dintre noi am ajuns în punctul acesta, să purtăm invidie faţă de cei care se pot bucura de tot ce oferă existenţa, fără să se lase opriţi de teama de Dumnezeu. Tinerii creştini care sunt la studii cunosc cu toţii colegi cu mulţi bani care au principii vicioase. Acestora le spunem să nu uite niciodată bogăţiile de care dispun ei, bogăţii care nu se pot măsura după scara valorilor omeneşti. Ei trebuie să-şi amintească de faptul că speranţa lor face din ei nu cei mai nenorociţi, ci cei mai privilegiaţi dintre toţi oamenii (1 Corinteni 15.19).

Psalmul 73:15-28

Psalmistul îşi continuă jenanta sa meditaţie (v. 16), până când, deodată, i se face lumină. Conducându-l la altarul comuniunii cu El, Dumnezeu îi arată locul unde sfârşeşte calea celor răi (conf. Psalmul 37.38). Panta pe care ei o urmează este alunecoasă şi îi duce la ruină sigură;

trecerea lor pe pământ nu va fi decât un vis amăgitor (v. 18,20). Proverbe 23.17,18, care de asemenea ne îndeamnă să nu-i invidiem pe cei răi, ne mai învaţă că, pentru cel care se teme de Domnul, „sigur este un sfârşit“, ... şi cât de diferit! (Romani 6.22).Într-adevăr, cum a reuşit creştinul să-l uite? El se acuză de a fi fost fără cunoştinţă şi prost. Câtă deosebire între soarta celor răi şi ceea ce îi este rezervat lui, chiar dacă trece prin încercări! Nu se va bucura el de onoarea de a fi în compania Domnului? „Eu sunt totdeauna cu Tine“ (v. 23). El Îl cunoaşte pe Domnul potrivit preţioaselor expresii din versetul 26 şi ştie că în ceruri este partea sa (Hristos Însuşi – v. 25).Oamenii din lume le citează deseori creştinilor care se ocupă de politică această cugetare: „Aveţi cerul; lăsaţi-ne nouă pământul!“. Este o ironică chemare la ordine, dar totodată vrednică de luat în seamă.Fie ca viaţa noastră să se rezume la acest cuvânt care doar în Domnul Isus şi-a probat întreaga sa valoare: „N-am avut plăcere pe pământ decât în Tine“ (v. 25).

„Pentru ce“- ul cu care începe acest psalm se aseamănă cu marea întrebare cu care se deschidea şi Psalmul 22. Respingerea – pentru un timp – a lui Israel are însă un motiv pe care acest popor, la sfârşit, îl va înţelege: este vorba de propriile păcate (Zaharia 12.10), atunci când Domnul Hristos a fost părăsit din cauza fărădelegilor noastre. În această a treia Carte a Psalmilor nu va mai fi vorba numai de rămăşiţa din Iuda, ci şi de credincioşii din cele douăsprezece seminţii. Împotriva acestora de asemenea va fumega mânia, care însă nu va fi „pentru totdeauna“ (v. 1; Psalmul 30.5). Aceşti sărmani credincioşi se gândesc la templul căzut în ruină, la încetarea cultului public ... şi măsoară puterea vrăjmaşului. Nu au din partea lui Dumnezeu niciun semn de încurajare; dimpotrivă, înţeleg că El este Cel care a permis o asemenea pustiire. Totuşi, ei se încred în „Dumnezeul din vechime“ şi îşi aduc aminte de tot ce a făcut El odinioară pentru a-Şi elibera poporul. „Aminteşte-ţi“, repetă ei (v. 2,18,22). Ei ştiu că sunt răscumpăraţii Lui şi, prin urmare, vrăjmaşii care-l atacă pe Israel şi cultul lui Îl dispreţuiesc şi-L batjocoresc de fapt pe Dumnezeu Însuşi (v. 10,18). Această problemă Îl priveşte pe El şi El nu Se va lipsi de a pleda pentru propria Sa cauză (v. 22).

Această cântare se naşte în inima lui Asaf ca urmare a trecerii prin experienţele redate în Psalmul 73. El nu numai că a încetat să-i mai invidieze pe cei mândri şi răi, ci, cunoscând ce sfârşit îngrozitor îi aşteaptă (Psalmul 73.17), le şi transmite avertizări din partea lui Dumnezeu (v. 4...). Această slujbă este şi partea noastră, iubiţi copii ai lui Dumnezeu! Avem răspunderea să le aducem aminte celor păcătoşi de suveranitatea şi de dreptatea lui Dumnezeu, fără însă a uita să le vorbim de dragostea Lui.Din punct de vedere profetic, în versetul 2 Îl auzim pe Hristos vorbind despre momentul când va primi adunarea lui Israel (Psalmul 73.24). Atunci fiecare va ocupa locul atribuit lui de Domnul şi astfel „mulţi din cei dintâi vor fi cei din urmă şi cei din urmă vor fi cei dintâi“ (Marcu 10.31; 1 Samuel 2.7). În această lume, într-un mod general, fiecare caută să se înalţe pe sine, depreciindu-i sau coborându-i pe alţii. În ce ne priveşte pe noi, creştinii, să nu uităm că Domnul Însuşi ne-a fixat pe pământ locul mărturiei noastre, ... după cum tot El a pregătit şi locul pe care-l vom ocupa în casa Tatălui.„Numele Tău este aproape“, afirmă cel credincios în versetul 1. Cu siguranţă, acest Nume al Tatălui este şi pentru noi acela care ne garantează acum accesul liber şi neîntrerupt la El (Efeseni 2.18).Să mai notăm despre „Cornul“ amintit în versetele 4,5 şi 10, cu privire la care se face adesea referire în Psalmi şi în profeţi, că este simbolul puterii şi al demnităţii.

Deşi momentul când Dumnezeu Îşi va face locuinţa în mijlocul poporului Său Israel, pentru a Se face cunoscut de el şi prin el (v. 1,2), este unul viitor, timpul prezent nu este nicidecum lăsat fără mărturie. Prin Adunare, „locuinţa lui Dumnezeu în Duh“, El Îşi descoperă acum înţelepciunea Sa „atât de felurită“ (Efeseni 2.22 şi 3.10). Şi ce altceva aşteaptă El din partea noastră, decât ca Domnul Isus să poată fi văzut cu adevărat în jurul nostru, prin intermediul nostru?Rămăşiţa contemplă şi preamăreşte puterea care a eliberat-o. Dumnezeu este strălucitor şi măreţ, ... „de temut“ şi prin judecăţile pe care le va înfăptui pentru a-i salva pe toţi „cei blânzi de pe pământ“ (v. 9). Este vorba de aceia care vor fi manifestat trăsăturile de caracter ale marelui Model, Cel „blând şi smerit cu inima“ (Matei 11.29; 5.5,8), spre deosebire de aceia „cu inima tare“ (v. 5), adică mândri. Din pricina credinţei lor, cei blânzi vor avea de suferit din partea celor orgolioşi. Într-adevăr, în această lume egoistă şi dură, credinciosul care dă mărturie de credinţă este adesea nedreptăţit, respins, persecutat. Dar nu va fi aşa pentru totdeauna! Versetul 10 ne ajută să înţelegem în ce fel va interveni Dumnezeu în favoarea poporului Său: El Se va folosi de mânia oamenilor care se vor distruge reciproc.

Asemeni Psalmului 73, şi acesta se poate structura în două părţi: prima, din care înţelegem câtă amărăciune inunda sufletul psalmistului, şi a doua, care ni-l arată pe psalmist pătruns de adevărul despre „calea lui Dumnezeu“, că se află „în sfântul locaş“ (v. 13; Psalmul 73.17).De astă dată, ceea ce îl tulbură pe psalmist este nu prosperitatea celor răi, ci regretul după binecuvântările din trecut: „Mă gândesc la zilele de altădată ... A încetat bunătatea Lui?“ (v. 5,8). Ce trist este când o încercare devine prilej de a stârni murmure şi zadarnice întoarceri spre trecut! Şi ajungem astfel să cântărim dragostea Domnului după împrejurările pe care El le îngăduie în viaţa noastră sau chiar ajungem să ne îndoim de El dacă, pentru moment, nu ni Se mai arată binevoitor (v. 7). Un astfel de gând nu schimbă cu nimic credincioşia dragostei Sale, dar ne împiedică pe noi să gustăm mângâierea pe care El ne-a pregătit-o: „Sufletul meu refuza să fie mângâiat“ (v. 2).„Aceasta este slăbiciunea mea“ (v. 10), adaugă Asaf în timp ce priveşte la el însuşi şi la alţii din jurul său, pentru a se compara cu ei. Însă, atunci când înţelege din partea lui Dumnezeu cât de inutile îi sunt lamentările, gândurile lui iau un alt curs – nu în sensul că va înceta să-şi mai întoarcă privirile spre calea deja străbătută până atunci, ci, meditând la minunile lui Dumnezeu din trecut, el le ţine minte şi găseşte în prezent un prilej să-L laude pe Domnul pentru acestea.

Acest psalm lung rememorează minunile (v. 4,12) împlinite în favoarea alor Săi de către „Dumnezeul care face minuni“ (Psalmul 77.14). Încă de la început înţelegem că poporul este invitat să-şi deschidă urechile la această istorisire, care îi este dată pentru instruire (vezi titlul psalmului: „Un maschil al lui Asaf – o învăţătură“). În ce ne priveşte pe noi, creştinii, ştim că această istorie a lui Israel a fost deopotrivă scrisă şi „pentru avertizarea noastră“ (1 Corinteni 10.11); potrivit versetului 2 (pe care Matei 13.35 îl pune în gura Domnului Isus), ea este ca o parabolă foarte mare (însă care redă fapte ce au avut loc în realitate). De asemenea, versetele 4 şi 6 ne mai arată că această istorisire a minunilor din trecut, enumerate în versetele 12-16, a fost făcută vizând în special noua generaţie, şi aceasta cu un triplu scop, definit de versetul 7: de a-i determina pe aceşti „fii“ să-şi pună încrederea în Dumnezeu, să nu dea uitării lucrările Lui şi să păzească poruncile Lui. Oare nu aceasta este deopotrivă ceea ce aşteaptă El şi de la noi? Să-I cerem Domnului să ne păzească pentru a nu ajunge, precum Israel în pustiu, „o generaţie încăpăţânată şi răzvrătită, ... al cărei duh nu a fost credincios faţă de Dumnezeu“ (v. 8; Ezechiel 20.18). Şi să ştim să luăm învăţătură din experienţele deja înfăptuite ale acestor lucruri „pe care le-am auzit şi le-am cunoscut şi pe care ni le-au istorisit părinţii noştri“ (v. 3).

Cum a răspuns poporul în faţa lucrărilor minunate ale lui Dumnezeu (v. 11)? Prin „faptele cărnii“, a căror tristă enumerare ne-o face Galateni 5.19... Acest capitol 5 din Galateni ne reaminteşte că cei credincioşi au fost scăpaţi de robie, după cum israeliţii au fost eliberaţi din sclavia Egiptului. Însă libertatea în care suntem puşi noi acum nu trebuie să-i dea ocazie cărnii (firii noastre pământeşti) să acţioneze după placul ei. Şi apostolul adaugă: „Umblaţi în Duh şi nicidecum nu veţi împlini poftele cărnii“ (Galateni 5.1,13,16,25).Versetul 17 şi următoarele ale acestui

psalm ne arată cum s-au aprins poftele în inima poporului. Mana – imagine a lui Hristos şi a Cuvântului Său – a încetat să le mai fie plăcută (v. 23,24; vezi Numeri 11.4…) şi, în acelaşi timp, în inima lor s-a cuibărit necredinţa (v. 22). Deşi fusese martor al puterii lui Dumnezeu, Israel nu s-a temut să-L ispitească, spunând: „Ar putea Dumnezeu să întindă o masă în pustiu?“ (v. 19; comp. cu 2 Împăraţi 7.2). Şi nouă, dragi prieteni, Domnul ne-a „deschis“ larg „porţile cerurilor“ (v. 23) pentru a ne binecuvânta. Să-I răspundem la aceasta întotdeauna prin încrederea noastră şi prin recunoştinţă.

Uitarea care s-a aşternut peste memoria poporului şi nerecunoştinţa de care a dat dovadă L-au determinat pe Dumnezeu să rememoreze încă de la începutul ei istoria lucrărilor pe care El le-a făcut pentru popor. Până la versetul 51 sunt amintite urgiile cu care a lovit Egiptul; în versetul 52 citim despre ieşirea poporului; apoi aflăm despre călătoria sa (v. 53), precum şi despre intrarea în Canaan (v. 54). Versetul 55 este un impresionant rezumat al cărţii Iosua, în timp ce versetele care urmează se situează în timpul Judecătorilor şi al cărţii 1 Samuel. Astfel, versetele 60 şi 61 ne trimit gândurile la luarea chivotului de către filisteni (1 Samuel 4). Vedem apoi cum Domnul intervine din nou, în trei moduri: îi loveşte pe vrăjmaşii Săi (v. 66); pune deoparte cele zece seminţii necredincioase, personificate prin Iosif şi Efraim (v. 67; din punct de vedere istoric este vorba despre regalitatea lui Saul şi a descendenţilor săi: 2 Samuel 2.8-11); de asemenea, împlinind Exod 15.17 (în v. 69), înalţă pe Iuda, pentru că este seminţia împărătească a lui David – potrivit alegerii suverane a lui Dumnezeu şi a harului Său (comp. cu Ioan 15.16 şi cu Romani 9.15), nu potrivit vredniciei, pentru că nu ni se spune nicăieri că această seminţie ar fi fost mai puţin vinovată decât celelalte. Această alegere suverană şi acest har divin sunt cele preamărite aici de psalmist. Iuda însă este legată într-un mod indestructibil de Cel care este Unsul Domnului şi, în baza aceluiaşi Temei, ne-a ales şi ne-a iubit Dumnezeu şi pe noi (v. 68: noi aparţinem lui Hristos, Preaiubitului Său; comp. cu Ioan 17.6,7,10).

Acest psalm ne dezvăluie sentimentele şi rugăciunile rămăşiţei lui Israel când naţiunile „au năvălit“ în Palestina şi „au profanat templul“ (v. 1). Credincioşii se plâng: au ajuns de râs şi de batjocură pentru vecinii lor (v. 4; comp. cu Psalmii 80.6 şi 44.13). În ţările noastre, în care, în loc de prigoana de odinioară, avem parte de toleranţă religioasă, batjocura continuă să fie o armă modernă de persecuţie. Credinciosul care dă mărturie de credinţă va fi tratat uneori ca fanatic, ca orgolios sau ca vizionar. Şi nu vom fi cruţaţi de aceasta, chiar dacă dorim să rămânem separaţi de lume. În acelaşi timp, în plus faţă de vrăjmaşii din afară, credinciosul neeliberat se poate confrunta şi cu acuzatori din însuşi lăuntrul său. Sunt vechile fărădelegi care-i revin în minte, deoarece încercarea dă adesea ocazie unei apăsătoare cercetări de conştiinţă. Atunci sufletul care-şi simte mizeria (v. 8b) face apel la îndurarea de sus: „Ajută-ne, Dumnezeul mântuirii noastre, pentru gloria Numelui Tău … şi iartă-ne păcatele, pentru Numele Tău“ (v. 9). Chiar dacă poziţia noastră ca răscumpăraţi este mult diferită de cea a rămăşiţei iudeilor, Dumnezeu şi pe noi tot datorită acestui Nume ne iartă păcatele şi ne curăţă de orice nedreptate – pentru că El este credincios şi drept faţă de Fiul Său, Isus Hristos (1 Ioan 1.9).

În încheierea Psalmului 79, Israel Îi amintea lui Dumnezeu că este turma păşunii Sale; acum Psalmul 80 se deschide invocându-L pe Păstorul lui Israel. Asemeni unor oi risipite, incapabile să-şi regăsească drumul, cei credincioşi strigă: „Dumnezeule, întoarce-ne“ (v. 3,7,19). Această lucrare de restaurare după un timp de rătăcire face parte din grija bunului nostru Păstor (Psalmul 23.3).„Fă să strălucească splendoarea feţei Tale!“ cere rămăşiţa iudaică din adâncul necazului ei. Efraim, Beniamin şi Manase erau seminţiile care mergeau, sub steagul lor, imediat în urma chivotului, imagine a lui Hristos (Numeri 10.22-24).Începând cu versetul 12, credincioşii se întreabă miraţi: De ce a dat Dumnezeu pradă jafului şi focului acest butuc, pe Israel, pe care l-a transportat din Egipt şi l-a sădit cu atâta grijă? Domnul răspunde în Isaia 5.4 tot cu un „de ce“: „De ce, când Mă aşteptam (de la via Mea) să facă struguri, a făcut struguri sălbatici?“În contrast însă cu viţa lui Israel, neroditoare în ciuda tuturor eforturilor divinului Viticultor, Ioan 15 ne prezintă „adevărata viţă“, pe Hristos. În Psalmul nostru (v. 17), El este deja introdus ca „Omul dreptei“ (de la dreapta) lui Dumnezeu şi ca „Fiul Omului“, nume sub care Îl găsim deseori în evanghelii.

Israel este invitat să înalţe cântări în acelaşi fel în care făcuse şi odinioară pe malul Mării Roşii, în sunet de tamburină (v. 2; Exod 15.20). După eliberarea din Egipt însă, evocată de versetul 6, Dumnezeu ar mai fi avut încă o mulţime de lucrări grandioase de împlinit în favoarea poporului Său, … dacă acesta ar fi fost dispus să-L asculte. Era pregătit să-i hrănească cu „grăsimea grâului“ (floarea făinii, cea care ne vorbeşte întotdeauna de Hristos) şi cu „miere din stâncă“ (imagine a savoarei harului divin). Domnul însă este obligat să constate cu durere: „Israel nu M-a vrut …“ (v. 11). Cât de emoţionantă este exclamaţia Lui: „Israele, dacă M-ai asculta …“ (v. 8), şi, în plus: „Dacă M-ar asculta poporul Meu …“ (v. 13; comp. cu Deuteronom 5.29)! Prieteni credincioşi, Dumnezeu şi de pe umărul nostru a descărcat o povară, cea mai apăsătoare greutate, aceea a păcatului (v. 6). Să ne amintim, de asemenea, că El are încă multe alte binecuvântări rezervate pentru noi, … cu condiţia de a avea dorinţa să le primim şi să ascultăm de Cuvântul Lui. El a pregătit pentru noi biruinţe (ilustrate de v. 14); doreşte să ne hrănească cu Hristos şi cu dragostea Lui. Să-I deschidem inimile! El le va umple, iar lauda Lui va fi în gura noastră (v. 10).

Judecătorul suprem l-a aşezat pe om pe pământ cu misiunea de a exercita pe el judecată (citiţi Deuteronom 1.17). Dar, vai, este de ajuns doar să deschidem ochii şi vom şi vedea în ce măsură şi-a asumat omul această responsabilitate! Noi înşine suntem deseori indignaţi de nedreptatea care domneşte în jurul nostru – mai cu seamă când îi suntem victimele – şi ea impune din partea noastră multă răbdare (Iacov 5.10,11). Înţelegem de aceea care pot fi sentimentele Dumnezeului Celui drept prin excelenţă şi cât de mare este răbdarea Sa îndreptată spre această lume! Ea a strălucit într-un mod cu totul special atunci când sfântul Său Fiu a fost obiectul nedreptăţii supreme din partea oamenilor.Şi cine atunci ar putea manifesta astăzi în lume dreptatea lui Dumnezeu, dacă nu propriii Săi copii? (Să nu uităm că nedreptatea poate lua şi forma unor judecăţi defavorabile sau răuvoitoare pe care noi le îndreptăm înspre cineva.) Zi de zi ne ies în cale – sub înfăţişări care adesea ne lasă indiferenţi – cel slab, orfanul, cel nenorocit, cel sărac (v. 3). Să ne întrebăm dacă nu cumva este în slujba noastră să-i căutăm şi să le dăm, cu compasiune – fără să mai vorbim de ajutorul material care ne stă în putinţă – mărturie despre dragostea Domnului Isus.

În timpul necazului celui mare, coaliţia naţiunilor enumerate în versetele 6-8 se va pune de acord să şteargă de pe pământ numele lui Israel (Isaia 10.24). Între acestea, un loc proeminent îl va ocupa Asiria (Asur, împăratul Nordului). În faţa acestei ameninţări cu exterminarea, cu mult mai teribilă decât a cunoscut vreodată acest nefericit popor (deja cu o istorie atât de tumultoasă), rămăşiţa credincioasă se va întoarce către Dumnezeu. Vrăjmaşii lor sunt, de fapt, vrăjmaşii Lui (v. 2), pentru că împotriva Lui a fost încheiată această alianţă (v. 5). Pe de altă parte, cei credincioşi sunt conştienţi că-I aparţin Domnului; ei sunt „cei ascunşi“ ai Săi (v. 3), asemeni celor şapte mii din timpul lui Ahab care, în ciuda prigonirilor, nu şi-au plecat genunchii înaintea lui Baal (1 Împăraţi 19.18). Într-adevăr, Dumnezeu nu Se poate lipsi să nu intervină atunci când toate aceste popoare, în nebunia lor oarbă, vor fi găsite făcându-I Lui război (v. 5; comp. cu Psalmul 2.2 şi cu Apocalipsa 19.19). Rămăşiţa credincioasă invocă eliberările din trecut, datele răsunătoare din istoria lui Israel (v. 9: Judecători 4; v. 11: Judecători 7 şi 8).Noi, cei credincioşi, care nu vom avea de traversat aceste timpuri de groază, să dăm oare la iveală mai puţină răbdare sau o mai slabă încredere? Împotrivirea lumii ar trebui să aibă asupra noastră un singur efect: acela de a ne «arunca» mai lângă Domnul nostru.

În creaţie, fiecare vieţuitoare îşi găseşte un culcuş sau un cuib; credinciosul însă, asemeni Domnului său, nu cunoaşte pe pământ adevărata odihnă (v. 3; Matei 8.20). Afecţiunile sale sunt îndreptate în altă parte: înspre locuinţele cereşti, unde locul său este pregătit (Ioan 14.2; comp. cu v. 2,10). Versetul 3 ne dezvăluie tema emoţiilor care fac inima să clocotească: „... altarele Tale, Doamne al oştirilor!“. Drumul care duce spre Casa Tatălui trece însă printr-o lume care este o vale a plângerii (ebr. „Baca“) – şi fiii lui Core, autorii psalmului, au făcut această experienţă (vezi Psalmul 42.3). Ce contează? Dacă această cale este deschisă în inimile noastre, dacă nimic nu ne desparte de Acela înspre care mergem, atunci chiar şi lacrimile se vor preface în experienţe benefice pentru noi! Vom merge „din putere în putere“ (v. 7)! În acelaşi fel în care un motor este alimentat prin curentul pe care el şi-l absoarbe din sursa sa, şi noi ne folosim de puterea pe care o găsim în Dumnezeu (v. 5). Puterea ne este dată nu ca o provizie alături de care avem tendinţa să ne punem pe odihnă, ci pe măsura nevoii, astfel încât noi să ne îngrijim mereu de contactul cu Cel care ne-o furnizează.În felul acesta vom putea cunoaşte promisiunile măreţe din versetul 11 ca fiind şi partea noastră, iar noi înşine vom gusta binecuvântarea întreită conţinută în acest psalm grandios (v. 4,5,12).

Subiectul acestui psalm este iertarea pe care Dumnezeu o va acorda poporului Său, Israel. Credincioşii nu se îndoiesc nicidecum de bunătatea Lui, însă în acelaşi timp simt apăsarea dreptei Lui mânii împotriva poporului Său vinovat. Dumnezeu este bun – «nu va ierta El, în bunătatea Lui?». El este însă şi sfânt, drept şi adevărat – «atunci cum va putea trece El cu vederea un singur păcat?» Cu toate că aceste trăsături divine – bunătatea şi adevărul, dreptatea şi pacea – par imposibil de împăcat după părerea omului, totuşi ele „s-au întâlnit“ (v. 10). La cruce, eu văd păcatul condamnat, dreptatea satisfăcută, harul curgând liber (Romani 5.21). Ce glorioasă armonie! Câte persoane, vai, nu cunosc nicidecum acest minunat punct de întâlnire de la cruce! Îşi fac despre Dumnezeu o idee total greşită: fie văd în El un judecător sever, care-Şi provoacă bucuros creatura la suferinţă, fie, mai degrabă, şi-L imaginează un „Dumnezeu bun“, indulgent cu „micile păcate“ şi uşor de mulţumit prin bunele intenţii şi prin strădaniile de a face bine. Ce gânduri greşite! Dumnezeul dreptăţii condamnă păcatul, orice fel de păcat, însă Dumnezeul dragostei îl iartă pe păcătos. Iar la cruce, locul unde s-a împlinit această lucrare, eu învăţ să-L cunosc pe acest Dumnezeu al dreptăţii şi al iubirii.

În acest psalm al lui David (singurul din această a treia Carte), psalmistul I se adresează Domnului (lui Iahve) de sub mai multe înfăţişări: ca unul „întristat şi sărac“, ca „unul dintre sfinţi“ şi, de asemenea, ca „robul Lui“. El se prezintă în felurile acestea pentru a cere, respectiv, eliberarea (v. 2), bucuria (v. 4) şi, de asemenea, puterea (v. 16), pentru că acest „servitor“ îşi cunoaşte Stăpânul, ştie că este Dumnezeu, numai El (v. 10), ştie că „este bun şi gata să ierte...“ (v. 5), „îndurător şi milos, încet la mânie şi bogat în bunătate şi adevăr“ (v. 15; vezi şi Iona 4.2). Sunt aceiaşi termeni în care Se revelase El odinioară lui Moise pe muntele Sinai (Exod 34.6).Psalmistul însă îşi resimte întreaga slăbiciune şi incapacitate de a se îndrepta. „Învaţă-mă calea Ta“, cere el, apoi: „fă-mi inima neîmpărţită, ca să se teamă de Numele Tău“ (v. 11).«Pentru că inima are tendinţa de a fi distrasă prin mii de lucruri, prin mii de gânduri fugare, psalmistul Îi cere Domnului să-i dea un singur obiectiv. Cât de mult ne trebuie să avem inima concentrată în întregime asupra lui Hristos! În El este puterea! Şi în a Sa măreţie se pierde nimicnicia noastră!» (J.N.D.).Fie ca această rugăciune a lui David, în special versetul 11, să fie şi rugăciunea fiecăruia dintre noi!

Ce contrast puternic între Sion, cetatea sfântă întemeiată de Însuşi Dumnezeu, şi puternicele naţiuni ale pământului: Egiptul, Babilonul, Tirul ..., imperii construite de oameni pentru propria lor glorie! Vine momentul „când Domnul va înscrie popoarele“, dând fiecăruia drept de cetăţenie.Două origini – sau două cetăţenii – sunt recunoscute în dreptul oamenilor, iar împărţirea lor se face după cum au fost sau nu născuţi din nou. Cetăţenia credinciosului este în ceruri (Filipeni 3.20). El este pentru veşnicie cetăţean al Ierusalimului ceresc şi Dumnezeu îl consideră ca fiind născut în el (v. 5). O altă apartenenţă este cea a lumii. Cetăţenia lumii este efemeră, deoarece „chipul lumii acesteia trece“ (1 Corinteni 7.31); spre deosebire de ea, „temelia tare a lui Dumnezeu rămâne“ (2 Timotei 2.19). Despre oamenii pământului, despre iluştrii săi, se va vorbi la trecut: „acesta era născut acolo“ (v. 4).„Toate izvoarele mele sunt în Tine“, intonează cei răscumpăraţi (v. 7). Noi, cei care prin har suntem cetăţeni ai cerului, ne vom putea căuta oare bucuriile pe la izvoarele lumii? Fie ca Domnul să ne dea puterea să dovedim contrariul! Şi să-I cântăm din toată inima:

Izvor de lumină şi-avântul de viaţă,Izvor de haruri pentru credinţă,Izvor de iubire mereu înnoită,În Tine,-al meu Domn, eu le-am găsit!

Acest psalm constituie una dintre cele mai sumbre pagini din întreg Cuvântul lui Dumnezeu. În el nu găsim decât întuneric şi moarte. Nicio rază de lumină nu răzbate acolo; sufletul adâncit în necaz nu întrevede nicio cale de eliberare. Cu toate acestea, un slujitor al lui Dumnezeu a afirmat despre acest psalm că a fost singurul care l-a putut mângâia într-un timp de necaz. Mărturisindu-şi gândurile unui alt credincios, îi argumenta că, deşi trecuse prin zguduitoare nelinişti ale sufletului, când cerul i se părea închis, totuşi, consolat de acest psalm, a putut rămâne credincios. Este şi vreunul dintre cititorii acestor rânduri tulburat şi în aşteptare ca Dumnezeu să-l lumineze cu privire la starea lui şi să-i dea – sau să-l facă să regăsească – siguranţa mântuirii? Ei bine, însuşi zbuciumul său şi suspinele pe care le îndreaptă către Dumnezeu sunt o dovadă că el are viaţa divină în el însuşi; un necredincios n-ar suspina niciodată după Dumnezeu.„Dimineaţa Te întâmpină rugăciunea mea“, spune psalmistul (v. 13). Să-l imităm şi noi! Şi astfel, de îndată ce ne-am trezit la o nouă zi, să-I prezentăm Domnului întreaga agendă a zilei care începe, nu numai ceea ce ne neliniştеşte (Psalmul 5.3).Profunzimea neliniştii, a durerii şi a singurătăţii din unele versete ale acestui psalm ne îndreaptă gândurile înspre Acela care a suferit cel mai mult, înspre Întristatul suprem (de exemplu, v. 6-8 şi v. 16-18).

Îl găsim pe Etan ezrahitul – ca şi pe Heman, autorul psalmului precedent – printre înţelepţii pe care numai Solomon îi întrecea în înţelepciune (1 Împăraţi 4.31). Deşi proveneau amândoi din aceeaşi familie a lui Zerah, fiul lui Iuda, înclinaţiile lor spirituale erau total diferite. În timp ce Heman nu ne vorbea decât de gropi („groapa cea mai adâncă“), de locuri întunecoase, de furie şi de mânie, cuvintele care revin fără încetare în psalmul lui Etan sunt: „bunătate“ şi „credincioşie“. Aceste caracteristici divine sunt reamintite şi celebrate tocmai pentru a da un răspuns în faţa neliniştii cPsalmul 88Acest psalm constituie una dintre cele mai sumbre pagini din întreg Cuvântul lui Dumnezeu. În el nu găsim decât întuneric şi moarte. Nicio rază de lumină nu răzbate acolo; sufletul adâncit în necaz nu întrevede nicio cale de eliberare. Cu toate acestea, un slujitor al lui Dumnezeu a afirmat despre acest psalm că a fost singurul care l-a putut mângâia într-un timp de necaz. Mărturisindu-şi gândurile unui alt credincios, îi argumenta că, deşi trecuse prin zguduitoare nelinişti ale sufletului, când cerul i se părea închis, totuşi, consolat de acest psalm, a putut rămâne credincios. Este şi vreunul dintre cititorii acestor rânduri tulburat şi în aşteptare ca Dumnezeu să-l lumineze cu privire la starea lui şi să-i dea – sau să-l facă să regăsească – siguranţa mântuirii? Ei bine, însuşi zbuciumul său şi suspinele pe care le îndreaptă către Dumnezeu sunt o dovadă că el are viaţa divină în el însuşi; un necredincios n-ar suspina niciodată după Dumnezeu.„Dimineaţa Te întâmpină rugăciunea mea“, spune psalmistul (v. 13). Să-l imităm şi noi! Şi astfel, de îndată ce ne-am trezit la o nouă zi, să-I prezentăm Domnului întreaga agendă a zilei care începe, nu numai ceea ce ne neliniştеşte (Psalmul 5.3).Profunzimea neliniştii, a durerii şi a singurătăţii din unele versete ale acestui psalm ne îndreaptă gândurile înspre Acela care a suferit cel mai mult, înspre Întristatul suprem (de exemplu, v. 6-8 şi v. 16-18).are umpluse psalmul anterior. Este ca şi cum Etan ar fi scris această „învăţătură“ pentru a reanima credinţa fratelui său. Doi prieteni credincioşi au astfel privilegiul de a se încuraja unul pe altul la a avea sau la a-şi întări încrederea (Proverbe 27.17; 1 Samuel 23.16).

Dumnezeu este bun, Dumnezeu este credincios – aşa Îl cunoaştem şi noi şi de un astfel de Dumnezeu se leagă credinţa noastră, chiar dacă evenimentele par uneori să contrazică această bunătate şi această credincioşie (citiţi 1 Corinteni 1.9; 10.13). Privind la împrejurări, suntem adesea cuprinşi de nelinişte, însă, dacă ne gândim la Domnul şi la dragostea Lui plină de credincioşie, nu ne vom pierde niciodată curajul.Versetele 3 şi 4 ne readuc în atenţie promisiuni făcute lui David şi seminţei Lui, adică lui Hristos (comp. cu 2 Samuel 7.16).

Pentru a-şi întări promisiunile pe care şi le fac unul altuia, oamenii schimbă între ei semnături sau îşi lasă gajuri. Dumnezeu însă, pentru a garanta desăvârşirea alor Săi, L-a dat pe propriul Său Fiu. „Oricâte promisiuni ale lui Dumnezeu ar fi, în El este da-ul şi în El Amin-ul“ (2 Corinteni 1.20). Cine ar putea pune la îndoială angajamentele garantate de o asemenea Persoană? „Am dat ajutor unui om puternic“ (v. 19). Cunoaştem noi acest ajutor, dragi prieteni? Facem noi apel la acest „Om puternic“? El este întotdeauna gata să-Şi desfăşoare puterea în favoarea celor pe care, cu condescendenţă, îi numeşte fraţii Săi. El a devenit Om, pentru a-i mântui, dar şi pentru a fi destoinic să simpatizeze cu neputinţele lor (Evrei 2.17; 4.15). Dragostea lui Dumnezeu pentru adevăratul David se distinge şi din expresiile pe care le foloseşte când vorbeşte despre El: este sfântul Lui, alesul Lui (v. 3,19), robul Lui pe care L-a găsit, pe care L-a uns (v. 20). Numai Hristos poate fi numit „cel mai înălţat dintre împăraţii pământului“ (v. 27), iar creştinii au privilegiul de a-L cunoaşte încă de acum şi de a aştepta cu înflăcărare arătarea Lui (2 Timotei 4.8).

Promisiunea făcută lui David în 2 Samuel 7.13 şi reamintită aici, în versetele 24 şi 28, este completată de o condiţie: dacă descendenţii lui vor comite fărădelegea, Dumnezeu nu Se va sustrage de la a-i pedepsi (v. 30-32; 2 Samuel 7.14). Într-un mod regretabil, istoria acestei împărăţii a lui Iuda este cunoscută ca fiind una tristă. Ajutaţi de versetul 38 şi de următoarele putem observa cum Dumnezeu S-a ţinut de cuvânt în ceea ce priveşte pedepsirea. Toate încercările lui Israel, inclusiv necazul cel mare care încă nu s-a declanşat, sunt consecinţele acestei necredincioşii.Cea mai mare durere pentru cei credincioşi este ruşinea şi batjocura care se aruncă asupra Dumnezeului lor (v. 41,45,50,51). „Până când ...?“ (v. 46); de câte ori nu a răsunat în psalmi această întrebare neliniştită (de exemplu, în Psalmul 74.10; 79.5; 80.4...)! Deoarece timpul pare lung atunci când suferi (Iov 7.3,4), Dumnezeu, ca răspuns la acest strigăt, „va împlini în grabă cuvântul pe pământ“, scurtând zilele acelea (Romani 9.28 şi Marcu 13.20). Şi, pentru că pedeapsa nu este ultimul Său cuvânt, Isaia 28.21 o numeşte: „lucrarea Sa ciudată, fapta Sa neobişnuită“. Potrivit aceleiaşi promisiuni, Dumnezeu va face ca poporul Lui să se bucure de bunătatea Lui pentru totdeauna, în Hristos, Fiul lui David (v. 49; 2 Samuel 7.15...).

Un an care începe este un moment prielnic pentru a face bilanţul. Privind în urmă, cel credincios poate striga cu recunoştinţă: „Doamne, Tu ai fost locuinţa noastră...“ (v. 1). Ce bucurie şi ce siguranţă pentru cel credincios să-L aibă pe Însuşi Dumnezeu ca „stâncă de locuit“ (Psalmul 71.3)! Privind spre prezent, el măsoară scurta durată a existenţei sale pământeşti – optzeci de ani pentru cei mai tari – înainte să se facă auzită pentru fiecare porunca reîntoarcerii în ţărână. Şi Îi cere lui Dumnezeu să-l înveţe să-şi numere zilele, pentru a căpăta o inimă înţeleaptă (v. 12). Înţelepciunea, potrivit cu Efeseni 5.15,16, ne va ajuta să folosim ocazia (să răscumpărăm timpul, să-l punem în valoare; vezi şi Coloseni 4.5). Da, aceşti ani care trec şi vin, să nu-i irosim, ci să-i folosim pentru Domnul (v. 9)!Această „rugăciune a lui Moise, omul lui Dumnezeu“, va fi în gura Israelului pocăit în zilele din urmă. Răscumpăraţii Domnului Isus însă, care-I cunosc infinita dragoste, pot cere încă de acum: „Satură-ne dimineaţa (adică la tinereţe) de bunătatea Ta, ca să cântăm de veselie şi să ne bucurăm toate zilele noastre“ (v. 14). Aceasta să fie şi rugăciunea noastră în pragul acestui nou an!

Dacă sentimentul pe care-l avem atunci când ne întoarcem ochii spre trecut este unul de recunoştinţă (Psalmul 90), cel care ar trebui să ne domine când ne îndreptăm privirile spre viitor este unul de încredere în Dumnezeu. Ce mari sunt, într-adevăr, pericolele de ordin moral care-l ameninţă pe cel credincios! Cine este „păsărarul“ (v. 3), cine leul, cine năpârca, cine şarpele ... (v. 13), dacă nu Satan însuşi? „Ciuma distrugătoare, ... care umblă în întuneric“ (v. 3, 6), nu ne vorbeşte ea oare de păcat, lucru de altfel cu mult mai grav decât o boală? „Săgeata care zboară ziua“ (v. 5) sugerează un astfel de gând rău ivit pe neaşteptate în faţa unei imagini de pe stradă ori în urma unei lecturi sau conversaţii îndoielnice. „Groaza din timpul nopţii“ sunt acele nelinişti care ne împiedică să dormim somnul liniştit pe care-l dă Domnul (Psalmul 4.8). Oricare-ar fi însă capcana sau ameninţarea, noi avem un loc întărit, un adăpost: Însuşi Dumnezeul Atotputernic (v. 1, 2, 9). Să-L imităm şi noi pe Acela care, în mijlocul aceloraşi pericole, a realizat în mod deplin această încredere! Hristos în pustie a ştiut să-l încurce şi să-l «încuie» pe Ispititorul care îndrăznise să citeze din acest psalm.Începând cu versetul 9, promisiunile lui Dumnezeu vin să răspundă rugăciunii Omului desăvârşit. Şi noi ne putem bucura de ele, în măsura în care ne punem, ca şi Isus, încrederea şi „iubirea“ în Dumnezeu (v. 14).

Lucrările măreţe ale lui Dumnezeu şi gândurile Lui deosebit de adânci sunt inepuizabilele subiecte ale adorării celui răscumpărat (v. 5; comp. cu Psalmul 40.5). Omul care însă nu-L poate recunoaşte pe Creator în lucrările Sale este, în ochii lui Dumnezeu, un prost şi un nebun (v. 6). Cel rău şi cel drept înfloresc şi unul şi altul (v. 7, 13), dar numai cel drept aduce rod (v. 14). Iarba răsare şi înfloreşte în anotimpul ei, apoi se usucă şi este cosită inclusiv cu floarea ei (v. 7). Astfel este soarta celor răi; ei pier (v. 9; 1 Petru 1.24,25). Cel drept însă se aseamănă cu palmierul sau cu cedrul din Liban (v. 12, 13). Cât timp le trebuie acestor frumoşi arbori să ajungă la statura plinătăţii! Cei drepţi sunt sădiţi însă în curţile templului lui Dumnezeu şi acolo ei prosperă, spre gloria Lui.Psalmul 93 ne aduce aminte că puterea lui Dumnezeu este mai veche (El este „din eternitate“) şi mai mare decât puterea Vrăjmaşului (v. 3, 4). Valurile ne vorbesc despre agitaţia lumii (Isaia 57.20; comp. cu Psalmul 89.9: „Tu stăpâneşti mândria mării; când se ridică valurile ei, Tu le potoleşti“); putem deci să ne încredem în Cuvântul Lui: mărturiile Sale „sunt foarte sigure“ (v. 5).În încheierea psalmului citim: „sfinţenia îşi are locul în casa Sa“. După cum în casele noastre nu suportăm murdăria, nici dezordinea, să înţelegem că Dumnezeul Sfânt cu atât mai mult nu poate tolera păcatul în casa Sa, care astăzi este Adunarea (citiţi 2 Corinteni 6.16...).

Spre deosebire de israelitul din zilele de la urmă, creştinul trebuie să se păzească de orice dorinţă de răzbunare (Romani 12.17...). El nu suferă mai puţin din cauza răului şi a nedreptăţii care domnesc în această lume, unde mândria (v. 2), răutatea (v. 3), aroganţa, lăudăroşenia (v. 4), asuprirea şi violenţa (v. 5, 6) se manifestă în voie. Cel credincios nu poate traversa pământul rămânând insensibil la ceea ce vede aici în fiecare zi. Şi, cu cât conştientizează mai mult sfinţenia lui Dumnezeu, cu atât mai mare groază are de rău (Psalmul 97.10). Din acest motiv, Hristos, Omul perfect, a suferit mai mult ca oricine. Priviţi-L în Marcu 3.5, „mâhnit de împietrirea inimii lor“ ... El Însuşi a fost obiectul supremei nedreptăţi (v. 21).Constatarea acestui rău care ne înconjoară stârneşte în noi deseori o mulţime de gânduri apăsătoare: Dumnezeu nu vede aceste lucruri? De ce nu intervine? ... Ca răspuns, Domnul rareori ne dă explicaţii, însă întotdeauna, mângâieri (v. 19). Deschizându-ne ochii asupra răutăţii lumii, El ne ajută să ne despărţim de ea; aceasta însă cu scopul de a ne ataşa mai mult de El Însuşi şi de a avea o speranţă mai puternică. Fie ca mângâierile de sus să fie întotdeauna deliciile inimilor noastre!

Puterea lui Dumnezeu în mântuire deşteaptă strigăte de bucurie în cei care sunt obiecte ale mântuirii. Odinioară, pe ţărmul Mării Roşii, un popor răscumpărat făcuse să se înalţe către Domnul cântul eliberării. Ce trist, istoria lui Israel încă de la primii ei paşi prin pustie ne învaţă că

putem fi martori ai lucrărilor lui Dumnezeu (v. 9) şi totuşi să nu-I cunoaştem căile (v. 10)! Ea ne arată, de asemenea, că nu numai Faraon cel nelegiuit şi-a „împietrit inima“ (Exod 8.15,32…), ci că nici Israel n-a întârziat să facă la fel (v. 8). Chiar numele de Masa (ispită; vezi Exod 17.7) şi de Meriba (contestaţie, ceartă) sunt gravate pentru totdeauna în istoria lui (comp. cu Numeri 11.3,34). Astfel de paşi greşiţi au reperat tristele etape ale traversării pustiei şi au servit la a le desemna. Fie ca aceste nume să fie şi pe drumul fiecăruia dintre noi ca nişte panouri indicatoare care ne avertizează într-un mod solemn!Epistola către Evrei citează şi comentează acest psalm care ne stă în atenţie (Evrei 3.7…): „Astăzi, dacă auziţi glasul Lui, nu vă împietriţi inimile“. Din inimă trebuie deci să-L ascultăm pe Domnul. Fie ca a noastră astăzi să fie sensibilă la „glasul Lui“, pentru ca a Lui mâine să ne facă să intrăm în glorioasa Sa odihnă!

După ce s-au îndemnat între ei, „să cântăm…, să ne închinăm…, să ne plecăm genunchiul“, în Psalmul 95, credincioşii din Israel invită acum întreg pământul şi chiar natura să-i imite: „cântaţi…, binecuvântaţi…, închinaţi-vă înaintea Domnului“ (v. 1, 2, 9). Va veni ziua când popoarele păgâne îşi vor lepăda idolii şi când familiile naţiunilor vor da Domnului gloria şi puterea (v. 7). Pentru a exprima acest elogiu, cei răscumpăraţi nu aşteaptă Împărăţia Domnului. „A Lui fie gloria şi puterea!“ pot striga ei încă de acum (Apocalipsa 1.6). Şi aceasta, pentru că nu numai manifestarea gloriilor lui Hristos poate face inima lor să izbucnească în această laudă! Maiestatea, măreţia, puterea şi frumuseţea Împăratului întregului pământ sunt încă nevăzute, ascunse în sanctuarul ceresc (v. 6). Însă măreţul şi permanentul motiv al adorării celui credincios este dragostea Mântuitorului: „A Lui, care ne iubeşte şi care ne-a spălat de păcatele noastre în sângele Său…“ (Apocalipsa 1.5).Acest psalm a fost compus şi cântat cu prilejul întoarcerii chivotului, imagine a lui Hristos, în mijlocul lui Israel (1 Cronici 16.23-30). Dar nu pentru a mântui lumea, ci pentru a judeca lumea va fi revenirea Domnului (v. 13; comp. cu Ioan 3.17, 5.22). El va exersa judecata asupra popoarelor cu dreptate (v. 10), cu adevăr şi după credincioşia Sa (v. 13; Psalmul 45.3,4).

Acest psalm descrie instaurarea Împărăţiei în putere şi are drept corespondent Isaia 11.4,5 şi Apocalipsa 19.6. Tot ceea ce se opune stăpânirii Domnului va fi distrus (v. 3-5), în timp ce inimile tuturor credincioşilor vor fi umplute de veselie (v. 8…). Atunci gloria Domnului va fi nu numai istorisită, ca în Psalmul 96.3, ci şi văzută (v. 6), iar locuitorii pământului vor fi în sfârşit în măsură să vadă deosebirea dintre guvernarea exersată prin oameni şi dreptatea instaurată de Dumnezeu. Îngerii, numiţi în versetul 7 „dumnezei“, atât de mult timp martori ai nedreptăţii pe pământ, vor asista în sfârşit la triumful dreptăţii. Îl vor vedea pe Întâiul-născut, Hristos, prezentat de Dumnezeu în lumea locuită şi, într-un gând cu sfinţii de pe pământ, I se vor închina (Evrei 1.6).Ultimele trei versete au o deschidere către toate timpurile, pentru că Dumnezeu are neîncetat privirile îndreptate asupra celor care-L iubesc, asupra celor „drepţi cu inima“. Harul Lui îi numeşte sfinţi şi drepţi. El aşteaptă ca ei să urască răul şi să se bucure în El (v. 10, 12; comp. cu Romani 12.9 şi cu Filipeni 4.4…). El Însuşi le va păzi negreşit sufletele şi le va lumina fiecare pas (v. 10, 11).

Psalmul 98 începe în acelaşi fel cu Psalmul 96, iar Psalmul 99, în acelaşi fel cu Psalmul 97. „Cântaţi Domnului o cântare nouă“ (Psalmul 98.1). Cântarea cea nouă este aceea care-L are ca temă pe Hristos în noile manifestări ale gloriei Sale. În zorii Împărăţiei Sale, atunci când Dumnezeu Îşi va fi făcut cunoscut mântuirea şi Îşi va fi descoperit dreptatea (v. 2; Psalmul 97), acest imn va fi intonat în cer şi toate făpturile îi vor răspunde acolo în ecou (Apocalipsa 5.9… 13…). Cerul şi pământul vor fi la unison; o bucurie universală va răspunde în sfârşit bunătăţii şi credincioşiei lui Dumnezeu (v. 3).„Domnul împărăţeşte“, repetă Psalmul 99 (după Psalmul 97). Odată exersată judecata Lui, gloria Sa îşi reia „între heruvimi“ locul pe care-l părăsise odinioară din cauza nelegiuirii poporului (Exod 25.22; Ezechiel 10). Sfinţenia Sa este proclamată în trei rânduri: Este sfânt…; este sfânt…; Domnul Dumnezeul nostru este sfânt…“ (v. 3, 5, 9; comp. cu Isaia 6.2,3). Dar acest Dumnezeu „de trei ori sfânt“ este de asemeni Cel care iartă (v. 8) şi ştim că El o poate face fără să Se nege pe Sine, în puterea lucrării de la cruce. Numai atunci mijlocirea lui Moise, a lui Aaron şi a lui Samuel îşi va primi deplin răspunsul, în această iertare care este deja partea noastră în har (Exod 32.11,32; Numeri 16.47; 1 Samuel 7.5; 12.23).

Psalmul 100 este un psalm de mulţumire, invitând „tot pământul“ să-L celebreze pe Domnul şi să-L slujească cu bucurie.Cu cât mai mult aceste privilegii sunt ale noastre, de vreme ce noi Îl cunoaştem pe Dumnezeu ca pe un Tată bun şi pe Isus ca pe un Păstor plin de tandreţe (comp. cu sf. v. 3)! Este aceasta pentru noi o bucurie, să-L slujim pe Domnul? Sau, din contră, ne purtăm ca şi cum El ar fi un aspru Stăpân al unui jug greu? (Matei 25.24…). Domnul să ne facă să gustăm acum bucuria care însoţeşte întotdeauna o slujire în ascultare (Ioan 15.10,11), pentru a putea auzi mai târziu şi acest cuvânt deosebit de preţios: „Intră în bucuria Stăpânului tău“ (Matei 25.21,23)!Odată cu Psalmul 101 se deschide o nouă serie. Acest prim psalm al seriei este, într-un fel, conţinutul declaraţiei publice a Împăratului la instaurarea Împărăţiei. El expune bazele pe care va aşeza din nou guvernarea ţării: înţelepciune, integritate, dreptate, separare de rău. Ce contrast între aceste principii simple şi ferme şi codurile încâlcite şi complicate ale justiţiei omeneşti! Toţi supuşii împărăţiei vor fi fost preveniţi: perversitatea, defăimarea, mândria, frauda şi minciuna nu vor fi nicidecum tolerate. Ca unii chemaţi să împărăţim împreună cu Domnul, avem răspunderea de a ilustra încă de acum în umblarea noastră principiile Împărăţiei Sale.

Titlul acestui psalm ne poartă privirile spre Cel Întristat în mod absolut: Isus în suferinţele Sale. „Este copleşit şi Îşi varsă plângerea“, însă o plângere care nu cuprinde nici nerăbdare, nici murmure; totul este acolo într-o supunere perfectă. O plângere vărsată înaintea lui Dumnezeu, nu înaintea oamenilor! Cine L-ar fi putut înţelege de altfel pe Domnul, chiar dintre ucenici?Versetele 6 şi 7 exteriorizează totala Lui singurătate morală aici, pe pământ. Un om se simte cu atât mai singur, cu cât este mai deosebit faţă de ceilalţi. Şi Hristos a fost izolat, din pricina perfecţiunii Sale. Deci nu numai în ceasul crucii a probat El această singurătate, ci de-a lungul întregii vieţi. Lacrimile I-au fost băutura, partea Lui zi de zi (v. 9). Şi n-a fost batjocorit numai în cele câteva împrejurări relatate de evanghelii. El a fost „toată ziua“ Obiectul urii vrăjmaşilor Săi (v. 8). A cunoscut la cruce această furie a omului împotriva Lui şi, cu mult mai cumplit încă, mânia lui Dumnezeu atunci când El ne substituia pe noi pentru a o întâmpina (v. 10). Dar tocmai acest moment a devenit pentru Dumnezeu „timpul să Se îndure“ (v. 13) – de Sionul lui Israel, dar de asemenea de toţi aceia care cred în El de acum.

Dumnezeu i-a privit din ceruri pe încătuşaţii lui Satan, daţi morţii eterne. A auzit gemetele lor (v. 19, 20). A vrut să-i dezlege, pentru ca ei să-L poată lăuda. Şi L-a trimis, în acest scop, pe Fiul Său aici, pe pământ.Om adevărat, Hristos L-a implorat pe Acela care putea să Îl scape de la moarte (v. 24; Evrei 5.7…). În acelaşi verset 24 însă, o mângâiere de excepţie vine ca răspuns la „rugăciunea Celui Lipsit“ (v. 17). Hristos S-a rugat ca Om, însă a primit răspuns ca Dumnezeu. Şi ne este permis şi nouă să auzim dialogul minunat care se angajează între Dumnezeu Tatăl şi Dumnezeu Fiul. Ce taină de nepătruns! Cine este deci Acest Întristat, acest Om solitar, copleşit de batjocuri şi măsurându-Şi slăbiciunea? Este Acela „ale Cărui origini sunt din vechime“ (Mica 5.2), Acela care a întemeiat pământul şi care a desfăşurat cerurile! Jumătatea zilelor Sale? Dar anii Săi nu se vor sfârşi! Creaţia va îmbătrâni şi va trece; Creatorul însă rămâne pentru totdeauna. El este veşnic Acelaşi. Iar Epistola către Evrei, care citează aceste versete, adaugă faptul că Fiul în care străluceşte toată gloria lui Dumnezeu este şi Acela care a făcut, „prin Sine Însuşi, curăţirea de păcate“ (Evrei 1.2,3,10-12). Ce valoare infinită a unei asemenea lucrări, împlinite de o asemenea Persoană!

Asemeni lui David, să ne invităm şi noi sufletul să-L binecuvânteze pe Dumnezeu şi să distingă binefacerile Sale fără număr. Ce trist că mai degrabă obişnuim să ţinem la zi lista cu tot ce ne lipseşte, decât cu ce binefaceri am primit! Cât de nerecunoscători şi de inconsecvenţi suntem! Nu ni se întâmplă niciodată, de exemplu la masă, să ne plângem de hrana ... pentru care, cu doar câteva clipe înainte, l-am mulţumit Domnului?Mai presus de toate darurile Sale, sufletele noastre sunt chemate să-I mulţumească neîncetat lui Dumnezeu pentru iertarea păcatelor noastre (v. 3). Dacă ne-ar fi dat potrivit cu ceea ce meritau acestea, atunci partea noastră ar fi fost pedeapsa veşnică (v. 10). Dar acum El a îndepărtat aceste păcate la infinit (v. 12), le-a aruncat înapoia Lui (Isaia 38.17), le-a făcut albe ca zăpada (Isaia 1.18), le-a risipit ca pe un nor (Isaia 44.22), le-a aruncat în adâncurile mării (Mica 7.19) şi nu-Şi va mai aduce aminte de ele niciodată (Isaia 43.25; Evrei 10.17).Înspre „cei care se tem de El“, bunătatea lui Dumnezeu se îndreaptă fără limite (v. 11, 13, 17; comp. cu Isaia 55.7-9). Teama nu mai semnifică deci spaima de mânia Lui, ci este starea de spirit a acelora care au învăţat să cunoască mila şi îndurarea Sa (v. 8; citiţi Psalmul 130.4) şi care găsesc aici în fiecare zi noi motive pentru a-L binecuvânta.

Psalmii 104–106 rezumă cele dintâi cărţi ale Bibliei: Psalmul 104 celebrează creaţia, în timp ce Psalmii 105 şi 106 readuc în atenţie istoria patriarhilor şi a poporului Israel.Creaţia descrisă de Creator: ce subiect şi totodată ce Scriitor pentru a-l expune!Regăsim aici lucrarea de şase zile din Geneza 1. În ziua întâi: lumina (v. 2); în a doua: întinderea cerurilor despărţită de ape (v. 2, 3); în a treia: întemeierea pământului, împreună cu strângerea la un loc a maselor lichide şi cu apariţia regnului vegetal (v. 5-9, 14...); în a patra: aşezarea marilor luminători (v. 19, 22); în a cincea: forfota de animale din ape şi din văzduh (v. 25, 26, 12, 17); în a şasea, în sfârşit, crearea vieţuitoarelor de pe pământ (v. 11, 21...), încununată de cea a omului. Remarcăm însă cum, alături de puterea şi de înţelepciunea lui Dumnezeu, accentul este pus aici din nou pe bunătatea Lui. Totul a fost conceput şi executat spre bucuria şi binele făpturii Sale (v. 11...). Comparând versetul 5 cu Psalmul 102.25, Îl putem recunoaşte şi adora pe Fiul în acest Dumnezeu „foarte mare“ (v. 1; Psalmul 145.3: a Cărui măreţie „este nepătrunsă“), Autor a toate lucrurile. El era una cu Tatăl în toate planurile Sale şi în toată dragostea Sa.

Noi suntem înclinaţi să acordăm mare importanţă muncii omului (v. 23), însă cât de neînsemnată este ea pe lângă lucrările lui Dumnezeu, mărturii fără număr ale înţelepciunii Sale (v. 24)! Şi de El întâi, nu de munca omului, depinde orice creatură pentru a trăi (v. 27, 28; Matei 7.11). Să nu atribuim câştigul nostru eforturilor depuse de noi, ci harului Său! Da, „pământul este plin de bogăţiile Lui“ (v. 24); să ştim să le remarcăm şi să ne oprim atenţia asupra lor! Totuşi, omul poate admira creaţia şi se poate bucura de ea fără a-L cunoaşte pe Cel care a făcut-o. Câţi artişti şi filosofi n-au confundat Adevărul cu natura pe care păcatul şi-a lăsat pretutindeni amprenta sa murdară! A contempla natura nu-l instruieşte pe păcătos cu privire la ce este Dumnezeu în sfinţenie, în dreptate şi în har, după cum, pentru a-l cunoaşte de aproape pe un arhitect, nu este de ajuns să-i vizitezi imobilele construite (şi câţi locatari fără jenă poate le-au devastat!); trebuie să-l fi vizitat pe el, să fi fost informat cu privire la caracterul său, la familia sa, la obiceiurile sale... Să nu uităm însă că nu noi Îl descoperim pe Dumnezeu, ci că El Însuşi este Cel care Se revelează: Nu simţurilor noastre, pentru că El este Duh (Ioan 4.24), ci sufletului nostru! Nu numai în natură, ci în Cuvântul Său (Psalmul 19)!

Versetele 1-15 din acest psalm fac parte (împreună cu Psalmul 96) din cel numit „întâiul“, înmânat de împăratul David lui Asaf după întoarcerea chivotului (1 Cronici 16.8-22). Privit de aproape, are o singură diferenţă, însă care cântăreşte mult. Versetul 15 din 1 Cronici 16 îndemna: „aduceţi-vă aminte“ de legământul Său, în timp ce versetul 8 din psalmul nostru spune: „El Şi-a adus aminte...“ Chiar dacă poporul a falimentat şi a uitat legământul Dumnezeului său, El Şi-a adus aminte de promisiunile Sale către Avraam, Isaac şi Iacov (2 Timotei 2.13). Acestea erau tot ce posedau aceşti oameni ai credinţei. În ochii contemporanilor lor, ei nu contau câtuşi de puţin: „erau foarte puţini şi străini în ţară“ (v. 12), aşa cum sunt astăzi creştinii. Dumnezeu însă veghea asupra lor, aşa cum veghează acum asupra noastră (v. 14, 15; de exemplu, Geneza 31.24).Apoi El trimite „un om“ care, simbolic, împlineşte planurile Sale: Iosif, imagine preţioasă a Domnului Isus. Rob întâi, întemniţat apoi, el a fost eliberat de „stăpânitorul popoarelor“, care l-a făcut domn şi cârmuitor peste toate avuţiile sale (v. 17-21). Hristos, mort şi apoi înviat prin puterea lui Dumnezeu, va fi pus Domn al întregului pământ şi în El se vor împlini toate promisiunile lui Dumnezeu (Fapte 2.36).

Puterea Domnului se desfăşoară pe tot parcursul cărţii Exod. Găsim acolo întâi minunile Sale în judecată asupra egiptenilor (v. 27-36), iar apoi minunile Sale în har în favoarea lui Israel (v. 37-41). Urgiile cumplite care lovesc Egiptul n-au avut numai scopul de a-l înspăimânta şi de a-l pedepsi pe Faraon. Domnul dorea în primul rând să Se descopere poporului Său prin semne şi prin minuni (v. 27; Exod 14.31).„El a vorbit“ ... şi lucrul a sosit (v. 31, 34). Ca în zilele creaţiei, Lui I-a fost suficient un cuvânt pentru a pune în mişcare nenumăraţi agenţi mărunţi ai mâniei Sale: muşte veninoase (tăuni), ţânţari, lăcuste, omizi (comp. cu Evrei 11.3...). Şi câtă umilinţă pentru om să fie învins ... de insecte!Israel părăseşte Egiptul după Paşti, schimbând mizeria în mari bogăţii (v. 37). A gemut sub asuprire; Dumnezeu îl face să iasă cu bucurie şi în cântec de triumf (v. 43). Cel care a muncit din greu acum va poseda „munca popoarelor“ (v. 44; Deuteronom 6.10,11). Şi toată această lucrare răscumpărătoare a fost urmarea angajamentului pe care Dumnezeu Şi-l luase faţă de Avraam (v. 42; Geneza 15.13,14). Nimic nu-L poate împiedica pe Dumnezeul cel credincios să-Şi împlinească „Cuvântul Lui cel sfânt“ (v. 42; Luca 1.72,73).

Lucrarea lui Dumnezeu era singura avută în vedere în Psalmul 105; acolo nu era pusă problema păcatelor lui Israel. Acum Psalmul 106 reia aceeaşi istorie, începând cu ieşirea din Egipt, subliniind însă responsabilitatea poporului (comp. de exemplu episodul cu prepeliţele din Psalmul 105.40 cu cel din Psalmul 106.14,15). Istoria noastră are şi ea un dublu aspect: pe de o parte, lucrarea perfectă a harului care ne mântuieşte şi care apoi se îngrijeşte să ne conducă în siguranţă până la capăt, în ciuda tuturor obstacolelor şi a dificultăţilor (Filipeni 1.6), iar pe de altă parte, mersul nostru, adesea încetinit de întoarceri şi paşi greşiţi. Avem atâta nevoie de Acela care, mai mult decât Moise, stă fără încetare „la spărtură“, mijlocind pentru ai Săi (v. 23; Romani 8.34).„Nu uita niciuna din binefacerile Lui“, ne îndemna Psalmul 103.2. Într-adevăr, uitarea este poarta deschisă spre poftă, iar pofta conduce la răzvrătire (v. 7, 13, 14, 21). Într-o inimă nerecunoscătoare, Satan se află în condiţii favorabile pentru a sădi dorinţe vinovate. Celui care a încetat să preţuiască darurile lui Dumnezeu va şti să-i prezinte în chip atrăgător lucrurile lumii şi, prin acestea, să-şi ademenească puţin câte puţin victima pe calea revoltei deschise împotriva lui Dumnezeu. Domnul să ne ajute aşadar să fim în fiecare zi „atenţi la lucrările Sale minunate“ (v. 7)!

În Psalmul 105, verbele exprimau intervenţia suverană a lui Dumnezeu: „El a trimis (v. 17, 26, 28), a vorbit (v. 31, 34), a dat (v. 32), a lovit (v. 36), a scos (v. 37, 43)...“. Aici, cum am văzut, gândurile şi faptele omului (şi ce fapte!) sunt cele puse în evidenţă: „n-au crezut, ... au murmurat, ... s-au amestecat cu naţiunile, ... au slujit idolilor lor, ... au vărsat sânge nevinovat, ... s-au întinat...“ (v. 24-39). Ce istorie dezolantă a acestui popor care s-a scufundat din ce în ce mai mult în rău şi care a făcut tot posibilul pentru a aprinde mânia Domnului (v. 40)! Ne-am fi aşteptat la respingerea sa definitivă. Ei bine, acest rechizitoriu care ne dă fiori se încheie cu victoria harului. Din nou Dumnezeu este Cel care acţionează: „El a privit la strâmtorarea lor când le-a auzit strigătele, ... Şi-a amintit, ... I-a părut rău, ... a făcut să găsească milă“ (v. 44-46). La această îndurare cu totul divină va răspunde o laudă eternă (v. 48).Păcatul din versetul 24 era un ţepuş care ţintea în mod deosebit

inima lui Dumnezeu – „Au dispreţuit ţara cea plăcută“. Creştini, noi suntem în drum spre o patrie nespus mai plăcută decât Canaanul pământesc: Cetatea cerească, Casa Tatălui. Este ea în ochii noştri plăcută, … sau dispreţuită? Toată umblarea noastră va depinde de aceasta.

Cea de-a cincea carte a psalmilor îi priveşte profetic pe răscumpăraţii lui Israel (Iuda şi cele zece seminţii), strânşi în ţara lor (v. 3) în „zorii zilei“ mileniale (Psalmul 108.2). Ei îşi amintesc în Psalmul 107 de necazurile întâmpinate pe drumul de întoarcere, de strigătele lor de nelinişte înălţate către Domnul, de eliberările Sale, precum şi de lauda care acum I se cuvine Lui.Într-o manieră generală, aceste patru tablouri surprinse de versetele 4-9, 10-16, 17-22 şi 23-32 ilustrează diferitele moduri în care lucrează Dumnezeu pentru salvarea unui suflet (v. 9).Sufletul poate a rătăcit mult timp fără scop şi fără odihnă prin pustia aridă a acestei lumi (v. 4, 5; comp. cu Geneza 21.14…). Copleşit de sentimentul goliciunii, a strigat către Dumnezeu şi El atunci l-a săturat, l-a satisfăcut şi l-a condus la odihna divină (v. 9, 7).Sufletul poate a gemut sub sclavia lui Satan-Asupritorul, în întuneric şi în fiarele păcatului… (v. 2, 10). Dumnezeu însă a auzit strigătele acestuia după ajutor, l-a eliberat şi i-a rupt legăturile (v. 14, 16).Sufletul poate a cunoscut disperarea, atins de boală sau de vreun accident, la porţile morţii, rezultat al căilor omului (v. 17, 18) – până când Dumnezeu trimite Cuvântul Său şi-l vindecă (v. 20).Putem şi noi spune, fiecare în parte, unde şi cum ne-a găsit şi ne-a mântuit Domnul sufletul?

Mulţi oameni nu se gândesc la Dumnezeu decât în momentul încercării. Trebuie atunci să se mai mire de ce le sunt trimise? Asemeni acestor marinari prinşi de furtună (v. 23-28), oamenii sunt uneori puşi în situaţii disperate (Luca 8.23…). Dumnezeu vrea prin acestea să-i facă să conştientizeze totala lor neputinţă şi deşertăciunea întregii lor înţelepciuni (v. 27; Psalmul 108.12). Cu ce scop? Ca să-i determine să strige către El. Atât aşteaptă Domnul pentru a interveni. La glasul Său, valurile se potolesc (v. 29). Şi, în acelaşi timp, se linişteşte sufletul omului, când consimte să-I încredinţeze Domnului cârma pentru a fi condus în portul dorit! (v. 30).Aceste căi ale lui Dumnezeu pentru mântuirea sufletului au câte un corespondent în viaţa celui credincios. Resursele terestre din care el se adăpa pot seca (v. 33; comp. cu 1 Împăraţi 17.7), însă, în acelaşi timp, Domnul îl va face să găsească apa vie în locul în care nu o căuta (v. 35; Exod 15.22-25). Ceea ce părea arid şi amar va deveni pentru suflet, cu siguranţă, un izvor de bucurie şi de putere. „Cine este înţelept va lua seama la aceste lucruri şi va înţelege bunătăţile Domnului“ (v. 43). Să fim siguri că toate împrejurările noastre, atât cele dureroase cât şi cele plăcute, sunt distribuite prin „bunătatea Lui care rămâne pentru totdeauna“ (comp. cu v. 1).

„Mă voi trezi în zori de zi…“ (v. 2). Asemeni lui David, să apreciem şi noi valoarea acestor prime momente ale dimineţii petrecute în comuniune cu Domnul (comp. cu Psalmul 63.1). Experienţa arată că, dacă nu ştim să profităm de ele, ocazia nu se regăseşte uşor în restul zilei.Versetele 5 şi 6 ne aduc aminte de două adevăruri pe care nu trebuie niciodată să le pierdem din vedere în rugăciune: În primul rând, că eliberarea şi binecuvântarea celui credincios sunt nedespărţite de gloria lui Dumnezeu. Prea adesea uităm de această glorie divină în momentele de rugăciune şi suntem preocupaţi în mod egoist de ceea ce ne priveşte pe noi. Să căutăm „mai întâi Împărăţia lui Dumnezeu şi dreptatea Lui, şi toate celelalte lucruri ni se vor da pe deasupra (Matei 6.33). În al doilea rând, cunoscând dragostea Domnului pentru ai Săi, să nu ne sfiim să facem apel la ea: „pentru ca preaiubiţii Tăi să fie scăpaţi“, spune psalmistul (v. 6; comp. cu Ioan 11.3).Începând cu versetul 6, psalmul (care a început cu v. 7-11 din Psalmul 57) reproduce versetele 5-12 din Psalmul 60. Ele se situează în vremea când Dumnezeu va lua din nou în stăpânire hotarele lui Israel. „El a vorbit în sfinţenia Sa“ (v. 7), iar cele dintâi cuvinte ale Sale sunt: „Mă voi bucura…“. Bucuria Domnului este să-i binecuvânteze pe ai Lui şi să împartă cu ei moştenirea Sa.

Acest psalm zdrobitor se deschide invocându-L pe „Dumnezeul laudei Mele“ (v. 1). Nicio ameninţare, niciun subiect copleşitor nu-L împiedicau pe Isus să-Şi ridice ochii spre Tatăl şi să-L laude. Dimpotrivă, acestea erau pentru El tot atâtea motive pentru a o face. Cum Se apăra El când era „înconjurat cu cuvinte de ură“ (v. 3)? „Dar Eu – spune El – Mă rog“ (v. 4). Creştini, aceasta ar trebui să fie singura noastră „replică“ atunci când vine să ne întâmpine o ostilitate nedreaptă. Dacă noi tăcem – sau mai degrabă dacă vorbim numai cu Dumnezeu – nu va tăcea El şi Îşi va lua rolul să răspundă în locul nostru (v. 1; Romani 12.19). Cu toate acestea, Hristos a fost singur să îndure „aşa mare împotrivire…“ (Evrei 12.3). Adversarii Săi (care, în originalul ebraic, poartă acelaşi nume cu stăpânul lor, Satan) nu numai că Îi fac război „fără temei“, dar – strigă Isus – „Îmi întorc rău pentru bine şi ură pentru dragostea Mea“ (v. 5). De partea lor trecuse Iuda, vinovat de o nerecunoştinţă cu atât mai oribilă cu cât fusese obiectul unei afecţiuni mai intime; versetul 8 i se aplică lui în Fapte 1.20 (iar pentru viitor, acest pasaj se raportează la Antihrist). Iată de ce era zdrobită inima Mântuitorului (v. 16)!

„Lucrează pentru Mine, din pricina Numelui Tău“, cere Acela care a fost deja numit în versetul 16 „Cel Întristat şi Sărac“ (v. 21, 22; comp. cu Ioan 12.28). „Să ştie că aici este mâna Ta…“ (v. 27). Dumnezeu trebuia, pentru gloria Numelui Său, să-L izbăvească pe Cel care Îl chema. Şi aceasta este tema Psalmului 110! Ce contur prinde el după tabloul umilinţei Omului durerii! Domnul stătuse „la dreapta Celui Sărac“ pentru a-L salva (Psalmul 109.31); acesta a fost trecutul. Pentru prezent, L-a pus să şadă la dreapta Sa, proclamându-Şi întreaga satisfacţie cu privire la lucrarea încheiată (v. 1; Efeseni 1.20). Şi din nou mai târziu – promite versetul 5 – „Domnul, (de) la dreapta Ta, îi va zdrobi pe împăraţi în ziua mâniei Sale“. Vrăjmaşii Lui din Psalmul 109 vor fi puşi ca aşternut al picioarelor Sale: aservirea acestora va face parte din gloria Sa.Acest psalm este citat nu mai puţin de opt ori în Noul Testament; practic, el serveşte ca fir călăuzitor întregii Epistole către Evrei (cap. 1.13; 7.17; 10.13…).Acestor promisiuni făcute lui Mesia i se adaugă una care se referă la drumul Său pe pământ (v. 7). Hristos, Om, trebuia să găsească pe pământ câteva clipe, rare, de înviorare, care să-L încurajeze şi să-I întărească inima (de exemplu, Luca 7.9,44; 9.20; 10.21,39; 23.42)…

Mari sunt „lucrările“ Dumnezeului creaţiei (v. 2). Ce să mai spunem însă despre „lucrarea Sa“ unică (v. 3), cea a răscumpărării (v. 9)? Cât de „glorioasă şi măreaţă“ este ea! Îl adorăm pe Cel care a împlinit-o şi, împreună cu apostolul, spunem şi noi: „El, care, în adevăr, nu L-a cruţat pe propriul Său Fiu, ci L-a dat pentru noi toţi, cum nu ne va dărui, de asemenea, toate împreună cu El“? (Romani 8.32). Nu ne asigură El traiul de zi cu zi? (v. 5). În adevăr, ceea ce face Dumnezeu confirmă ceea ce El este: „plin de îndurare şi milos“ (v. 4). Meditarea la lucrările Sale ne întăreşte credinţa în Cuvântul Său; niciodată acestea nu contrazic rânduielile Sale. Şi unele şi altele sunt adevărate. Rânduielile Sale sunt sigure (v. 7) şi a le practica constituie mijlocul de a dobândi „o bună înţelegere“ (v. 10).Cel dintâi pas al omului pe calea înţelepciunii este teama de Dumnezeu. Potrivit versetului 5, teama de Dumnezeu este deopotrivă şi singurul mod de a rezolva problema atât de spinoasă a foametei în lume … însă de asemenea singurul mod la care popoarele nici nu se gândesc.Lauda Domnului „rămâne pentru totdeauna“ (v. 10; la fel dreptatea Sa: v. 3; şi rânduielile Sale: v. 8). Să ştim să intonăm şi noi această laudă încă de acum!

Acest psalm se leagă de cel anterior, după cum arată şi o aceeaşi dispunere alfabetică a versetelor (cei doi psalmi sunt în acrostih; litera iniţială, în ebraică, a fiecărei părţi de verset urmează o ordine alfabetică).Dacă în Psalmul 111 citeam că dreptatea Domnului rămâne pentru totdeauna (Psalmul 111.3), în Psalmul 112, dreptatea celui care se teme de Domnul rămâne pentru totdeauna (v. 3, 9).Versetul 1 continuă şi totodată devansează versetul 10 din Psalmul 111. Teama de Dumnezeu, cale a înţelepciunii, este de asemenea şi cea a binecuvântării. Nu este vorba numai de a pune în practică poruncile Domnului, ci şi de a găsi multă plăcere în ele. Aceasta era partea lui Isus, care putea spune: „este desfătarea Mea, Dumnezeul Meu, să fac plăcerea Ta“ (Psalmul 40.8; vezi de asemenea Ioan 4.34).Unele persoane poartă întotdeauna

frica de a nu afla vreo veste proastă. Teama de Dumnezeu înlătură însă această teamă, de oameni (v. 8) sau de evenimente neplăcute (v. 7). Inima celui care se încrede în Dumnezeu nu este tulburată de ceea ce se întâmplă (Proverbe 1.33); este tare (v. 7), pentru că Domnul o susţine (v. 8; comp. cu Ioan 14.1,27b). O inimă tare poate fi însă în acelaşi timp şi o inimă sensibilă şi plină de dragoste. Cel drept este îndurător (v. 5), răspândeşte şi dă săracilor (v. 9). „Este plin de îndurare şi milos“, cum este Însuşi Dumnezeu (v. 4; comp. cu Psalmul 111.4b şi cu Iacov 5.11b).

Câte motive au „slujitorii Domnului“ să laude „Numele Domnului“ (v. 1)! Ei zăceau odinioară în ţărâna morţii, pe gunoiul păcatului (v. 7). Dumnezeu însă S-a plecat să privească pământul (v. 6). Să nu uităm niciodată că, oricât de mare-ar fi, El are privirile îndreptate spre tot ce priveşte pe fiecare făptură a Sa. El a văzut starea lor de totală goliciune. Şi, asemeni stăpânului din parabolă, a găsit plăcere să-i invite pe aceşti săraci şi pe aceşti nevoiaşi să se aşeze la masa harului Său (Matei 22.10; comp. de asemenea cu 1 Samuel 2.8 şi cu Luca 1.52,53).Domnul văzuse întristarea poporului Său, auzise strigătul lor, le cunoscuse durerile. Şi a coborât să-i elibereze (Psalmul 113.6; Exod 3.7). El i-a făcut să iasă din Egipt cu putere. La porunca Lui, Marea Roşie a fugit, pentru a lăsa să treacă poporul lui Dumnezeu; „Iordanul s-a întors înapoi“, pentru a le deschide calea; stânca a făcut să-i curgă apele, pentru a le potoli setea. Dumnezeu ştie unde şi cum să facă să ţâşnească înviorarea şi viaţa, pentru a răspunde nevoilor alor Săi. El va face însă o minune şi mai mare în favoarea poporului Său Israel, atunci când va schimba inima tare a acestuia într-un izvor de ape, spre binecuvântarea întregului pământ.

Precum odinioară Moise şi Iosua, mai târziu rămăşiţa credincioasă a lui Israel va fi aceea care Îi va cere lui Dumnezeu să intervină din pricina gloriei Sale, pentru ca Numele Lui să fie cunoscut de toate naţiunile (v. 1, 2; Exod 32.12; Iosua 7.9). Şi Domnul va pune în evidenţă sfidarea care i-a întristat atâta pe ai Săi: „Unde este dar Dumnezeul lor?“ (v. 2; Psalmul 42.3; Ioel 2.17b; comp. cu Matei 27.43).„Dumnezeul nostru este în ceruri“, răspund cei credincioşi, «şi înspre El este inima noastră». Cât despre oamenii din lume, de regulă nu ne trebuie mult timp pentru a descoperi ce îndrăgesc ei. Cei mai mulţi nu se ruşinează cu idolii lor: aceştia sunt argintul, aurul (v. 4), beneficiile artei şi ale tehnicii, sunt distracţiile, plăcerile; sunt deopotrivă cântăreţii, vedetele sau personalităţile zilei. În ce ne priveşte, să-L proclamăm şi noi pe Dumnezeul nostru şi să facem în aşa fel încât Numele Lui să fie de acum cunoscut în jurul nostru! Aceasta va fi posibil numai în măsura în care vom căuta gloria Lui, nu a noastră (v. 1), şi, de asemeni, când va fi vizibil pentru oricine că noi doar în Dumnezeu ne punem încrederea (v. 11).În contrast cu lauda şi cu binecuvântarea pământească din Împărăţie (v. 16, 17), noi, creştinii, ne bucurăm de a fi morţi împreună cu Hristos şi de a avea cu El locul nostru în înviere în locurile cereşti.

Această cântare a israelitului întors în ţara lui cu cât mai mult poate fi astăzi cântată de răscumpăratul Domnului: „Eram doborât şi El m-a salvat … Tu mi-ai eliberat sufletul de la moarte…“ (v. 6, 8)! Amintirea unei asemenea mântuiri îl face pe cel credincios tot mai conştient de drepturile pe care Mântuitorul le are asupra lui.Versetul 8 evocă o triplă eliberare: Dumnezeu ne salvează sufletele, ne susţine inimile copleşite de încercare şi, de asemeni, ne păzeşte de cursele şi de ispitele în care, fiind slabi, riscăm să cădem. De aceea, fiecare îşi poate pune întrebarea din versetul 12: „Cum voi răsplăti Domnului toate binefacerile Lui faţă de mine?“. „Iubesc pe Domnul…“, răspunde psalmistul – acestea sunt cele dintâi cuvinte ale psalmului şi cel dintâi efect al evangheliei, aflat la baza tuturor celorlalte. Atunci, din prisosul inimii, gura poate proclama Numele Domnului (v. 10; 2 Corinteni 4.13). Există, de asemenea, şi alte moduri de a-L mărturisi: „Voi înălţa paharul mântuirii … Îţi voi aduce jertfe de mulţumire … da, înaintea întregului Său popor“ (v. 13, 14, 17). Să-I aducem şi noi din toată inima aceste jertfe de laudă, „rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui“ (Evrei 13.15)!

Dacă Domnul este preţios în ochii noştri (Psalmul 116), atunci îi vom invita şi pe alţii să-L adore împreună cu noi. Astfel va fi şi cu Israel: odinioară atât de gelos pentru privilegiile lui, plin de dispreţ faţă de naţiuni, el însuşi le va pofti la lauda universală (v. 1; Romani 10.19; 15.11).Bunătatea şi adevărul lui Dumnezeu sunt din nou menţionate împreună (v. 2; vezi Psalmul 108.4; 115.1). Ele sunt dubla manifestare înspre oameni a caracterelor esenţiale ale lui Dumnezeu: iubire şi lumină. Ce subiect inepuizabil de meditaţie conţine aşadar acest scurt şi preţios psalm (care se găseşte dispus chiar la mijlocul Bibliei)!În Psalmul 118, bunătatea Domnului este cea care constituie tema laudei. Înconjurat şi ameninţat de lumea întreagă, Israel va experimenta că ajutorul omului şi al celor mari este zadarnic (v. 8, 9; Psalmul 108.12); numele Domnului va fi singura lui apărare. Cât despre noi, cele care ne ameninţă, mai presus de orice, sunt poftele sărmanelor noastre inimi (Iacov 1.14). De nenumărate ori am fost aproape să cădem, dar Dumnezeu ne-a venit în ajutor; ne-a păzit picioarele de cădere (v. 13; Psalmul 116.8). Omul, prin urmare, nu va putea face nimic nici împotriva noastră (v. 6), nici pentru noi (v. 8), pentru că Domnul este tăria noastră (v. 14).

Acest psalm ocupă un loc important între profeţiile cu privire la Domnul. Versetul 22, citat în evanghelii şi în 1 Petru 2.7, anunţă deopotrivă respingerea lui Isus şi ce loc Îi revine după aceasta. Ce bine ar fi ca ceea ce Dumnezeu a vrut să facă prin şi pentru Hristos să fie întotdeauna „minunat în ochii noştri“ (v. 23)! Versetele 25 şi 26 ne amintesc de intrarea lui Mesia în Ierusalim şi de strigătele aruncate de mulţime: „Doamne, mântuieşte, Te rog!“ (Osana în ebraică). „Binecuvântat fie Cel care vine în Numele Domnului“ (Matei 21.9). Fără voia Lui, cei din poporul iudeu L-au invocat şi L-au cinstit în acea zi, aşa cum anunţaseră Scripturile. Şi Scripturile ar trebui să deschidă astăzi ochii acestui popor. Totuşi, vine clipa când această profeţie se va împlini cu adevărat. Mesia triumfător va fi atunci primit şi aclamat de rămăşiţa credincioasă.La iudei, acest psalm făcea parte din ritualul de Paşti. Să fi fost oare acesta imnul cântat de Domnul împreună cu ucenicii, după cină? (Marcu 14.26). Dacă ar fi fost aşa, cu ce sentimente să fi rostit El într-un astfel de moment versetele 6, 21, 22 şi sfârşitul versetului 27: „Legaţi … jertfa până la coarnele altarului“!Psalmul se încheie în acelaşi fel cum a început: celebrând bunătatea neschimbată a Domnului (v. 1, 29).

„Ferice de cei care aud Cuvântul lui Dumnezeu şi-l păzesc“, le spunea mulţimilor Domnul Isus (Luca 11.28). Despre această fericire şi despre acest privilegiu ne va întreţine pe tot parcursul său acest măreţ psalm. Fericiţi, în adevăr, aceia care sunt integri (cu inima curată, Matei 5.8), care-şi găsesc plăcerea în mărturiile Domnului şi pentru care hotărârile Lui sunt o desfătare (v. 16)! Dar de două ori mai fericiţi sunt aceia care păzesc cu grijă aceste porunci (v. 2, 4, 5, 8) şi care umblă în ele (v. 1)!Versetul 9 pune o întrebare profundă. Ea nu are niciun sens pentru tinerii din lume, care dispreţuiesc pe faţă «scrupulele» tânărului credincios; pentru aceia însă care nu mai aparţin lumii, întrebarea este capitală: „Cum îşi va ţine tânărul curată cărarea?“. Răspunsul vine imediat: „Păzindu-se după Cuvântul Tău“. Să reţinem şi noi acest secret al unei umblări în curăţie, la adăpost de păcat împotriva lui Dumnezeu (v. 11), ca şi împotriva propriului trup (1 Corinteni 6.18)! Strângând Cuvântul în inimă, gravând acolo pasajele esenţiale, precum acest verset 9, vom fi înarmaţi pentru „ziua cea rea“, în care se va ivi ispita (Efeseni 6.13,17). Pentru că, dacă noi păzim cu grijă învăţăturile Lui, Dumnezeul cel credincios ne va păzi cu aceeaşi grijă. Fie ca acest Cuvânt să locuiască din belşug în noi! (Coloseni 3.16).

De fiecare dată când ne deschidem Biblia, să-I cerem mai întâi Domnului să ne deschidă ochii, pentru a putea discerne în Scripturi lucrurile Sale minunate (v. 18). În acelaşi timp însă, să-I cerem să ne abată privirile de la deşertăciune (v. 37) – şi cât de multe lucruri acoperă acest

cuvânt! Pentru că este cu neputinţă să-ţi găseşti plăcerea în acelaşi timp şi în Cuvânt şi în lucrurile acestei lumi, de exemplu, dragostea pentru bogăţii (v. 36; citiţi Luca 16.13). Un alt obstacol care prea adesea ne închide Scripturile este o conştiinţă rea. Şi cum ne-ar putea bucura ceva care ne mustră? Trebuie mai întâi să ne mărturisim vina sau starea. „Ţi-am istorisit căile mele“ – spune psalmistul. Şi abia după aceea el poate adăuga: „învaţă-mă… (v. 26, 33; Psalmul 32.5,8), fă-mă să înţeleg… (v. 27), dă-mi pricepere… (v. 34)“ – toate rugăciuni plăcute Domnului. Mărturiile Lui sunt „sfătuitorii mei“ (v. 24). Din nou trebuie să mă las sfătuit de acestea!De remarcat, de asemenea, evoluţia din versetele 30, 32 şi 35. Credinciosul a ales calea credincioşiei; şi-a propus să alerge pe ea, iar pentru aceasta Îi cere lui Dumnezeu să-i lărgească nu calea, ci inima, astfel încât Obiectul afecţiunilor sale să-l atragă cu mai multă putere (Filipeni 3.14); în sfârşit, el contează pe Dumnezeu pentru umblarea pe această cale.

Cuvântul lui Dumnezeu reglementează întreaga viaţă a celui credincios. Astfel, Cuvântul îi permite acestuia să răspundă, când este nedreptăţit, nu neapărat prin vorbe, ci prin răbdarea şi prin încrederea pe care le-a învăţat din el (v. 42). Deoarece este „Cuvântul adevărului“ (v. 43), el dă omului lui Dumnezeu siguranţă şi autoritate, când vorbeşte, şi o sfântă libertate în umblare. De ce suntem deseori atât de timizi în mărturia pe care o dăm în jur? Tocmai pentru că ne lipseşte mult din forţa şi din convingerea lăuntrică pe care le transmite Cuvântul adevărului crezut, iubit şi cercetat. „Hotărârile Tale mi-au fost cântări…“ (v. 54). Ce Domn avem noi! Despre ce şef de stat, fie el cât de bun, s-ar putea spune că dispoziţiile lui sunt motiv de bucurie pentru cel care trebuie să se supună?Versetele 57-64 îl dezvăluie pe cel credincios preocupat să-şi conformeze umblarea după voia Domnului: „M-am gândit la căile mele…“ (v. 59) – spune cel credincios – şi după aceea „mi-am întors paşii“. De câte ori însă, în mod trist, facem tocmai opusul!Să reţinem, de asemenea, versetul 63: „Sunt tovarăşul tuturor celor … care păzesc rânduielile Tale“ (vezi v. 79 şi v. 115)! Noi pe cine avem în tovărăşia noastră? (Proverbe 13.20).

Cererea din versetul 17 a fost împlinită. „Tu i-ai făcut bine slujitorului Tău“ (v. 65) – însă într-un fel la care psalmistul nu se aştepta: prin smerire. „Este bine pentru mine că am fost smerit“, recunoaşte el (v. 71). De ce? Pentru că, „mai înainte de a fi umilit, rătăceam“ (v. 67). Păstorul cel Bun S-a văzut nevoit să recurgă la acest mijloc dureros, pentru a-Şi aduce înapoi pe cale oaia rătăcită. Sufletul însă a făcut totodată o experienţă şi mai importantă: a învăţat să-L cunoască pe Dumnezeu; de acum nu mai are nevoie să înţeleagă, pentru că ştie că dragostea Lui este statornică. „Ştiu – spune el – că din credincioşie m-ai smerit“ (v. 75).Pentru nomazii din deşert, confecţionarea unui burduf din piele impune o pregătire meticuloasă. Burduful este expus la fum, pentru ca pielea lui să-şi piardă gustul acru şi mirosul de provenienţă, care ar denatura puritatea apei. Tot aşa este şi cu creştinul (v. 83). Focul încercării trebuie să treacă peste el cu scopul de a-i îndepărta acreala sau rigiditatea naturală şi pentru a-l face bun pentru slujbă. „Mâinile Tale m-au făcut şi m-au întocmit; dă-mi pricepere…“ (v. 73). Ce fericită rugăciune a celui răscumpărat! «Da, Doamne, modelează-mi şi duhul, prin mijloacele pe care Tu le-ai ales, şi fă-mă flexibil şi supus voii Tale!»

Oricât de tare să fi fost întemeiat pământul (v. 90), Cuvântul lui Dumnezeu a fost şi mai tare. Ce fericire că, într-o lume în care totul este nesigur, unde «febrila activitate a omului decăzut se etalează în gânduri care vor pieri în totalitate, putem cunoaşte gândurile eterne ale lui Dumnezeu şi ne putem încrede în promisiunile Sale de neclintit!» Cerul şi pământul vor trece, dar cuvintele Sale nicidecum nu vor trece (Matei 24.35). De altfel, întreaga creaţia nu are decât un singur scop: „toate Îţi sunt slujitori…“ (v. 91). Acesta este şi privilegiul nostru, de a-L sluji pe Domnul, dar să o facem cu înţelepciune şi din toată inima.Hristos singur a împlinit cu adevărat versetele 97-112. El înţelegea „mai mult decât bătrânii“, pentru că respecta rânduielile divine, în timp ce bătrânii se limitau numai la a-i învăţa pe alţii (v. 100). Era mai înţelept decât toţi vrăjmaşii care-l întindeau curse (v. 110; Matei 22.15-34).Cine s-ar aventura să se deplaseze noaptea, fără lampă, pe un teren presărat cu obstacole? În întunericul acestei lumi, printre cursele întinse de cei răi pregătiţi de atac (v. 110, 95), Cuvântul este această lumină absolut necesară pe cărarea noastră (v. 105). Să nu ne temem să facem uz din plin de el, pentru a privi unde ne vom aşeza picioarele!

Cuvântul, care este lumină pe cărarea mea, îmi arată, de asemeni, şi cât de gros este întunericul din jurul meu. El mă face să-mi fie groază de răutate şi de ipocrizie. Cu siguranţă, fără această măsură divină aş putea să mă înşel şi astfel să numesc bine ceea ce este rău, iar adevăr ceea ce este minciună. În schimb, Cartea gândurilor lui Dumnezeu mă învaţă să privesc lumea şi tot ce este în ea exact aşa cum o priveşte El Însuşi.„Dă-mi pricepere“, repetă cel credincios (v. 34, 125, 144, 169). Priceperea este considerată de obicei ca fiind un dar natural. Această rugăciune însă ne arată că ea poate fi dobândită – pentru că numai Cuvântul dă adevărata pricepere (v. 130)! „Eu sunt slujitorul Tău…“, declară psalmistul, hotărât să cunoască voia lui Dumnezeu (v. 125). Şi această voie se exprimă sub diferite forme în Cuvântul Său: lege, porunci, rânduieli, învăţături, mărturii, hotărâri, judecăţi, … – cuvinte care nu sunt sinonime. Cât despre creştin, Cuvântul nu i se impune sub o formă legală. Ascultarea sa decurge din dragostea pe care o arată nu numai pentru mărturiile minunate ale Domnului (v. 113, 127), ci pentru Însuşi Numele Său (v. 132).

Dreptatea lui Dumnezeu, nota dominantă a versetelor 137-144, nu este nicidecum un subiect de spaimă pentru cel care se teme de Domnul, care umblă în lumina Sa şi care, de asemenea, cunoaşte bunătatea Sa (v. 149, 159). Într-o lume nedreaptă, credinciosul îşi găseşte plăcerea să celebreze această dreptate a lui Dumnezeu care, ca şi bunătatea Sa, rămâne pentru totdeauna (v. 142, 144).„Cuvântul Tău este foarte încercat“ (v. 140). «Cu cât îl puneţi mai mult la probă», a spus cineva (precum aurul în cuptor), «cu atât el îşi arată mai mult puritatea».Versetul 145 şi cele care urmează exprimă totala dependenţă a celui credincios. „Fă-mă să trăiesc…“, cere el aici în patru rânduri (v. 149, 154, 156, 159; vezi şi v. 25, 40, 88, 107). Dumnezeu este Acela care dă viaţa şi tot El este şi Cel care o păstrează şi o întreţine. Această rugăciune priveşte însă în primul rând sufletul celui răscumpărat. „Fă-mă să trăiesc după Cuvântul Tău“. Pentru că „omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu“ (Matei 4.4; Deuteronom 8.3).Să reţinem bine versetul 160: „Tot Cuvântul Tău (sau Suma Cuvântului Tău) este adevăr…“! Biblia nu se constituie ca un ansamblu de adevăruri din care fiecare alege ce îi convine. Ea formează un tot inseparabil pe care îl primim sau îl respingem; este în întregime Adevărul (Ioan 17.17).

Credinciosul, persecutat fără motiv de cei mari, are frică, însă nu de aceştia, ci de Cuvânt, temându-se ca nu cumva să-i fie neascultător (v. 161). Şi totuşi, Cuvântul este bucuria lui (v. 162). Cuvântul Dumnezeului nostru să fie şi pentru inimile noastre o comoară! Bogăţii inepuizabile sunt ascunse în el, dar le descoperă numai acela care face din acest Cuvânt regula vieţii sale.Începând prin a primi, vom putea apoi să aducem: versetul 171 ne aminteşte că lauda este rodul unei inimi instruite de rânduielile divine. Bine hrăniţi de acestea, vom şti apoi să-l vorbim Domnului, să-L adorăm cu pricepere, dar şi să vorbim cu putere, în jurul nostru, despre tot ce va face subiectul meditaţiilor noastre (v. 172; comp. cu Efeseni 5.11).Cele din urmă versete ale psalmului sunt totodată şi cele care-i fac rezumatul, permiţându-ne acum să desprindem gândul său central. Israel va fi adus, prin necaz, la a-şi recunoaşte rătăcirea (v. 176). În întristare, el va fi învăţat să iubească legea Domnului (v. 163, 167, 174), să i se supună (v. 165-167), să urască răul (v. 163) şi, de asemeni, să nu aştepte mântuirea decât de la Dumnezeu (v. 166). Înainte să intervină eliberarea finală (v. 174), în el va fi fost deja produsă restabilirea lăuntrică, fapt ce Îi va permite lui Dumnezeu să acţioneze în favoarea alor Săi şi să-i introducă în binecuvântarea Împărăţiei.

Constituiţi ca cincisprezece cântări ale treptelor, Psalmii 120-134 prezintă în mod ascendent eliberarea şi restabilirea rămăşiţei lui Israel.Psalmul 120 îi găseşte pe aceşti credincioşi în captivitate printre naţiuni şi ne ajută să le auzim suspinul. Ei suferă pentru că a trebuit să locuiască „cu cei care urăsc pacea“ (v. 6). Creştini, să putem înţelege şi noi mai bine cât de mult se împotriveşte lumea lui Dumnezeu şi, în consecinţă, copiilor Săi! Ea nu cunoaşte pacea; cu atât mai mult, nu o poate oferi. Ce le spune însă Domnul alor Săi? „...Vă dau pacea Mea. Eu nu vă dau cum dă lumea“ (Ioan 14.27).Întorcându-şi privirile de la scena întristării, credinciosul din Psalmul 121 şi le ridică spre munţi (Sionul, obiect al speranţei sale: vezi Psalmul 87.1,2). Ajutorul lui însă vine şi mai de sus, de la Creatorul care a întemeiat aceşti munţi. Dumnezeu răspunde la această încredere prin emoţionante promisiuni personale (v. 3-8). Orice credincios Îl poate auzi pe Domnul adresându-i-le lui. El se află în lume, dar acolo va fi păzit (verb repetat de şase ori) pretutindeni şi întotdeauna ca răspuns la această rugăciune a Mântuitorului său: „Nu cer să-i iei din lume, ci să-i păzeşti de rău“ (comp. v. 7 cu Ioan 17.15).

Dragostea pe care israelitul o încearcă pentru Ierusalim este o imagine a dorinţelor şi a afecţiunilor creştinului pentru Adunare, care este atât de dragă inimii lui Hristos. Mergem noi cu bucurie (v. 1), încă de acum, în locul unde El a promis prezenţa Sa, pentru a glorifica acolo Numele Lui (comp. cu v. 4)? Să reţinem promisiunea din versetul 6: „Cei ce Te iubesc vor prospera“. Dragostea pentru Adunare este aşadar un izvor de prosperitate spirituală. Cum se manifestă această dragoste? Rugându-te pentru pacea ei! Urmărind binele ei sub toate aspectele (v. 6-9)! „Pacea să fie între zidurile tale“, ne spune versetul 7, de aceea să nu uităm că liniştea este asigurată prin despărţirea de lume, reprezentată aici prin ziduri.Psalmul 123 ne învaţă dependenţa. Cel credincios îşi ridică ochii spre Dumnezeul său cu sentimentul că toate resursele sunt în El (comp. cu 2 Cronici 20.12). Aici nu posedă niciun drept; totul este har. Din partea oamenilor, la ce să se aştepte? Doar la a fi săturat peste măsură de dispreţul şi de batjocurile celor care se află în largul lor aici, pe pământ (v. 3, 4; 1 Corinteni 4.13). El însă este capabil să îndure aceste lucruri, dacă-şi îndreaptă privirile credinţei spre Mântuitorul lui din ceruri (v. 1; Psalmul 141.8). Curând, această credinţă îşi va schimba priveliştea. Astăzi săturată de dispreţ, mâine va fi săturată de chipul Său (Psalmul 17.15).

Psalmii 120–123 ne-au descris poporul sub asuprire. Psalmii 124 şi 125 ne fac să asistăm la eliberarea lui. Credinciosul repetă cu plăcere că aceasta este numai prin intervenţia Domnului. Fără ea, ar fi fost înghiţiţi (Psalmul 124.3), înecaţi (v. 4, 5), devoraţi (v. 6). Dar, dacă Dumnezeu este „pentru noi“, ce pot face cei care sunt „împotriva noastră“? (v. 2; Romani 8.31). Domnul ştie să-i scape pe ai Săi din teribilul laţ al păsărarilor (v. 7). Păsărarii corespund, din punct de vedere profetic, Antihristului şi Asirianului, agenţi ai lui Satan împotriva rămăşiţei lui Israel. Pentru noi, ei îi evocă pe vrăjmaşii sufletelor noastre. Dacă ne punem încrederea în Hristos, El ne va face să scăpăm de plasa lor, adică de „păcatul care ne înfăşoară aşa de lesne“ (Evrei 12.1; Psalmul 91.3).Iar această încredere este exact prima notă a Psalmului 125 – încrederea în Cel care are puterea să ne păzească, fără de care ne-am poticni (Iuda 24). Sprijinindu-ne pe Domnul, nu ne vom clătina (v. 1). Pentru a merge bine nu este însă suficient ca picioarele noastre să fie ferme, ci trebuie, de asemenea, ca drumul nostru să fie drept. Să nu-i imităm pe „cei care se abat pe căile lor sucite“ (v. 5) şi, de asemeni, să ne amintim că, înainte de a se manifesta în umblare, dreptatea trebuie să-şi aibă locuinţa în inimă (v. 4).

Ca unii care se trezesc dintr-un groaznic coşmar, credincioşii vor fi incapabili la început să conştientizeze eliberarea lor neaşteptată. Curând însă vor răsuna cântece de bucurie, cărora popoarele le vor răspunde în ecou: „Domnul a făcut lucruri mari pentru ei!“ (v. 2; Psalmul 14.7). Lacrimile lor – am putea spune – vor fi stropit brazdele unui bogat seceriş (v. 5). Aşa a fost pe pământ lucrarea Domnului Isus (v. 6). El a urmat drumul crucii plângând. „Dar, dacă moare – spune Ioan 12.24 – aduce multă roadă“. El va apărea triumfător, purtând rodul muncii sufletului Său: răscumpăraţii Lui, snopii Săi preţioşi strânşi la piept.Psalmul 127 ne aduce aminte că orice lucru am întreprinde este sortit eşecului, dacă nu are de la început aprobarea Domnului. O activitate, deşi poate părea bună şi că ar merita mult timp şi eforturi, nu va duce la nimic, dacă nu a lucrat El acolo (comp. cu Ioan 15.5b). Activitatea paşnică şi plină de încredere a creştinului, urmată de un somn liniştit, contrastează cu agitaţia febrilă şi ambiţioasă a oamenilor acestei lumi (Eclesiastul 2.23).Versetul 1 le aminteşte îndeosebi tinerilor care se gândesc la căsătorie (să-şi zidească casa lor) de nevoia de a fi călăuziţi de Domnul, pentru a avea apoi binecuvântarea Sa.

„Ferice de oricine se teme de Domnul, ... vei fi fericit şi-ţi va merge bine“ (Psalmul 128.1,2). Omul ar vrea să inverseze lucrurile. Îşi închipuie că ar ajunge la fericire îmbunătăţindu-şi situaţia materială. Dar mizeria lui este în primul rând de ordin moral. Omul este nefericit pentru că este păcătos. Să înceapă prin a se întoarce la Dumnezeu, pentru a se teme de El şi a umbla pe căile Lui! (v. 1). Atunci va vedea binecuvântarea extinzându-se peste tot ce este cu privire la el. „Evlavia este de folos la toate...“ (citiţi 1 Timotei 4.8). Aceasta nu semnifică faptul că vom avea o prosperitate care constă în a ne satisface poftele, ci că vom avea bucuria liniştită, aici, pe pământ, a favorii divine (vezi Psalmul 37.4).Psalmul 129. Din „tinereţe“, în Egipt, Israel a suferit o aspră asuprire, însă nimic nu o va egala pe cea care va fi partea sa sub jugul lui Antihrist. Dar Hristos, luând chip de Rob, S-a identificat mai dinainte cu suferinţele poporului Său (comp. v. 3 cu Matei 27.26).Domnul însă este şi drept (v. 4), astfel că cei răi vor fi smulşi (v. 6); ei nu vor face parte din snopii strânşi cu bucurie de marele Secerător (v. 7; Psalmul 126.5,6) şi nu vor avea nicio parte la binecuvântarea Împărăţiei (v. 8).

Nu asuprirea din Psalmul 129, ci sentimentul păcatului a aşezat sufletul celui drept în „adâncuri“ (Psalmul 130.1). Cu toate acestea – atât de jos cât se simte – el poate de acolo să-L cheme întotdeauna pe Dumnezeu. „La El este belşug de răscumpărare“ (v. 7).Versetul 4 ne uimeşte poate. Ni se părea că iertarea are ca efect mai degrabă risipirea temerii. Este însă invers! Cunoaşterea harului sensibilizează profund conştiinţa; pentru că noi ne măsurăm grozăvia situaţiei noastre prin efortul făcut de Mântuitorul nostru pentru a ne salva din ea (citiţi Romani 6.14 şi 1 Petru 1.17b-19).În Psalmul 131 vedem cum încercările unui credincios contribuie în mod util la a-i smeri şi zdrobi voinţa proprie (v. 1). Dumnezeu le îngăduie, iar el trebuie să I se supună. După ce i s-a luat ceea ce iubea, sufletul lui este ca „înţărcat“ (v. 2). El seamănă cu un copilaş privat dintr-o dată de laptele mamei, însă întotdeauna lângă mama lui. Pe moment, el nu poate înţelege că aceasta este o condiţie pentru creşterea lui. Tot astfel, Domnul găseşte cu cale uneori să ne ia ceea ce ne părea preţios şi absolut necesar, pentru a ne obliga să aşteptăm totul numai de la El (v. 3; recitiţi Psalmul 130.5-7).

Această frumoasă cântare evocă ziua când împăratul David a urcat chivotul la Ierusalim (2 Samuel 6.17). Mai târziu, cu prilejul consacrării Templului, Solomon avea să-şi încheie rugăciunea cu versetele 8-10 (2 Cronici 6.41,42). Din punct de vedere profetic, acest psalm corespunde instaurării împărăţiei mileniale. Dumnezeu va intra în odihna Sa (v. 14); lumea întreagă va fi binecuvântată şi se va bucura (v. 15, 16); Hristos, adevăratul Fiu al lui David, va primi o coroană universală (v. 17, 18). Promisiunile necondiţionate ale lui Dumnezeu se vor împlini în El, prin El şi pentru El.Dar, să remarcăm cu atenţie, acestea sunt consecinţa „tuturor necazurilor lui“ (v. 1; comp. cu 1 Cronici 22.14; David este o imagine a lui Hristos, Împărat respins, în timp ce Solomon Îl reprezintă pe Mesia în glorie). De aceea, pentru că Hristos a suferit, El va fi şi preamărit; şi, pentru că a cunoscut aici, jos, munca dureroasă a sufletului Său, pământul se va bucura de odihna lui Dumnezeu.Să apropiem, respectiv, versetul 2 de 11, versetul 5 de 13, versetul 8 de 14, versetul 9 de 16, versetul 10 de 17 şi 18. Constatăm că acel credincios care are pe inimă gloria lui Dumnezeu obţine punct cu punct împliniri care depăşesc toate speranţele lui. El are de-a face cu Acela care poate face

infinit mai mult decât tot ce cerem sau gândim noi (Efeseni 3.20).

Versetul 1 din Psalmul 133 ar trebui să-şi poată găsi întotdeauna aplicaţie în Adunare şi în familiile noastre. Este aşa în această privinţă? Când fraţii locuiesc împreună în unitate, este un lucru bun şi plăcut pentru ei, însă întâi de toate pentru inima Tatălui. Membrii familiei lui Dumnezeu sunt uniţi între ei pentru că sunt legaţi de Aceeaşi Persoană, Hristos; ei formează un fel de margine a veşmintelor Lui: cea care este evidentă la El, aici, pe pământ (comp. cu Exod 28.33,34). El este în cer, adevăratul Aaron, Marele Preot; însă a dat Duhul Său care, asemeni „untdelemnului preţios“, coboară asupra fraţilor strânşi acolo unde Dumnezeu a poruncit binecuvântarea eternă (v. 3; Fapte 2.33; Efeseni 4.2-4).Odată cu Psalmul 134, cel din urmă psalm al treptelor, răscumpăraţii poporului pământesc au ajuns la cea mai înaltă dintre cele cincisprezece trepte simbolizate prin tot atâtea cântări. Ei şi-au atins ţelul dorit cu atâta înflăcărare: au trecut porţile Ierusalimului (Psalmul 122.1,2); se află în Casa Domnului.Curând, răscumpăraţii Domnului vor atinge ţinta cerească: Casa Tatălui. Dar „acolo nu va fi noapte“, revelează Apocalipsa 21.25. Şi nicio îndemnare să aducă laude nu va fi necesară acolo. Acestea vor ţâşni spontan din toate inimile, când Îl vom vedea pe Isus faţă în faţă.

Dacă Psalmul 134 ni-i înfăţişa pe slujitorii Domnului lăudându-L în Casa Lui, Psalmul 135 ne prezintă tema laudei lor: măreţul Nume al Domnului.În Psalmul 133 era bine şi plăcut ca fraţii să locuiască uniţi împreună. Aici, în versetul 3, Domnul Însuşi este Cel găsit bun şi plăcut. Închinătorul „a gustat că Domnul este bun“ (1 Petru 2.3). Oricât de scumpă ar fi comuniunea cu fraţii, nimic nu poate înlocui în suflet savoarea dragostei Domnului. Oare numai pentru a ne întâlni cu alţi creştini ne strângem în adunare? Sau mai degrabă pentru a ne bucura acolo de prezenţa binecuvântată a Domnului?Domnul şi l-a ales pe Israel – ca de asemenea pe fiecare răscumpărat – „ca o comoară deosebită a Lui“ (v. 4; comp. cu Matei 13.44) şi, pentru a-i câştiga sufletul, a pus în lucru mijloacele cele mai puternice (v. 5-12). Menţionaţi după un asemenea Dumnezeu, ce zadarnici şi ridicoli apar idolii lumii! Şi ce de plâns sunt „cei care se încred în ei“! (v. 18). A-L binecuvânta pe Domnul, care a devenit pentru noi Dumnezeul şi Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, este privilegiul tuturor celor care se tem de El (v. 20; Efeseni 1.3).

Toate căile lui Dumnezeu cu privire la făptura Sa au un singur şi acelaşi motiv: bunătatea Lui care rămâne pentru totdeauna. Ea se vede în primul rând în „minuni mari“ împlinite în favoarea omului, chiar înainte ca acesta să fi existat, atunci când Dumnezeu crea mediul propice vieţii şi existenţei lui (v. 4-9) – aşa cum o mamă, înainte de naşterea copilului, pregăteşte cu grijă cadrul în care acesta urmează să fie primit, precum şi toate obiectele care-i vor fi necesare.Începând cu versetul 10 putem vedea strălucind dragostea lui Dumnezeu în lucrarea răscumpărării. Ea este ilustrată prin ieşirea din Egipt şi intrarea lui Israel în Canaan. „Şi-a amintit de noi în înjosirea noastră“, pot cânta toţi răscumpăraţii cu recunoştinţă (v. 23).Expresia „Bunătatea Lui rămâne pentru totdeauna“ apare în mod surprinzător şi la sfârşitul versetelor 10, 15, 17-20. Să nu uităm însă că până şi pedepsirea celor răi este legată de planurile dragostei lui Dumnezeu pentru ai Săi, ca şi binecuvântarea lumii viitoare. Aşa se explică, de asemenea, teribilele versete 8 şi 9 din Psalmul 137. Oamenii vorbesc de „bunul Dumnezeu“ cu prea multă nesocotinţă. De ar putea să reflecteze la semnificaţia acestui adjectiv, confirmată de mărturii atât de răsunătoare, ... şi apoi să răspundă la o asemenea iubire!

Aici începe o penultimă serie de psalmi, cei mai mulţi dintre ei ai lui David. Ei reiau istoria restabilirii finale a lui Israel, de la aservirea printre naţiuni (Psalmul 137), traversând necazul, până la eliberare şi, în Psalmii 145–150, până la lauda universală.Începutul Psalmului 137 reaminteşte de captivitatea din Babilon. Cum ar fi putut sărmanii deportaţi să cânte la comandă şi să se bucure sub jugul asupritorului? Nu este bucurie pentru ei departe de Ierusalim! Cei care le-au luat totul nu le-au putut şterge din amintire Ierusalimul. Tot aşa şi noi, prieteni credincioşi, ca străini într-o lume vrăjmaşă, nu vom găsi nimic pentru inimile noastre, dar noi posedăm în Hristos o bucurie pe care nimeni nu ne-o poate lua (Ioan 16.22). Să nu uităm nicicând cetatea cerească (v. 5)!În Psalmul 138, credinciosul, în ciuda „înjosirii“ lui (v. 6), cântă din toată inima şi se închină plecându-se spre Ierusalim (conf. v. 2 şi 1 Împăraţi 8.47...). „Tu m-ai ascultat“ (v. 3), poate spune el apoi, deşi împrejurările în care se află nu s-au schimbat încă cu nimic. Dumnezeu însă i-a întărit sufletul. Şi aceasta este puterea care contează pentru cel credincios (Efeseni 3.16)!Dumnezeu va duce la bun sfârşit totul cu privire la noi (v. 8), dar nu prin nimicirea rasei celor răi (sf. Psalmului 137), ci prin întoarcerea Domnului.

„Dumnezeu este lumină“ (1 Ioan 1.5). „Şi nicio făptură nu este ascunsă înaintea Lui...“ (citiţi Evrei 4.13). Este de nesuportat pentru un păcătos să simtă această sfântă privire îndreptată continuu asupra lui, dându-i pe faţă gândurile cele mai intime şi dezvăluindu-i cele mai tainice motive! El nu are la început decât o singură idee: să fugă de acest cumplit fascicul de lumină. Dar lumina explorează întunecimile unde el caută să se ascundă (v. 11), îl însoţeşte până la capătul lumii, răzbătând până în trecutul lui cel mai îndepărtat (Geneza 3.8; Ioan 3.19). Pentru că este o nebunie să gândeşti că poţi scăpa de Dumnezeu! Şi o altă nebunie este să se ascundă ... de Cel care vrea să ne asigure fericirea. Când sunteţi bolnav, nu vă gândiţi să-i ascundeţi doctorului nici cel mai mic simptom. Ştiţi bine că aveţi interesul, pentru a fi vindecaţi, să-i spuneţi tot ce simţiţi. Pentru ce să acţionaţi altfel atunci când Dumnezeu vrea să vă salveze sufletul sau să vă elibereze de un păcat? Mărturisiţi-I toate aspectele răului care vă subjugă. Lăsaţi lumina Lui să vă cerceteze conştiinţa. Fie ca rugăciunea voastră să fie cea din versetele 23 şi 24: „Cercetează-mă, Dumnezeule“, şi din nou cercetează-mă! Pune totul în ordine în viaţa mea. Nu mă lăsa să pornesc pe „vreo cale a întristării“. Însă „condu-mă pe calea eternă“!

Acest psalm ne permite să întrevedem cât va avea de suferit rămăşiţa credincioasă în timpul greu al necazului celui mare. Harul lui Dumnezeu ne-a păzit, până acum, de prigoană în ţara noastră. Dar uneori este bine să ne punem această întrebare: dacă mâine va trebui din nou să sufăr pentru că sunt creştin, aş mai dori eu atunci să port acest nume?De altfel, niciodată să nu uităm că avem de-a face neîncetat cu vrăjmaşi cu atât mai periculoşi, cu cât ne sunt mai familiari. Despre acest om rău, violent (v. 1), care se gândeşte la rău (v. 2), care-şi ascute limba ca un şarpe (v. 3) şi care încearcă să-mi împiedice paşii (v. 4), epistola către Romani îmi relevă un lucru înspăimântător: el locuieşte în propria mea inimă (Romani 3.13; 7.17). Dar aceeaşi epistolă conţine, dacă am putea spune aşa, invitaţia la decesul lui (citiţi Romani 6.6). Moartea m-a scăpat de „omul cel vechi“; deci nu mai trebuie să mă lupt cu el, ci să-l socotesc ca răstignit împreună cu Hristos. Cât despre vrăjmaşul din afară, Satan, tot Dumnezeu mă apără de el. „Domnul Dumnezeu este tăria mântuirii mele, – spune cel credincios – Tu mi-ai acoperit capul în ziua bătăliei“ (v. 7). „Coiful mântuirii“ este o piesă indispensabilă a armurii complete a lui Dumnezeu (Efeseni 6.17).

Niciodată nu-L vom plictisi pe Domnul vorbindu-I. Dimpotrivă, rugăciunea unui credincios este o mireasmă plăcută pentru El (v. 2; comp. cu Apocalipsa 5.8sf.). Dar, vai, din gura noastră pot ieşi, de asemenea, cuvinte amare! Fără ajutor de sus, nimeni nu-şi poate stăpâni limba (Iacov 3.8,9). „Pune, Doamne, o strajă gurii mele“, cere aici omul lui Dumnezeu. Totuşi, gura nu face altceva decât să traducă ceea ce clocoteşte în inimă (Psalmul 39.1-3). Inima de asemenea trebuie „păzită“ cu atenţie, pentru a nu fi înclinată spre vreun lucru rău (v. 4). În ce priveşte mustrarea, să ştim să o privim nu ca pe o lovitură dată amorului propriu, ci ca pe o favoare, ca pe „un untdelemn minunat“, păstrat de Domnul pentru ai Săi (v. 5; comp. cu 2 Samuel 16.5,10; Galateni 6.1).Psalmul 142. Urmărit de Saul, David se ascunde în peştera Adulam (1 Samuel 22; Psalmul 57). Împreună cu tovarăşii lui, rătăceşte „în pustiuri şi în munţi şi în peşteri şi în crăpăturile pământului“ (Evrei 11.38).

Orice refugiu omenesc este pierdut pentru el (v. 4). Însă credinţa pe care o are îi permite să strige: „Doamne, … Tu eşti scăparea mea“ (v. 5).„Cei drepţi mă vor înconjura“ (v. 7). Hristos, adevăratul David, îi va introduce, împreună cu El, în glorie, pe aceia pe care i-a îmbrăcat în propria Sa dreptate.

„Ascultă-mi rugăciunea, … – strigă cel credincios din adâncul necazului – nu-mi ascunde faţa Ta, … răspunde-mi“. Ce contrast între această nelinişte şi siguranţa plină de pace pe care o poate avea astăzi creştinul! Cel credincios este sigur că are întotdeauna acces, prin Isus, la Tatăl (Evrei 4.16). Şi totuşi, ar trebui să fie însufleţit de o aceeaşi puternică dorinţă de comuniune: „sufletul meu însetează după Tine, ca un pământ uscat“ (v. 6; comp. cu Psalmul 63.1). Da, în fiecare zi, chiar de dimineaţă, am nevoie să aud nu numai Cuvântul lui Dumnezeu, ci bunătatea Lui, deschizându-mi inima pentru a-L asculta (v. 8). Acest sentiment al dragostei Domnului îmi va întări încrederea în El şi mă va face întâi să-L rog să-mi arate drumul Lui, apoi să mă conducă pe el. Dacă pe El Îl numesc Dumnezeul meu, şi pe mine, slujitorul Lui (v. 12), aceasta mă angajează să fac ce-I place Lui. Înainte de toate însă trebuie să fiu învăţat de El, apoi Duhul Său cel bun „să mă conducă într-o ţară a dreptăţii“ (v. 10). În realitate, aceste cereri sunt legate unele de altele. Pe de o parte, comuniunea cu Domnul este necesară pentru a-l cunoaşte voia, iar pe de altă parte, nu putem gusta comuniunea decât ascultând de această voie!

„Învaţă-mă să fac voia Ta“, era rugăciunea Psalmului 143 (v. 10). Acum, în Psalmul 144, David cere: „deprinde-mi mâinile pentru luptă…“. Şi lupta creştină are „legile“ ei (2 Timotei 2.5), iar fiecare creştin care „vrea să placă celui care l-a înscris la oaste“ (2 Timotei 2.4) trebuie să facă, într-un fel, pregătire militară. Cu toate acestea însă, pentru câştigarea victoriei, creştinul nu se bizuie nici pe experienţa dobândită, nici pe curajul lui. Domnul – aşa cum declară psalmistul – este „cetăţuia mea, turnul meu înalt, … scutul meu şi Cel în care mă adăpostesc“ (v. 2).Eliberarea de sus care va veni ca răspuns la strigătul rămăşiţei (v. 5-11) va deschide în sfârşit porţile binecuvântărilor mileniale (v. 12-15). Să nu uităm niciodată că, spre deosebire de Israel, popor pământesc, creştinul are acum binecuvântări spirituale, „în locurile cereşti, în Hristos“ (Efeseni 1.3). În consecinţă, aceste binecuvântări – ca şi Hristos – nu pot fi atinse de încercările de pe pământ, iar noi le putem gusta chiar şi în cele mai mari dificultăţi. Invers, dacă totul pare să meargă bine cu sănătatea noastră, cu afacerile şi cu viaţa de familie, să nu tragem concluzia că şi sufletul nostru prosperă, nici că avem aprobarea Domnului. S-ar putea să fie cu totul altfel…

Hristos, Căruia David Îi este doar un simbol, intonează aici lauda (vezi titlul) care, în cei din urmă psalmi, se va extinde la întreaga creaţie (comp. cu Psalmul 22.25…). Şi noi putem cânta cu El: „Te voi înălţa, Dumnezeul meu, … în fiecare zi Te voi binecuvânta, … în vecii vecilor“. Domnul este mare, de o măreţie nepătrunsă (v. 3). Lucrările Lui sunt puternice (v. 4, 12), minunate (v. 5) şi înfricoşătoare (v. 6). Bunătatea Lui este mare (v. 7, 8) şi universală şi va „răsuna amintirea“ ei pretutindeni. Puterea Lui va fi vestită, iar dreptatea Lui, cântată tare. Una din gloriile Lui însă le va depăşi pe toate celelalte: este îndurarea Domnului (v. 8). Ea aduce mântuirea; de mai multe ori, versetele 14-20 îi enumeră diversele ei manifestări: „Domnul susţine“ (Psalmul 37.24)…, deschide ochii (Psalmul 146.8)…, dă hrană, satură (Psalmul 107.9)…, este alături de cei care-L cheamă (Psalmul 34.17,18)…, împlineşte dorinţa celor care se tem de El, le aude strigătul, îi salvează, îi păzeşte pe cei care-L iubesc. Da, „noi toţi am primit din plinătatea Lui, şi har după har“ (Ioan 1.16). Iar toate verbele la persoana întâi, timp viitor, „Te voi înălţa, … voi binecuvânta, … voi lăuda, … voi spune, … voi rosti lauda“, nu sunt decât răspunsul potrivit al răscumpăratului la desfăşurarea acestei îndurări.

Să nu aşteptăm să fim în cer, pentru a-L celebra pe Dumnezeul nostru Mântuitor. „Voi lăuda pe Domnul cât voi trăi“, declară psalmistul în versetul 2 (comp. cu Psalmul 34.1). Numai El merită închinarea noastră, ca şi încrederea noastră. Versetele 3 şi 4 ne avertizează în mod serios să nu ne punem încrederea în om, pentru că acesta este un pericol care ne pândeşte constant şi care poate lua mai multe forme (de exemplu, căutarea unei recomandări). Să nu ne aşteptăm la niciun sprijin din partea mai-marilor, chiar dacă, ocazional, Dumnezeu Se foloseşte de ei pentru a ne face bine! Oricât de înalte poziţii ar avea oamenii, la ei nu este mântuire (v. 3); ei sunt ca o suflare (Psalmul 144.4) şi, dacă sunt necredincioşi, vor pieri odată cu toate planurile lor (v. 4).Noi avem ca Tată un Dumnezeu infinit de puternic, infinit de înţelept şi care ne iubeşte. Ce ne trebuie mai mult?Versetele 7 şi 8 ilustrează ce face evanghelia: îi pune în libertate pe captivii lui Satan (v. 7); deschide ochii credinţei (Efeseni 1.8), îi ridică pe cei care merg încovoiaţi sub poveri prea grele. Domnul îi iubeşte pe cei drepţi (v. 8). Străinul, orfanul şi văduva se bucură de îngrijirea Lui pentru necesităţile lor. Domnul Isus, pe pământ, prin vindecările făcute, S-a făcut recunoscut ca Dumnezeu puternic şi plin de dragoste (Luca 4.18,19 şi 13.13).

Fiecare din Psalmii 146–150 încep şi sfârşesc cu cuvintele: „Lăudaţi pe Domnul (Iah)“, altfel spus, „Aleluia (Halelu-Iah)“. Acest strigăt de bucurie va răsuna pe tot pământul când Israel va fi adunat, iar Ierusalimul, reclădit (v. 2).În cine Îşi găseşte Domnul plăcerea? În cei care se tem de El şi care aşteaptă smeriţi bunătatea Lui. Dimpotrivă, Lui nu-I place puterea cu care omul se glorifică (v. 10, 11; Apocalipsa 3.8). Chiar în secolul vitezei, cum este cel pe care-l traversăm noi, Cuvântul Domnului nu recurge la „picioarele oamenilor“ (v. 10), nici la ultimele cuceriri ale tehnicii, ca să alerge cu iuţeală (v. 15; 2 Tesaloniceni 3.1). Dacă fiecare credincios ar da mărturie acolo unde se află, atunci evanghelia s-ar răspândi rapid, prin propria ei putere (Psalmul 68.11).Lucrările nepătrunse ale lui Dumnezeu cuprind aspecte atât de diferite, cum ar fi vindecarea celor care au inima zdrobită… (v. 3) şi socotirea numărului stelelor (v. 4). El face să alterneze anotimpurile, pentru binele făpturii Sale; pregăteşte ploaia (v. 8; Deuteronom 28.12), dă zăpada (v. 16), face să sufle vântul Său (v. 18). Ne gândim noi la aceasta atunci când ne plângem de vremea pe care El o face?Da, „mare este Domnul nostru şi mare în putere; înţelepciunea Lui este nemărginită“ (v. 5)!

Acest psalm dă avânt laudei universale. Ea va răsuna şi în ceruri (v. 1-6) şi pe pământ (v. 7-13). Ce concert de proporţii, la care fiecare făptură va avea o notă de interpretat! Dar cum să înţelegem că până şi lucrurile materiale sunt chemate să se alăture acestei simfonii? (v. 3, 7…). Romani 8 ne învaţă că, de la cădere, „creaţia a fost supusă deşertăciunii“ şi că omul nu se foloseşte de ea decât pentru a se glorifica pe sine. Va veni însă clipa când, în sfârşit „izbăvită din robia stricăciunii“, creaţia Îl va glorifica numai pe Dumnezeu (Romani 8.20,21; Isaia 55.12,13). „Suspinele“ de acum vor face loc unei satisfacţii plenare. În felul ei, creaţia va istorisi gloria lui Dumnezeu, iar glasul ei va fi auzit (Psalmul 19.1-3). Va preamări deopotrivă pe Creatorul ei şi pe Eliberatorul ei, pe Acela care a făcut-o şi pe Acela care va face posibilă, prin crucea Sa, „aşezarea din nou a tuturor lucrurilor“ (Fapte 3.21).Versetul 12 ne aminteşte de frumosul răspuns dat de Moise lui Faraon: „Vom merge cu tinerii noştri şi cu bătrânii noştri, cu fiii noştri şi cu fiicele noastre, … pentru că avem să celebrăm o sărbătoare pentru Domnul“ (Exod 10.9). Iar versetul 14 ne arată locul pe care, în lumea viitoare, Dumnezeu i-l va da lui Israel, acestui popor care este „aproape de El“.

Am ajuns la încheierea Psalmilor, a acestei «cărţi a încercării», a cărei ultimă pagină nu va fi întoarsă decât la sfârşitul călătoriei noastre pe pământ. Şi constatăm că toate suferinţele care sunt descrise în ea au condus la acest rezultat final, lauda adusă lui Dumnezeu de către tot ce are suflare. Aşa să fie şi cu fiecare din încercările noastre: „să fie găsită spre laudă şi glorie şi onoare, la descoperirea lui Isus Hristos“ (1 Petru 1.7).Cartea Psalmilor a început cu Dumnezeu binecuvântându-l pe om şi se încheie cu omul binecuvântându-L pe Dumnezeu. Am auzit, pe rând, cântând aleluia: rămăşiţa mântuită (Psalmul 146), Ierusalimul (Psalmul 147), Creaţia (Psalmul 148). Psalmul 149 are ca subiect cântarea cea nouă a lui Israel şi ultimele judecăţi precedând Împărăţia.Psalmul 150 răspunde la toate chestiunile cu privire la laudă: cine trebuie să fie

adorat, unde (v. 1), pentru ce (v. 2), cum (v. 3-5) şi de către cine (v. 6) trebuie adusă închinarea către Dumnezeu.Toată diversitatea de expresii ale laudei universale se armonizează într-un mod perfect, pentru că această cântare este unică: ea preamăreşte faptele puternice şi grandoarea infinită a Celui care va împlini atunci toate planurile Sale, pentru propria Lui glorie şi pentru binecuvântarea universală.

clickbible.org